

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/04 • 27 Ocak 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Saldırıılara karşı

sokağa, eyleme!

İÇİNDEKİLER

Saldırıları püskürtebilmek için ilkeli birleşik mücadele!.....	3
"Anayasa Platformu" Konya'da toplandı.....	4
"Bu dava bitmeyecek!".....	5
46 günde 513 gözaltı!.....	6
Sermaye hükümeti AKP rant peşinde!...	7
Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri Direnişi'nde yeni süreç.....	8
Maltepe Belediyesi'nde yeniden direniş.....	9
ABB'de işçi kıyımı yaşanırken... ..	10
Karayollarında özelleştirme saldırısı.. .	11
Billur Tuz'da işgal provası.....	12
Gelir testi çileye dönüştü.....	13
DİSK Genel Kurulu üzerine düşünceler.....	14
SES Genel Başkanı Çetin Erdolu ile sağlıkta dönüşüm ve sağlık hakkı mücadelesi üzerine konuştuk.....	15
Yeni dönem ve gelişmeler - EKİM.	16-17
Parti Okulu	
Habip Gül Devresi / 2011	18-20
Partiye Rapor'dan... ..	21
Tunus: Yeni isyanlar için enerji biriktiriyor!... ..	22
Filistin-İsrail "barış görüşmeleri" yeniden başlatıldı... ..	23
AB'nin "yeni" sömürge alanı	
Doğu Avrupa... ..	24
Yunanistan'da	
basın emekçileri grevde	25
Onbinler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i andı.	26
Berlin'de XVII.Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı... ..	27
Alman tekellerinin "şaşılması" büyümesinin sırrı!... ..	28
Gençlik füze kalkanına karşı yürüdü... ..	29
Efeoğlu Ailesi'nin avukatı Mustafa Yağcı ile görüştük.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/04 * 27 Ocak 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Maltepe Belediyesi bünyesinde çalışan taşeron işçileri "insanca yaşam ve çalışma koşulları" talebiyle başlattıkları direnişlerini 28. günde CHP'li belediye yönetiminin verdiği sözler üzerine bitirmişlerdi. Ancak direnişçi işçiler, belediye yönetiminin verdiği sözleri tutmaması üzerine ara verdikleri direnişlerine yeniden başladılar. Şimdi direniş kaldığı yerden devam ediyor. İşçiler bu kez taleplerini kazanıncaya kadar direnişi kararlıkla sürdüreceklerini tüm kamuoyuna bildirdiler.

Direnişin yeniden başlaması ile birlikte belediye yönetimi yazılı bir açıklama ile direnişçi işçileri karalayarak tehdit etti ve hedef gösterdi. Aynı zamanda "kamu düzenini" bozmaktan dolayı suç duyurusunda bulunacağını açıkladı. CHP'li belediye yönetimi bu karalama kampanyasında yalnız değildi. Güya işçilerin mücadele ve örgütlenme araçları olan sendikaların başına çöreklenmiş işçi düşmanı işbirlikçi bürokrat takımı bu suç ortaklığının bileşeni oldular. Onlar payına utanç verici bu tutum yeni bir ihanetin göstergesidir sadece. Bu yeni ihanet asla unutulmayacaktır.

Maltepe belediyesi taşeron işçileri şimdi sadece belediye yönetimine karşı hak alma mücadelesi ile kendini sınırlamayacaklardır. Öte yandan bu mücadele sendikal bürokrasiye karşı da bir mücadele olarak devam edecektir.

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişi her türlü destek ve sınıf dayanışmasını hak ediyor. Direnişi karalama, direnişçi hedef gösterme biçimindeki saldırıların boşa çıkarılması sadece direnişçi işçilerin kararlılığına bağlı değil. Bu mücadelenin kazanımla sonuçlanabilmesi aynı zamanda tüm ilerici ve devrimci güçlerin direnişle eylemli bir sınıf dayanışmanın yükseltilmesine de bağlıdır.

CHP'li Maltepe Belediyesi yönetiminin işbirlikçi sendika bürokratlarını da yanına alarak direnişçi işçileri hedefe çakan saldırılarına karşı direnişçi işçiler direnme kararlılıklarını ve kazanma iradelerini ortaya koyarak mücadelelerini büyütmeyi hedefliyorlar. Ortaya koydukları mücadele programı da buna işaret ediyor.

Bu nedenle direnişçi işçilerin mücadelesi asıl şimdi başlıyor. İşçiler, direnişlerini büyüterek ve daha geniş bir alana yayarak saldırıları geri püskürtmek için

kazanma kararlılığını kuşanmış bulunuyorlar. Bu çerçevede 4 Şubat günü "Hak verilmez, alınır! Direniş sokakta kazanılır!" şiarı ile bir dayanışma gecesi düzenliyorlar. Dayanışma gecesine birçok sanatçı, aydın ve kurum destek vermiş bulunuyor.

Sınıf devrimcileri Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin düzenledikleri direnişle dayanışma gecesine hem etkin bir katılma sağlamak, hem de bu vesileyle direnişi sesini-soluğunu bulundukları tüm alanlarda işçi ve emekçilere gündemine taşımak için enerjik ve inisiyatifli bir çaba ortaya koymalıdır.

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının pervesizlaştığı bir dönemde, bu saldırılara karşı birleşik bir mücadele hattının örülmesi öncelikli güncel görevlerden biridir.

Sınıf devrimcileri "emeğin baharı"nı örgütleme hedefiyle önlerine koydukları güncel görev ve sorumluluklara bu temelde yüklenmelidirler.

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Saldırıları püskürtebilmek için ilkeli birleşik mücadele!

Hrant Dink'in katledilmesiyle ilgili davayı karara bağlayan "özel yetkili mahkeme", yargının, devlet adına cinayet işleyen katilleri korumakla mükellef olduğunu bir kez daha teyid etti.

Davayı beş yıla yayan "cemaat yargısı", bu süreçte toplumsal duyarlılığın ortadan kalkacağını, böylece cinayetin esas sorumlusu olan emniyet, jandarma ve MİT'i kolayca aklayabileceklerini sanıyorlardı. Fakat aradan geçen yıllara rağmen ne toplumsal duyarlılık ortadan kalktı, ne de devletin cinayetten sorumlu olduğuna dair gerçeğin üstü örtülebildi.

Hrant Dink davasında alınan karar, Amerikancı iktidarın pervasızlıkta sınır tanımama konusunda vardığı aşamaya ışık tutmuştur. Zira AKP iktidarına muhalefet eden herkesi "terör örgütü üyesi" ilan ederek zindanlara dolduran bu aynı yargı kurumu, "polis-jandarma-istihbarat üçgeni"nde alenen planlanıp tetikçiler eliyle işlenen Dink cinayetine arkasındaki örgütlü gücü güya bulamamıştır.

Kapitalizmin adaleti ve timsah gözyaşları

"Özel yetkili mahkeme" adıyla Kürt hareketine, ilerici, devrimci güçlere ve emekçilere karşı yeni bir "giyotin" icat eden AKP-cemaat koalisyonu, burjuvazi ve onun siyasal temsilcilerinin "adalet" kavramından ne anladıklarını gözler önüne seriyorlar. Öncekiler gibi bu mahkemeler de devlet adına cinayet planlayan ve işleyenleri arsızca korumaktadır. Bu mahkemeler Amerikancı iktidar muhaliflerine karşı ne kadar pervasızsa, rejimin cinayetlerini aklama konusunda da o denli pervasızdır. Her iki durumda da düzenin yasalarını hiçe sayan bu zihniyet, zorbalığa karşı mücadele edenleri zindanlara tıkıyor, kokuşmuş rejim adına cinayet planlayıp işleyenleri ise koruyor. Dinci-gerici koalisyonun icraatları, burjuvazi için esas olanın kâğıt üzerindeki yasalar değil, sınıflar mücadelesinin andaki durumu olduğunu kanıtlıyor.

Dink'in katillerini koruyanın esas olarak siyasal iktidar, yani AKP-cemaat koalisyonu olduğu yeterince açıktır. AKP hükümetinin bu tutumu yeni de değildir. Cinayetin ilk elden sorumluları olan dönemin vali ve polis şeflerini ya meclise taşıyan ya da terfi ettiren AKP iktidarının kendisidir. Dolayısıyla yargıdan önce dinci-gerici koalisyon Dink'in katillerini ödüllendirmiştir. Polise sokakta cinayet işleme "hak" tanıyan ve katilleri koruyan bir iktidardan başka ne beklenebilir ki!

Katilleri aklayıp terfi ettiren, dahası yargı kararı ile de koruyan kendileri olduğu halde, onbinlerin kararı protesto etmesi ve AKP yardakçılarının bile rahatsız olduklarını ilan etmesi üzerine, Tayyip Erdoğan ve müritleri "biz de karardan rahatsız olduk" diyerek timsah gözyaşları dökmeye başladılar.

Tam bir ikiyüzlülükle ellerine bulaşan kanı gözlerden saklamaya çalışan Tayyip Erdoğan, Bülent Arınç ve AKP'nin diğer şefleri, bu defa kimseyi inandıramadılar. AKP-cemaat koalisyonundan medet uman liberal takımı da buna dahil. Yazılıp çizilenlere bakıldığında, Dink cinayeti davasında alınan pervasız kararın, dinci gericiğin kuyruğuna takılan liberal, sol liberal takımını da şaşırtmış olduğu anlaşılıyor. AKP-

cemaat koalisyonunun "demokrat vitrini" işlevi gören bu yardakçı takımının "adalet duyguları" incinmiş görünüyor. Bu görüntünün gerçeği ne kadar yansıttığı bir yana, sözkonusu kesimi katillerin suç ortağı saymak gerekiyor. Zira cinayet şebekesi gibi çalışan bir iktidarı "ülkeyi demokratikleştiriyor" söylemiyle desteklemek, onun cinayetleriyle suç ortaklığı yapmak anlamına gelir.

Borazan medya ve yardakçı liberallerin "AKP derin devletle hesaplaşıyor" söylemi ise, bu tabloda çirkin bir aldatmacadan ibaret kalıyor. Dinci-gerici koalisyonun kontrgerilla ile sorunu, her kapitalist devletin vazgeçilmez olan bu kurumunu ortadan kaldırmakla değil, denetimi ele geçirmekle ilgilidir. Nitekim dinci Amerikancılar geline yerde bunu başarmışlardır ve arsızca kullanılmaktadırlar. Bu gerçeğin de üstünü örtmeye çalışan dinci gerici medya ve liberal takımı, objektif olarak devletin işlediği cinayetlerin suç ortakları olmakla kalmıyor, fiilen kontrgerilla çarkına su taşıyorlar.

Söylemde "demokratikleşme", uygulamada kaba zorbalık!

İlerici ve devrimci güçlere, Kürt hareketine, Kürt halkına, işçi ve emekçilere karşı zulmün kamçısını sallayan dinci Amerikancılar, utanmadan "mağdur" rolü oynamaya devam ediyorlar. Bu iğrenç yalanın yanısıra "demokratikleşme", "ileri demokrasi" gibi söylemleri de dillerinden düşürmüyorlar. Muhafızları zindanlara dolduranlar, F-16 savaş uçaklarıyla Kürt çocukları ve gençleri üzerine bomba yağdırıyorlar, gerillaya karşı kimyasal silahlar kullananlar "mağdur" ve "demokrat" olduklarını iddia edebiliyorlar!

Yeni anayasa tartışmaları ile bu söylemi gündemde tutmaya çalışan AKP hükümeti ile medyadaki borazan ve yardakçıları, faşizan icraatları perdeleme telaşındalar. Zira devleti ele geçirmekten, büyük sermayenin desteğinden, emperyalistlere sırtını dayamaktan güç alan dinci-gerici iktidar, bu avantajlı duruma yaslanarak faşizan icraatlarını günden güne yaygınlaştırıyor.

"Demokratikleşme sürecindeki önemli

dönemeçlerden biri" diye yutturulmak istenen "yeni anayasa" tartışmaları, emekçileri ve Kürt halkını oyalamanın bir aracı olarak kullanılıyor. Oysa devletin Kürt hareketine karşı giriştiği süreli avı ve işlenen planlı cinayetler, dahası katillerin yargı eliyle korunması, bu dinci-gericilerin gerçek zihniyetini ele veriyor. Yeni anayasa da bu ortaçağ kalıntısı zihniyetin ürünü olacaktır.

Bölgede emperyalistler adına tetikçilik yapan AKP iktidarı, başta Kürt hareketi ve devrimci güçler olmak üzere ülke içinde muhalif sesleri boğmaya endeksli bir politika izlemektedir. Yeni anayasa tartışmaları da bu uğursuz politikanın bir parçasıdır.

Bu arada belirtelim ki, "demokratikleşen" Türkiye artık "Ortadoğu'nun Honduras'ı" olarak anılmaya başlanmıştır. '80'li yıllarda Honduras, Nikaragua'daki Sandinist devrime karşı savaşan CIA güdümlü kontra güçlerin merkez üssüydü. Amerikan işbirlikçileri bugün ülke topraklarını böylesine utanç verici bir işin üssü haline getirmiş bulunmaktadır.

Öfkeyi birleşik eylemlerle sokaklara taşımak!

Sömürü, baskı ve zorbalığı derinleştiren dinci Amerikancı iktidara karşı öfke birikimine de tanık olmaktadır. Kürt halkının, işçilerin, emekçilerin ve ilerici devrimci güçlerin eylemleriyle dışavuran öfke birikimi, AKP iktidarının Hrant Dink'in katillerini korumasına tepki duyan onbinlerin sokaklara dökülmesiyle de kendini ortaya koydu.

Tepkinin yaygınlığı, sermaye düzeni ve Amerikancı dinci-gericilerin iktidarına karşı ciddi mücadele dinamiklerinin varlığını yansıtıyor. Sorun, bu dinamiklerin birleşik bir mücadele hattında buluşmamasıdır. Bu parçalılık iktidarın işini kolaylaştıran önemli etmenlerden biridir.

Kürt hareketinden devrimci güçlere, ilerici partilerden sendika ve kitle örgütlerine kadar iktidarın hedefinde olan güçlerin ciddi, samimi ve ilkeli bir birleşik mücadele hattında buluşmaları, verili koşullarda, gerici iktidarın devam eden topyekün saldırısını püskürtebilmenin yegane yoludur.

"Anayasa Platformu" Konya’da toplandı...

"Yeni anayasasının sınırını sermaye çizecek!"

"Anayasa Platformu" 22 Ocak’ta Konya’da bir toplantı düzenledi. “Yeni Anayasa İçin Türkiye buluşmaları” toplantısına Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen, Kamu-Sen vb. sendika konfederasyonları, TOBB vb. sermaye örgütleri ile mecliste grubu bulunan 4 siyasi partinin TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu temsilcileri ve TBMM Başkanı Cemil Çiçek katıldı.

Konuşmacılar sorunların çözümünü yeni anayasaya bağladılar.

Sermaye örgütleri adına toplantıda konuşan TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, emek ve sermaye örgütleri arasında var olan temel çelişkiyi silikleştiren bir konuşma gerçekleştirdi ve şunları söyledi: “Türkiye'nin demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti olan bir anayasaya ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz. Bu anlamda Anayasa Platformu, STK ve meslek kuruluşları olarak 'Türkiye Konuşuyor Platformu'nu ortaya çıkardık. Kim olursak olalım gün birlik ve beraberlik içinde olma günüdür. Görüşleri, düşünceleri ve menfaatleri farklı meslek grupları olarak bir araya geldik.”

Toplantıda AKP adına Mehmet Ali Şahin, CHP adına Atilla Kart, MHP Adına Faruk Bal, BDP adına Diyarbakır Milletvekili Altan Tan konuştu.

Mehmet Ali Şahin; “Halkın katılımı ve heyecanı olmadan sivil bir anayasa ortaya koymak mümkün değildir” dedi. Konuşması boyunca yeni Anayasa sürecinde halkın onayına önem verecekleri algısını yaymaya çalıştı.

Atilla Kart ise “CHP olarak üniter yapıya sahip çıkararak ve halkın tüm kesimlerini kucaklayarak, Cumhuriyetin değer ve kazanımlarının demokrasiyle güçlendirilmesine inanıyoruz” dedi. Atilla Kart üniter yapıya sıkı sıkıya bağlı, tekçi, inkarcı anlayışla tüm kesimlerin kucaklanamayacağı gerçeğini karartmaya çalıştı.

Faşist partiyi temsilen komisyonda yer alan Faruk Bal ise MHP’nin bildik tekçi ve inkarcı faşist paradigmasını konuşmasında dile getirdi.

BDP adına konuşan Altan Tan ise “Anayasa sihirli bir değnek değil buna katılıyorum. Ancak çözüm yollarını açacak anahtar anayasadır. Değerler ortaya konur ve saygı duyulursa yeni bir dünya çıkarırız” dedi. Kürt hareketinin, Kürt sorunun anayasal çözümüne dair temel, reformcu bakışını dile getirdi.

Son olarak TBMM Başkanı Cemil Çiçek, “Toplumun tüm kesimlerini kapsayan, demokratik değerleri yansıtan yeni anayasa yapacağız” türünden demagojilere başvurarak söz konusu toplantıların böylesi bir işlev gördüğünü vurguladı. Sınıf çelişmesini yok sayan, yeni anayasanın egemen olan burjuvazinin çıkarlarına hizmet edeceği gerçeğini karartmaya çalışan yaklaşım, konuşmasının özü özetiydi.

Kapitalizmden soyutlanmış eşitlik, adalet ve kardeşlik söylemi...

Anayasa Platformu'nun Konya toplantısında sınıf çelişkilerinden, kapitalizmin egemenliğinden soyutlanmış eşitlik, adalet, kardeşlik söylemleri sıkça dile getirildi. Yeni anayasanın toplumun tüm kesimlerini kapsayacağı ifade edildi. Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğini pekiştirmenin aracı olan anayasa, herkesin anayasası, herkesimin yararına olan anayasa olarak gösterilmek istendi.

Sermaye düzeni ve gerici AKP hükümeti, düzen partilerini, farklı kesimleri temsil eden emek örgütlerini yeni anayasa tartışmasına katmaya büyük özen gösterdi. Ayrıca BDP’nin anayasa sürecine katılımını Kürt halkının gözünde anayasa sürecini meşrulaştırma hedefiyle bağlantılı olarak oldukça önemsendi. Ama tüm bu yaklaşımlar biçimseldir. Kürt halkının demokratik talepleri değil, BDP temsilcilerinin ifade ettikleri görüşlerin sermayenin çıkar ve beklentileriyle uyumlu olan bölümleri yeni anayasada yer alacaktır.

Konya’da gerçekleştirilen Anaya Platformu toplantısında sendika ağaları da boy gösterdi. Sendika ağaları ekonomik-sendikal hakların geliştirilmesi konusunda taleplerde bulundular. Binbir bağla burjuvazinin sınıf iktidarına ve devletine bağlı sendika bürokrasisinin işçi sınıfı ve emekçilerin lehine önerilerde bulunması eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira sendika bürokratları işçi sınıfı ve emekçilere yabancılaşmışlar, sermaye ile et ile tırnak misali bütünleşmişlerdir. Sendika bürokratları burjuvazinin çıkarlarının ifadesi olacak yeni anayasada bazı, esasa ilişkin olmayan göstermelik rötüşlar peşinde koşmaktadırlar.

Konya toplantısında yeni anayasayı halkla birlikte yapma demogojisi sık sık dile getirildi. İşçi ve emekçilerin biçimsel katılımına önem verilmiştir. ‘Vatandaşların’ anayasa önerisi yaptıkları konusunda konuşmalar içinde örnekler verilmiştir. Tüm bunlar yapılacak anayasanın emekçilerin anayasası olduğunu ispatlamaya dönük manevralardır. Hepsi bir yana, anayasada, emekçi kitlelerin dolaylı, göstermelik ve biçimsel katılımı gözetilse dahi, fiili uygulaması işçi ve emekçilerin tümüyle üstünde tutulur. Zira anayasayı “halkın iradesi” adı altında uygulamaya geçirecek olan burjuva sınıf iktidarının kurumları olan hükümet, yargı, kolluk güçleri, cezaevleri vb.leridir. Bu kurumlar varoluş nedenleri ise burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğinin devamını sağlamaktır.

TOBB Başkanı başta olmak üzere toplantıda konuşan sermaye sözcüleri yeni anayasaya duydukları ihtiyacı dile getirdiler. Zira anayasa sermaye piyasasının geliştirilmesi, sömürü kapasitesinin artırılması, üretimin tümüyle esnekleştirilmesi, ucuz iş gücü ihtiyacının karşılanması vb. saldırılara yanıt verme noktasında yetersiz kalıyor. Ayak bağına dönüşüyor. Sermaye örgütleri katı işbölümünü, güvenceli çalışmayı, bölgesel asgari ücret uygulamasını, sermaye düzeninin genişleyen yeniden üretim dinamiğini destekleyen bir anayasa istiyorlar. Başka bir deyişle yeni anayasa burjuvazinin varolan ayrıcalıklarının daha da artmasına, işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletinin daha da derinleştirilmesi hedefi ile bağlantılı olarak gündeme getiriliyor.

Burjuva anayasalar sermaye egemenliğini pekiştirmenin aracıdır!

Yapılan bu toplantılar işçi ve emekçilerin gözünü boyamaya, beklentileri artırmaya yönelik aldatmacanın bir parçasıdır. Zira burjuvazinin sınıf egemenliği koşullarında yazılan anayasaların tümü bürokratik, anlaşılmaz, soyut bir dille kaleme alınırlar. Bu dil işçi ve emekçilere tuzaletir. Burjuva işçi ve emekçiler bu

anayasaları okumaya çalışsalar bile kendi gerçekliklerine dair herhangi bir cümle bulamazlar. Son Konya toplantısında emeğin korunması, işçi ve emekçilerin ekonomik-sosyal haklarına dair tek bir cümle edilmemiş olması, bu gerçekliğin en açık göstergesidir.

Konya toplantısında konuşmaların ezici çoğunluğunu, yine işçi ve emekçiler adına sermaye partileri, sermaye örgütleri, sermayenin işbirlikçisi sendika ağaları yapmışlardır. Konuşmaların tümü işçi ve emekçiler manipüle etme doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Bu bile yeni anayasa çalışmasının kitlelere yabancı ve dışsal olduğu gerçeği tüm açıklığı ile ortaya çıkması açısından yeterlidir.

En ileri burjuva anayasaların yapılış süreçleri dahi, tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin dışında ve onlardan saklı tutulur. Anayasaların emekçilere sunulduğu bile tamamen biçimsel ve temsildir. Burjuvazi işçi ve emekçilerin anayasayı kendi bağımsız talepleri, ihtiyaçları ve özlemleriyle karşılaştırmaması ve değerlendirmemesi için tüm hünerini sergiler. 12 Eylül Anayasa referandumu bu durumun en açık göstergesidir.

Kutsal özel mülkiyetin korunması tüm burjuva anayasalarının ortak hedefidir. Demokratik anayasanın sınırını burjuvazi çizer. Her türlü hak ve özgürlük, demokrasi ve adalet, hukuk vb. doğrudan ya da dolaylı olarak burjuvazinin sınıf iktidarının pekiştirilmesi hedefine hizmet eder. Burjuva bir cumhuriyet olan Türkiye’nin yeni anayasasının sınırını çizecek olan burjuvazidir.

Yeni anayasada da "herkes özgürdür" anlayışı dile getirilecek, ama özgürlüğün sermayenin özgürlüğü olduğu çok geçmeden anlaşılacaktır. Zira en ileri burjuva demokratik anayasalar bile temelinde sermayenin olduğu, sermayenin baskı ve şiddetinin daha serbest işlemesine onay veren anayasalardır.

F tipi karanlığına karşı eylem

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, “Tecrit öldürüyor, F tipi hapishaneler kapatılsın!” şiarıyla başlattığı kampanya çerçevesinde yaptığı “F oturmaları” eyleminin ikincisini 21 Ocak akşamı Mecidiyeköy Meydanı’nda gerçekleştirdi.

Tecridi simgeleyen siyah elbiseler giyip, karanlığa karşı aydınlığı çağrıştırmak için fener taşıyan İHD üyeleri, “F” harfi oluşturacak şekilde yere oturarak eylemlerini başlattılar. Bu haftaki eylemin ana gündemi, F tipi hapishanelerindeki disiplin cezalarıydı.

İHD Cezaevi Komisyonu adına açıklamayı okuyan Gönül Sonbahar, tutsakları ölüme sürükleyen disiplin cezaları verildiğine dikkat çekti.

Kandıra F Tipi Hapishanesi’nde tutsak olan Cihan Güneş’in hapishanedeki uygulamaları ve cezaları anlatan mektubunun okunduğu eylemde yapılan konuşmalarda halka duyarlılık çağrısı yapıldı.

Kampanya çerçevesinde film gösterimi, merkezi yerlerde stand açılması, mahpuslara kart gönderilmesi gibi etkinliklerin yapılacağı da duyuruldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Bu dava bitmeyecek!”

19 Ocak 2007’de katledilen Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, katledilişinin 5. yıldönümünde çeşitli illerde gerçekleştirilen yürüyüşlerle anıldı. Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşlerde Dink cinayetini örtbas etmeyi amaçlayan mahkeme kararına büyük bir öfke vardı.

Ankara

Ankara’da Emek ve Demokrasi Platformu’nun çağrısıyla gerçekleştirilen yürüyüşe binlerce kişi katıldı. BirGün gazetesi önünde buluşan kitle Sakarya Meydanı’na yürüdü.

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri adına basın açıklamasını okuyan TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, katilleri aklayan ve ödüllendirenlerden, örgütü bulamayanlardan, delilleri karartanlardan, aynı zihniyeti Sivas’ta ve Uludere’de taşıyanlardan, siyasal iktidardan hiçbir beklentilerinin olmadığını söyledi.

İzmir

Hrant Dink’in katledilişinin 5. yılında İzmir YKM önünde toplanan binlerce kişi Sümerbank önüne yürüdü. Coşkun Üsterci basın metnini okudu. 2 gün önce “sonuçlanan” Dink mahkemesinin 5 yıl boyunca bir oyun olarak sürdürüldüğünü söyleyerek söze başlayan Üsterci, mahkeme sonucunun bir yerde beklenen durum olduğunu vurguladı.

Eskişehir

Eskişehir’de Hamamyolu girişindeki Yapı Kredi Bankası önünde buluşan kitle öfkeli sloganlarla bekleyişe geçti. Adalar Migros önüne yapılan

yürüyüş sırasında yapılan konuşmalarda Hrant’ın devlet tarafından katledildiği ve katillerinin korunduğuna vurgu yapıldı.

Adana

Adana’da Küçüksaat-5 Ocak Meydanı’nda biraraya gelen yaklaşık 200 kişi buradan İnönü Parkı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün başlamasıyla birlikte polis yürüyüşü engellemek istedi. Polisle yaşanan kısa süreli arbede sırasında pankart yırtıldı.

Bu müdahaleye rağmen yürüyüşte ısrar eden kitle geri adım atmadı. HDK adına yapılan açıklamada hem dava süreci hemde işlenen bu katliama değinilerek bu davanın daha bitmediği söylendi.

Eyleme sendikalar, meslek odaları, ilerici sol güçlerle birlikte BDSP de katılarak destek verdi.

Bursa

“Hrant’ın Arkadaşları” tarafından yapılan eylem Setbaşı Mahfel’de başladı. Kent Müzesi’ne yürüyen kitle dövizlerle adalet taleplerini dile getirdi.

Basın açıklamasını okuyan Rustem Avcı dava sonucunu değerlendirdi. Bu dava ile devletin siyasi cinayetler geleneğinin bozulmadığına dikkat çeken Avcı, devletin bir kısım vatandaşını düşman olarak gösterdiğini sözlerine ekledi. 5 yıllık sürecin dökümünü sunarak devleti teşhir etti.

Kızıl Bayrak / İzmir – Ankara – Eskişehir – Adana- Bursa

Hrant Dink anıldı...

“Hepimiz Hrantız
hepimiz Ermeniyiz!”

19 Ocak 2007 tarihinde Şişli Osmanbey’deki Agos gazetesi önünde katledilen Ermeni gazeteci **Hrant Dink**, ölümünün 5. yıldönümünde anıldı. Hrant Dink’in vurulduğu Agos binası önüne yürüyen onbinlerce kişi “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeniyiz!” sloganlarını haykırdı. Dink davasında mahkeme kararına tepki gösteren 40 bini aşkın kişi Osmanbey’de toplandı.

Öğle saatlerinden itibaren Taksim Meydanı’nda toplanmaya başlayan binlerce kişi Mecidiyeköy yönüne açılan yolu iki taraflı olarak trafığa kapatarak Osmanbey’e akın etti. Dink’in katledildiği noktaya gelen binlerce kişi, burayı mumlarla çevirerek, karanfiller bıraktı.

İlerici ve devrimci güçler Agos önünde

Binlerce kişiye, Hrant Dink Ailesi, BDP’li vekiller Selahattin Demirtaş, Sebahat Tuncel, Sırrı Süreyya Önder, BDP PM üyesi Filiz Koçali, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Batman’da askerlik yaparken arkadaşının tüfeğinden çıkan kurşunla ölen Ermeni asıllı asker Sevag Şahin Balıkcı’nın ailesi de eşlik etti. Yazar Vedat Türkali ise tekerlekli sandalyesiyle kortejin en önünde “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeniyiz” dövizini taşıdı.

Ayrıca BDSP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, TKP, Halkevleri, ESP, ÖDP’nin de bulunduğu devrimci, ilerici siyasal güçler de yürüyüşte yer aldılar.

Agos önünde toplanan onbinler duduk eşliğinde çalınan Ermenice ezgilerle Dink için saygı duruşunda bulundu.

Hrant’ın arkadaşlarından **Karin Karakaşlı**, Agos gazetesi binasından onbinlerce kişiye seslendi. Karin Karakaşlı, bu kepezeliğe son verilmesini istedi.

Karakaşlı’nın ardından Hrant Dink’in eşi Rakel Dink ile çocukları Arat ve Delal Dink, Agos’un penceresinden kitleyi selamladı.

Binler Taksim’de yürüdü

Hrant Dink’in katledilişinin 5. yıldönümünde Taksim’de yürüyüş gerçekleştiren ilerici, devrimci ve demokrat güçler “Katil devlet hesap verecek!” sloganını haykırdı. Dink’in yanısıra devlet tarafından katledilen ilerici, devrimcileri ve kayıpları da anan binlerce kişi “Hrant’ın hesabını soracağız” dedi.

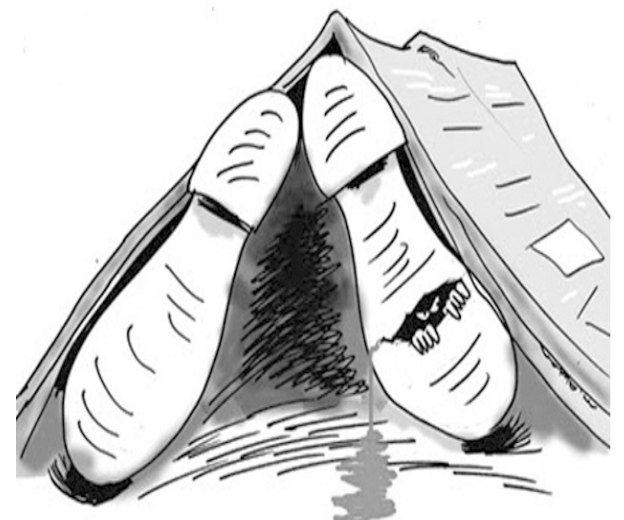
Aralarında ESP, Emek ve Özgürlük Cephesi, DHF, HDK’nın da bulunduğu siyasal güçlerin çağrısıyla yapılan eylemde taşınan pankartta ‘Hrant’ yazısının, Cemil Kırbayır, Metin Göktepe, Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz, Alaattin Karadağ gibi devlet tarafından katledilen kişilerin isimlerinden yazıldığı görüldü. Binlerce kişi tüm devrim şehitleri ve Dink için saygı duruşunda bulundu.

Galatasaray Lisesi önünde Ermenice açıklamayı Murat Gözoğlu yaparken Türkçe açıklamayı ise çağrıcı güçler adına Sayat Tekir okudu.

Sayat Tekir, Dink’in öldürülüşünün 5. yılında hesap sormak için sokakları dolduranların Hrant’ın katledilişinin, toplumsal bellek yitiminin kurbanı edilmeyeceğini gösterdiğini dile getirdi.

“Bizler, bu siyasi cinayetin şahidi nesiller olarak, bu olayın gerçek faillerini yargılayacak ve onlardan bunun hesabını mutlaka soracağız” diyen Tekin, Hrant’ın katillerinin çok iyi tanındığını söyledi. Açıklamanın ardından Emeğe Ezgi grubu Ermenice ve Türkçe şarkılar seslendirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

46 günde 513 gözaltı!

Kürt hareketini ve devrimci-ilerici sol güçleri hedef alan faşist baskı ve terör kesintisiz sürüyor.

“KCK operasyonları” adı altında yürütülen ve bizzat dinci parti AKP’nin şefi Erdoğan tarafından talimatı verilen polis baskınlarının 25 Ocak sabahki adresleri İstanbul Maltepe’deki Gülsuyu Mahallesi ve Hakkari’nin Yüksekova ilçesi oldu.

Gülsuyu’nda operasyon

Terörle Mücadele Şubesi polisleri Maltepe Gülsuyu Mahallesi’nde birçok eve baskınlar düzenledi. Özel hareket polislerinin de katıldığı baskınlarda evler talan edilirken 4 kişi de gözaltına alındı.

Gülsuyu’nda 17 Ocak günü baskınlar gerçekleştirilerek 8 kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanlardan 2’si çocuk 7 kişi 20 Ocak günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından “örgüt üyeliği” suçlamasıyla tutuklanmıştı.

Yüksekova’da 8 gözaltı

Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde ev baskınları gerçekleştirildi. Kışla, Orman ve Esentepe mahallelerinde gerçekleştirilen baskınlarda BDP üyesi 8 kişi gözaltına alındı.

Mersin’de 5 çocuk tutuklandı

Mersin’de Merkez Toroslar ilçesi Demirtaş Mahallesi’nde 22 Ocak günü gerçekleştirilen ev baskınları sonucu gözaltına alınan 5’i çocuk 8 kişi “örgüt adına eylem yapmak” ve “korsan gösteriye katılmak” suçlamalarıyla tutuklandı.

Tatvan’da 5 tutuklama

Bitlis’in Tatvan ilçesinde 22 Ocak günü gerçekleştirilen ev baskınlarında gözaltına alınan 9 kişiden, BDP Tatvan İlçe Başkanı Mazlum Akgül’ün de aralarında bulunduğu 5 kişi “örgüt üyeliği” suçlamasıyla tutuklandı.

46 günde 513 gözaltı, 300 tutuklama!

Yalnızca son bir buçuk ayın gözaltı ve tutuklama bilançosu, gemi azaıya alan dinci parti AKP’nin pervasızlığını gözler önüne sermeye yetiyor.

Yalnızca 10 Aralık 2011 ile 25 Ocak 2012 arasındaki 46 günde en az 513 kişi gözaltına alındı. Büyük çoğunluğu “KCK operasyonları” kapsamında gerçekleştirilen gözaltıların ardından 350’ye yakın ilerici ve devrimci ise tutuklandı.

Katliamın bedeli 123 bin lira!

Türk sermaye devleti, Uludere’de 34 Kürt köylüsünün savaş uçaklarıyla katledilmesinin üzerini örtmeye çalışıyor. Katliamda ölenlerin ailelerine verdiği kan parası ile kanlı ellerini gizlemeye çalışıyor. Partisinin grup toplantısında konuşan Başbakan Erdoğan Uludere katliamı ile ilgili konuşurken bir kez daha katliamın üzerini örtmeye çalıştı. “Uludere’de çok acı bir olay yaşadık ve 34 vatandaşımızı kaybettik. “Büyük bir dikkatle meseleyi takip

ediyoruz ve edeceğiz” diyen Erdoğan katliamla ilgili ortada duran gerçeklere ya da cevaplanması gereken sorularaysa değinmedi.

Erdoğan, “Uludere’de yakınlarını kaybeden kardeşlerimizin yakınlarına hayatını kaybeden herkes için yasal 23 bin lirayı gönderdik. Buna ek olarak hayatını kaybeden her kardeşimiz için 100 bin lirayı tahsis ettik. Yani şu an için 123 bin lirayı ödüyörüz” sözleri ile devletin kirli savaş ile katlettiği insanlar için 123 bin liralık değer biçtiğini açıklamış oldu.

Patlama “iyi çocukların” işi!

19 Ocak günü Hakkari’de 1 kişinin yaşamını yitirdiği patlama halk tarafından protesto edildi. Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Hakkari İl Örgütü üyeleri, patlamanın sorumlularının “iyi çocuklar” olduğuna dikkat çekerek, olayın aydınlatılmasını istedi. Patlamanın meydana geldiği bölgeye yürüyen kitle “PKK intikam” sloganı attı.

BDP Hakkari İl Başkanı Yıldırım, Hakkari’deki uygulamaların bir politika çerçevesinde yapıldığını belirterek Öcalan’a yönelik tecrite dikkat çekti.

Canan: 2. Şemdinli vakası

BDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Hamit Geylani, BDP Hakkari milletvekilleri Esat Canan, Adil Kurt, 19 Ocak günü Hakkari’deki patlamada yaşamını yitiren üniversite öğrencisi Zeki Yeşil’in ailesine taziye ziyaretinde bulundu.

BDP’li vekiller ve yöneticiler ayrıca patlamanın yaşandığı cadde üzerinde işyerleri hasar gören esnafı

ziyaret etti. Ziyaret sırasında esnaf, patlamanın ardından yaşanan olaylar sırasında polisin havaya ateş açması nedeniyle işyerlerine isabet eden kurşunların izlerini gösterdi.

Mermi izlerine bakan Milletvekili Esat Canan, Hakkari’de yaşanan olayın 2005 yılında Şemdinli ilçesinde Umut Kitabevi’ne yapılan bombalı saldırıyla benzer olduğunu söyledi.

Geylani: Hesabı sorulacak!

Hamit Geylani, yapılanların bir zulüm olduğunu ve hesabının sorulacağını belirterek, “Bugün kentimizin üzerine büyük bir zulüm yağmıştır. Patlayan bomba Hakkari’nin kalbinde patlamıştır. Bu zulmün bitmesini istiyoruz. Patlamada şehit düşen Zeki kardeşimiz ve yaralanan diğer kardeşlerimizin acısı bütün Hakkari’lilerin acısıdır. Burası fazla bir şey söyleme yeri değildir. Ama bu zulmün hesabını soracağız. Ölen kardeşimizin mekanı cennet olsun” dedi.

“Özgür Gelecek susmayacak!”

Özgür Gelecek gazetesi çalışanları, İstanbul Kartal’da bulunan bürolarının kapısına zarf içerisinde mermi bırakılması ile ilgili 25 Ocak günü İHD İstanbul Şubesi’nde basın

toplantısı düzenledi.

Toplantıda söz alan Özgür Gelecek çalışanı Kemal Rüya, devrimci gazetecilik yaptıkları için hedeflendiklerinin altını çizerek, ilk defa böyle saldırılarla karşı karşıya olmadıklarını söyledi. Devletin komplo kurarak tutukladığı ve tecrit uygulamaları nedeni ile ölümüne sebep olduğu Suzan Zengin’in bu alanda çalıştığı dönemde de bürolarının basıldığını hatırlatan Rüya, bedeli ne olursa olsun mücadelelerine devam edeceklerini vurguladı.

Rüya’nın ardından söz alan Avukat Gül Altay, açık ölüm tehdidi anlamına gelen bu durum hakkında suç duyurusunda bulunduklarını belirtti. Özgür yayın yapan yayınevlerine yıllardır baskı uygulandığını söyleyen Altay, bu gibi konularda isteksiz ve ağır davranan yargının tutumunu beklemeden çevre işyerlerinde bulunan kamera kayıtlarını istediklerini ve sürecin hızlanması için ellerinden geleni yapacaklarını belirtti.

Özgür Gelecek gazetesi adına basın açıklamasını okuyan Rahime Karvar ise, bu durumun ne anlama geldiğinin açık olduğunu belirterek şunları söyledi:

“Fail açık! Fail; hergün polise fetva verip sokakta terör estiren, devrimcileri-demokratları-yurtseverleri sudan gerekçelerle tutuklayan ve kendine muhalif en ufak sesi bastırmak için kan dökmekten geri durmayan devlettir”

Karvar, bundan sonra gazete ve çalışanlarına gelecek her türlü saldırıdan İçişleri Bakanlığı ve İstanbul Emniyet’ini sorumlu tutacaklarını söyleyerek açıklamayı sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Roj TV yayına devam ediyor

Türkiye’de yakın zamanda büroları basılan, çalışanları gözaltına alınan ve tutuklanan Kürt basınının sesi Avrupa’da da kesilmeye çalışılıyor. Kürt basını Roj TV şahsında uluslararası baskıları da yaşıyor.

Fransız Eutelsat şirketi tarafından alınan bir kararla Roj TV’nin uydu üzerinden yaptığı yayın kesildi.

Kendisine yönelik baskıların seslerini kesemeyeceğini vurgulayan Roj TV ise yayınlarını internet üzerinden sürdürüyor. Gelişmeleri canlı yayın, video veya haber metinleri ile aktaran Roj TV, sosyal paylaşım ağları üzerinden de haber iletmeye devam ediyor. Öte yandan, Roj TV yeni bir uydu arayışına da devam ediyor. Roj TV’nin internet üzerinden yaptığı yayını takip etmek isteyenler aşağıdaki linkten kanala ulaşabilirler:

<http://video.roj.tv/channel/view/roj-75>

Sermaye hükümeti AKP rant peşinde!

Sermaye hükümeti AKP tarafından Boğaziçi Köprüsü'nün 2013'te 40 yılını doldurması nedeniyle "büyük bakıma" girmesi ve 1 yıl süreyle kapatılması gündeme getirildi. Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım tarafından yapılan açıklamada, "büyük bakım" sırasında zaten felç durumda olan İstanbul trafiğinin nasıl etkileneceği ise yeterince açıklanmadı. Ancak açıklamasında "3. köprü başlayıp hızlı şekilde tamamlanırsa böyle sorunlarla daha az karşılaşırız" diyerek konuyu, geçtiğimiz günlerde ihaleye katılımcı olmadığı için iptal edilen 3. köprüye bağlaması ise asıl niyetin başka olduğuna işaret ediyor.

Bilindiği gibi bir rant projesi olan ve ormanların yok olmasına yol açacak olan 3. köprü ihalesine, verilen devlet garantisine rağmen, yeterli araç trafiği olmayacağı için teklif gelmemişti. Bu konuda ısrarcı olan sermaye hükümeti devlet bütçesinden köprünün yapılmasını kararlaştırmıştı. Şimdi bu amacına kılıf olarak, İstanbul'un iki yakasını birbirine bağlayan Boğaziçi Köprüsü'nün bakıma girmesinin 3. köprüyü zorunlu hale getirdiğine yönelik iddialar ortaya atılıyor.

Konunun uzmanları ve meslek odaları Boğaz Köprüsü'ne bakım konusunda farklı görüşlere sahipler. Ancak hepsi bunun 3. köprüyü zorunlu hale getirdiğine yönelik iddialara karşılar. Konuyla ilgili uzmanları görüşleri özetle şöyledir;

* Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) Ulaştırma Anabilim Dalı emekli öğretim üyelerinden Prof. Dr. Zerrin Bayraktar, "Karayolları Genel Müdürlüğü, bu işleri 1 yıl önceden mi planlar? Bu olacak iş değil. 3. köprü 1. köprünün alternatifi değil. 3. köprü çok uzaktan geçiyor. İnsanlar 1. köprüyü bırakıp 3. köprüden mi dolaşacak? Aralarında kaç kilometre var. Köprünün bakımı elbette yapılacak. 40 yıl sonra bu köprü bitecekse, bunun için bir şeyler yapmaya 25. yılında başlarsınız. 1. köprünün alternatifi olacak şey 10 yıl önce düşünüldü, 1. köprünün yanına bir köprü yapıldı. 3. köprünün yerine yapılacak çok şey var. Mesela yük taşımacılığı. İDO'nun Ro-Ro taşımacılığı projesi var. Deniz taşımacılığına ağırlık versinler. Ayrıca Marmaray'ı bir an önce bitirsinler."

*Mimarlar Odası Afet Komitesi Sekreteri Mücella Yapıcı: "Boğaziçi Köprüsü gibi kentsel kullanışların rutin bakımları sürekli yapılmalıdır. 1999 yılından sonra özellikle köprüler ve viyadükler güçlendirildi diye biliyoruz. Deprem riskine karşı köprülerde rutin bakımlar yapılıyor. Bakımlar bugüne kadar yapılmadıysa zaten vay halimize. Bakım konusunun 3. köprüye bağlanmasınıysa ilginç buluyorum. İstanbul için üretilen bütün planlarda hiçbir şekilde 3. köprü düşünülmemiştir. İnsanların deprem kaygısından faydalanarak 3. köprüyü gündeme getirmek doğru değildir. Bu iki durumun birbiriyle alakası yoktur. Boğaziçi Köprüsü'nün bakıma ihtiyacı varsa bu derhal gerçekleştirilmelidir."

* Fahri Trafik Müfettişleri Derneği Başkanı Av. Sami Güleçyüz, "3. Köprü Boğaziçi'ne alternatif olamaz. Mutlaka böyle bir şey olaksa deniz ulaşımına burada çok görev düşer, çok iyi planlama yapılmalı."

* Köprünün hizmete açıldığı 1973'te Bayındırlık Bakanlığı adına kontrol heyetinde yer alan Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Semih Tezcan ise, bakanlık kaynakları tarafından yapılan açıklamanın "3. köprüye ihtiyaç duyulsun" diye yapıldığını belirterek "Köprünün bakımı çalışırken yapılır, kapatılmasına

gerek yok" diyor.

* İnşaat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Cemal Gökçe ise şunları söyledi: "Boğaziçi Köprüsü'nün bir yıl boyunca trafiğe kapatılacak olması 3. köprünün yapılmasının bir gerekçesi olamaz. Çünkü 3. köprünün İstanbul'un ulaştırmasına katıyen bir katkısı olmaz. Köprüye bakım yapmak için bir yıl boyunca trafiğe tamamen kapatılması gerekmez. Neden bakım bir yıl boyunca sürsün? Bu bakım iki ayda da yapılabilir. Zaten köprünün bakımları periyodik olarak yapıyor. Kopan halatlar olunca bunlar değiştiriliyor. Bu periyodik bakımlarla halatlar değiştirilebilir, deprem güvenliği sağlanabilir. Bakım yaz tatiline getirilebilir ve deniz ulaşımı hızlandırılarak trafiğe çözüm bulunabilir."

Açıklamaların bir kısmı köprünün bakımına trafiğe kapatılacak denli ihtiyaç duyulmadığı, trafik akışı sürerken de yapılabileceği, diğer bir kısmı ise trafiğe kapatılsa dahi başka yol ve yöntemlerle bu sorunun çözülebileceğine dair. Ancak ortak bir kanı var ki o da 3. köprüye ihtiyaç duyulmadığıdır.

Sermaye hükümeti AKP rant peşinde!

Sermaye hükümeti AKP'nin derdi ne Boğaziçi köprüsünün bakımı ne de sözde trafiğe çözüm diye sundukları 3. köprü ile İstanbullular'ın ulaşım sorununa çözüm bulmaktır. Onların derdi işin rant kısmındadır. Bundadır ki Tayyip Erdoğan 1992'de İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken 3. Köprü projesini "İstanbul'a karşı cinayet" diye nitelendirirken, şimdi 3. Köprü'nün "gereklilik" olduğunu söylüyor. Çünkü 3. Köprü tahminen 350 milyar dolarlık rant yaratacak.

Uzun yıllardır 3. Köprü yapımı üzerinden tartışmalar sürerken rant yeme sırası kendilerine geldiğinde hiçbir hukuk-kural tanımayan bu sermaye uşakları bu işi de sözde "kalkınma" olarak halka yutturmaya çalışıyorlar. Çevre sağlığını gözetken bir kentleşme derdi olmayan bu hükümetin Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım "Çevre bozulacak diye kalkınmayalım mı?" diyecek denli de arsızlaşabiliyor.

Kent içi ulaşım ancak %5 gibi bir faydası olacak
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

olan 3. Köprü büyük inşaat şirketleri, arazi spekülâtörleri, bankalar, petrol devleri, otomotiv şirketleri için önemli bir rant alanı. Ne karşılığında?

Bu konuda TMMOB açıklaması şöyle:

"3. Köprü kentin kuzeyinde yoğunlaşan son doğal yaşam alanları üzerinde geri döndürülemez yıkıcı sonuçlar yaratacak. Köprünün yapımı sırasında, iki milyon ağaç kesilecek. 3. Köprü'yle birlikte İstanbul ormanlarının üçte biri yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Dere yataklarının taşması sonucunda seller yaygınlaşacak; içme suyu havzalarının kirlenmesi ve erozyonla birlikte barajlardaki su oranının düşmesiyle İstanbul'un su sorunu daha da ağırlaşacak; geçimini ormandan sağlayan çok sayıda orman köylüsü yoksullaşacak; hava kirliliği artacak ve yaban hayatı daha da tahrip olacak."

Bugüne kadar hiçbir bilim insanı, bilimsel kurum ya da meslek örgütünün desteklemediği, mevcut hukuk kurallarına göre bile yapımının hukuk dışı olduğu 3. Köprü projesinde kararlı görünen sermaye hükümetini durduracak tek güç, emekçi halkın örgütlü gücüdür. Bu rant projesinden onları geri adım atmaya zorlayacak olan tek yol eylemli bir karşı duruştur.

“3. köprü alternatif olamaz!”

Sermaye hükümeti AKP tarafından hayata geçirilmek istenen 3. köprü projesine tepkiler büyürken Boğaziçi Köprüsü'nün 2013'te 40 yılını doldurması nedeniyle ağır bakıma girmesi ve 1 yıl süreyle kapatılması gündeme geldi.

İstanbul'un iki yakasını birbirine bağlayan Boğaziçi Köprüsü'nün bakıma girmesinin 3. köprüyü zorunlu hale getirdiğine yönelik iddialar konunun uzmanları ve meslek odaları tarafından tepkiyle karşılandı.

Uzmanlar, 3. köprünün hiçbir zaman Boğaziçi Köprüsü'nün alternatifi olmayacağını belirterek 1. köprünün bakıma ihtiyacının olabileceğini ancak bunun 1 yıl öncesinden planlanmasının akla ve mantığa aykırı olduğunu vurguladı.

Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri Direnişi’nde yeni süreç...

Direnişle eylemli dayanışmaya!

Taşeron sistemine karşı “insanca bir yaşam ve çalışma koşulları” için örgütlenen ve bunun sonucu olarak CHP’li Maltepe Belediye yönetimi tarafından işten atılan işçilerin direnişi bir ayını geride bıraktı.

Tamamen insani talepler üzerinden gelişen örgütlenme ve direniş süreci daha şimdiden belli kazanımlar gündeme getirmiş, belediye yönetimi direnişin de etkisiyle çalışma koşullarında belli düzenlemeler yapmak zorunda kalmış bulunuyor. Öyle ki son olarak geçtiğimiz hafta Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin’in “siyasi” danışmanlarından Yüksel Çiftçi “Direnişin tüm talepleri kabul edilmiştir” diye sözlü bir açıklama yapmak durumunda kalmıştı. Ancak belediye yönetimi bu sözlerin arkasında durmadı. Belli ki bu açıklamayı direnişi kırmak ve etkisini zayıflatmak amacıyla yapmak zorunda kalmışlardı. Bu açıklama belediye yönetiminin direniş karşısında düştükleri durumun da en özlü ifadesi oldu aynı zamanda.

Bu aşamada belediye yönetimi üzerinden verilen söz üzerine direnişe ara veren işçiler, yönetime zaman tanıdılar ancak verilen sözler tutulmadığı için direnişi kaldığı yerden yeniden başlattılar. Bu adım direnişin yeni bir aşamaya girdiğine işaret etmektedir. Kaldı ki bu sözler verildikten hemen sonra belediye yönetimi tarafından süreç sürüncemeye bırakıldı ve pratik bir adım atılmadı. Son gelişmeler göstermektedir ki belediye yönetiminin buradaki asıl kaygısı, bünyesinde çalışan taşeron işçilerde biriken hoşnutsuzluğu yatıştırmak, buradan hareketle gelişen örgütlenme eğilimini zayıflatmak, dahası kapı önünde süren direnişi giderek yalnızlaştırmak ve zamanla kırmaktır.

Zira sürecin başından itibaren belediye bünyesinde çalışan taşeron işçilerin de belirgin bir örgütlenme eğilimi kendisini ortaya koymakta, öncü işçilerin örgütlenme konusunda attığı adımlar anlamlı bir işçi kitlesi tarafından yanıt bulmakta idi. Yaklaşık altı aydır yapılan toplantılara yönelik ilgi ve direnişi önceleyen süreçte yapılan eyleme yönelik katılım bunun dolaysız bir göstergesi olarak önümüzde durmaktadır.

Taşeron sisteminin tüm incelikleri uygulanıyor!

Süreç içerisinde gelişen ve büyüyen örgütlenme ve mücadele eğilimi geçtiğimiz ay CHP’li belediye yönetimi tarafından öncü bir işçinin işten atılması saldırısı ile karşılandı. Sözde “taşeron köleliğinden” rahatsızlıklarını dile getiren, bunu demagojik bir biçimde seçim kampanyalarına konu eden CHP’li yöneticiler, iş kendi inisiyatiflerindeki bir belediyede işçilerin örgütlenme ve mücadelesine gelince hemen işten atma sopasına sarılabiliyorlar.

Maltepe’de yaşanan örgütlenme ve direniş boyunca belediye bünyesindeki CHP’li yöneticiler ve onların etrafında dolananların öne çıkarmaya çalıştığı eğilim “CHP’li belediyenin” taşeron sistemi karşısındaki “çaresizliği” demagojisi idi. Döne döne sorunun “CHP’li belediye yönetimini aştığı”, “aslında taşeron uygulamasına kendilerinin de karşı olduğu” yalanı ile kendi sorumluluklarını örtmeye büyük bir özen gösterdiler.

Oysa ki sadece Maltepe’de değil ülkenin dört bir yanında CHP’li belediyelerde taşeron sistemi tüm incelikleri ile uygulanmakta. Dahası bunun karşısında mücadele eden işçilere yönelik benzer saldırılar gündeme gelmektedir. Zira CHP’nin taşeron sistemi ile

herhangi bir sorunu yoktur. Çünkü CHP bu toprakların en köklü sermaye partisidir ve tüm varlığını temsil ettiği bu azgın sömürü düzenine borçludur. Dolayısıyla bu konuda başta Kemal Kılıçdaroğlu’nun seçim propagandası olmak üzere CHP üzerinden gündeme getirilen sözde taşeron karşıtlığı sadece “sosyal demagojiden” ibaret bir söylemdir.

Son olarak CHP’li Maltepe Belediyesi’nde yaşananlar bile bunun en dolaysız kanıtıdır. Taşeron sistemi karşısında insani talepler ile yan yana gelip, örgütlenen işçilere belediye yönetimi kapıyı göstermiştir. Tam da CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun ifadesiyle “21. yüzyılın kölelik rejimi” olan taşeron sistemi karşısında birleşen ve mücadeleye girişen işçilere CHP’li yönetim örgütsüzlüğü dayatmaktadır. Yani “ya bu kölelik koşullarında çalışırsınız ya da çekerek gidirsiniz” denilmektedir. Bunun kendisi CHP’nin taşeron sistemi karşısında gerçek tutumunu dolaysız olarak bir kez daha ortaya koymakta, bu konudaki ikiyüzlü ve samimiyetsiz yaklaşımlarını kanıtlamaktadır.

Direnen işçiler yeterince sahiplenilmedi

Birinci ayını geride bırakan Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişinin başta Genel-İş Sendikası olmak üzere diğer ilerici ve devrimci güçler tarafından gereğince sahiplendiğini söyleyemeyiz. Bu konuda sınıf devrimcilerinin başından beri ortaya koyduğu anlamlı çaba bir kenara bırakılırsa birkaç ziyaretin ötesine gitmeyen cılız bir dayanışma pratiği ile karşı karşıyayız.

Burada en kabul edilmez olanı ise Genel-İş Sendikası’nın ortaya koyduğu ilgisiz ve ayak sürüten tutumudur. Zira bizzat kendi alanlarında gelişen örgütlenme ve mücadele eğilimi karşısında daha en başından beri ilgisiz kalınmış, işçilerin bu konuda attığı tüm adımlar yanıtsız bırakılmıştır. Deyim uygunsa süreç Genel-İş Sendikası tarafından hep oyalanarak geçiştirilmeye çalışılmıştır. Oysaki taşeron sistemi tüm işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı önemli bir saldırı olmakla beraber, en başta da belediyelerde yoğun bir şekilde uygulanmaktadır. Ve dolayısıyla Genel-İş Sendikası’nın dolaysız bir gündemi olması gerekmektedir. Tam da bu sebeple taşeron köleliğine karşı mücadele eden, direnen işçilerin yalnız bırakılması sorumluluğu en başta Genel-İş Sendikası’nın omuzlarındadır. Kaldı ki Maltepe Belediyesi taşeron işçileri mücadelelerini başından beri “sendikal örgütlenme” hakkını kazanma bakışı ile yürütmektedir. Hiçbir sendika bu sorumluluktan imtina edemez. Hiçbir gerekçe başta sendikal örgütlülüğü kazanmak için mücadele eden ve direnişe geçen işçiler karşısında kayıtsız kalmanın bahanesi haline getirilemez.

Bir kez daha altını çizmek gerekir ki süreç başından beri işçilerin kararlılığı üzerinden şekillenmektedir. Bu konuda bir başka tartışmalı tutum ise sol ve ilerici güçlerinkidir. Zira başından beri burada da belirgin bir zayıflık kendisini ortaya koymaktadır. Kimi tekil ziyaretleri bir kenara bırakırsak direnişe dair henüz anlamlı bir dayanışma tutumundan bahsedemeyiz.

Sınıf devrimcilerini bekleyen sorumluluklar

Belediye sürecinde en başından beri yer alan, taşeron işçilerin örgütlenmesinde anlamlı bir çaba

ortaya koyan sınıf devrimcilerini direnişin geline aşamasında yeni görev ve sorumluluklar beklemektedir.

Bunlardan ilki direnişin etkisini halihazırda belediye bünyesinde çalışan yüzlerce taşeron işçiye taşımak ve sürece katmaktır. Zira bu konuda direnişin kaderini belirleyecek en kritik halka budur. Geline aşamada taşeron köleliği karşısında başlatılan direniş ne kadar çok Maltepe Belediye işçisi tarafından sahiplenilir ve sınıf dayanışmasına konu edilirse direnişin kazanımları o kadar büyük olacaktır. Dolayısıyla sınıf devrimcileri, direniş gündemli yürüteceği çalışmaların en öncelikli ayağını Maltepe Belediyesi bünyesinde çalışan diğer taşeron işçilerinin kazanılmasına yönelik olarak planlamalıdır. Bunun kendisi taşeron işçilerin örgütlenmesi ve direnişin kalıcı sonuçlar yaratması bakımından da önemlidir.

İşin bir diğer boyutu ise bir aylık direnişin bölgedeki diğer belediyelerde çalışan taşeron işçiler üzerinde yarattığı ve yaratacağı etkidir. Bunun şimdiden ilk sonuçlarını görebiliyoruz. Önümüzdeki süreçte direniş üzerinden açığa çıkan bu olanaklar titizlikle değerlendirilmeli, dahası yeni olanaklar yaratacak bir çalışma düzeyi ortaya konulabilmelidir.

Sürecin üçüncü önemli ayağı ise direnişle dayanışma ekseninin oluşturulması ve güçlendirilmesidir. Hızla bu konuda sonuç üreten adımlar atılabilmeli, direnen işçilerle başta eylemli dayanışma süreci olmak üzere direnişin ihtiyaç duyduğu her gündem üzerinden dayanışma büyütülmelidir. Bu konuda önümüzdeki ilk sınav 4 Şubat günü gerçekleştirilecek olan dayanışma gecesi etkinliğidir. Bu etkinliğin gerek ön çalışması gerekse katılımı üzerinden sınıf devrimcileri olarak enerjik bir çalışma temposu ortaya koyabilmeliyiz.

Direnişini selamlıyoruz!

Taşeron belediye işçileri CHP’li Maltepe Belediyesi bünyesinde çalışırken karşılaştıkları işten atma saldırısını kabul etmeyerek 28 günlük bir direnişle buna karşılık verdiler. Direnişin 28. gününde belediye yönetimi, işçilerin taleplerini kabul etme vaadiyle direnişi kırmak için aşağılık bir hokkabazlık yöntemine başvurmuştur. İşçilerin taleplerini kabul etmeyi kamuoyuna deklare etmesine rağmen direnişi boğmak için ayak oyunlarına başvurmaktan geri durmamıştır. Belediye yönetiminin bu alçakça hilebazlığına ve emek düşmanı politikasına Maltepe Belediyesi taşeron işçileri yeniden direnişle karşı koymuş bulunuyorlar. Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin yeniden başlattıkları bu onurlu direnişe destek olmak, onların haklı davasını ve taleplerini bulduğumuz her alanda işçi ve emekçilere ulaştırmak, direnişin kazanımla sonuçlanması için önemli bir etken olacaktır.

Bu bilinçten hareketle, Lozan Bir-Kar olarak Maltepe Beledyesi taşeron işçilerinin haklı ve onurlu direnişiyle her türlü dayanışma içinde olduğumuzu ve bundan sonraki süreçlerinde direnişlerinin sesi-soluğu olacağımızı bildiriyoruz. Onurlu direnişlerini en yüksek duyularla selamlıyoruz.

“Son sözü hep direnenler söylecek!” şiarını yeniden hatırlatıyor ve “siz kazanacaksınız” diyoruz.

Bir-Kar / Lozan

26.01.2012

Maltepe Belediyesi’nde yeniden direniş...

“Taleplerimiz kabul edilene kadar direnişteyiz!”

Maltepe Belediyesi bünyesinde çalışan taşeron işçileri, 28. gününde son verdikleri direnişlerine CHP’li belediye yönetiminin verdiği sözleri tutmaması ve işçi düşmanı tutumunu sürdürmesi üzerine 23 Ocak’ta yeniden başladılar.

“Aynı kararlılıkla direnişteyiz”

Maltepe Belediyesi önünde buluşan taşeron işçileri burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

CHP’li Maltepe Belediyesi’nin işçi düşmanı yüzünün teşhir edildiği açıklamada, talepler kabul edilmediği sürece direnişin süreceği söylendi. Açıklamanın ardından işçiler direniş çadırlarını yeniden kurdular. Eyleme BDSP de destek verdi.

Zengin’in gözdağı çabası sökmedi

İşçilere gözdağı vermek ve kararlılıklarını kırmak isteyen CHP’li Belediye Başkanı Mustafa Zengin, sabah erken saatlerden itibaren belediye binası önüne zabıta yığmağı yaptı.

Basın açıklaması sırasında direniş alanı zabıta tarafından kuşatıldı. Bu durumun nedenini soran direnişçi işçilere amirler “Çimenlere basılmaması için buradayız” yanıtını verdiler. İşçilerin kararlı duruşu provokasyonu boşa düşürdü.

Belediye, sendikaları ihanete çağırıyor

Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin,

işçilerin örgütleri olan sendikaları da ihanete ortak etmeye çalışıyor. Maltepe Belediyesi Başkan Yardımcısı Mehmet Bingöl, Maltepe Belediyesi’nde üyeleri olan Belediye-İş, Genel-İş ve Tüm Bel-Sen temsilcileriyle bir araya geldi. Direnişi karalamaya yönelik bir deklerasyon hazırlayan belediye yönetimi, sendikaların da imza atarak deklarasyona destek vermelerini istedi.

Görüşme sonrası direniş alanına gelen Tüm Bel-Sen temsilcisi, son süreci işçilerden dinledikten sonra, kendilerine olayların başka türlü anlatıldığını, hiçbir şekilde deklarasyona imza atmayacaklarını, aksine işçilerin taleplerinin bağlanacağı ortak bir komisyon kurulmasını önereceklerini beyan etti. Tüm Bel Sen temsilcisi, belediye başkanının, sözkonusu metni sendikaların imzası ile yayınlamasını istiyor.

Karalamalara rağmen direniş

25 Ocak günü direnişçi işçileri Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Hareketi ziyaret etti. Yapılan ziyaretlerde süreç aktarıldı ve belediyenin en son saldırısıyla sendikaların ihaneti anlatıldı. Direnişçi işçiler, direnişe ve dayanışma etkinliğine destek vermelerini istediler. Gün boyunca sendikaların tutumu üzerine tartıştılar ve tepkilerini dile getirdiler.

Direnişi karalayan metne imza atmayan Tüm Bel Sen, belediyenin yayınlandığı metinde sendikaların adlarının yer almadığı için kendilerinin de metne imza atmış gibi görüldüğünü belirterek, belediye başkanının bir an önce metni sendikaların imzası ile yayınlamalarını istiyor.

Kızıl Bayrak / Kartal

CHP’li belediyeden karalama kampanyası

CHP’li Maltepe Belediyesi yönetimi, taşeron işçilerine karşı “savaş” açtı. Belediyenin işçi düşmanı tutumuna DİSK’e bağlı **Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 No’lu Şube** ile belediyedeki kadrolu işçilerin örgütlü olduğu Türk-İş’e bağlı **Belediye-İş Sendikası** da ortak oldu.

Belediye yönetiminin, işçi düşmanı tutumuna tam destek verenler arasında, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No’lu Şube Başkanı ve aynı zamanda CHP İstanbul İl Başkanlığı’nın Emek Dünyasından Sorumlu Başkan Yardımcısı **Nevzat Karataş** da bulunuyor. Utanç verici bu açıklamanın altına imza atan sendikalara rağmen belediye bünyesindeki memurların örgütlü olduğu Tüm Bel Sen açıklamanın altına imza atmadı.

Belediye yönetiminden tehdit

Belediye binası önünde 28 gün sürdürdükleri direnişlerine, belediye yönetiminin işe geri dönüşler ve diğer taleplerle ilgili verdiği sözler üzerine ara veren işçiler, verilen sözlerin tutulmaması üzerine 23 Ocak sabahı belediye önünde tekrar direnişe başlamışlardı. Maltepe Belediyesi yönetimi, 25 Ocak günü yaptığı yazılı bir açıklama ile hakları ve gelecekleri için direnen taşeron işçilerini ve mücadelelerini karalamaya kalktı. Yönetim ayrıca, meşru direnişlerini sürdüren işçiler

hakkında suç duyurusunda bulundu. Sözde “demokrat belediye yönetimi” ibretlik açıklamasında taşeron köleliğini ağızdan savunurken işçilerin direnişini “üç-beş kişilik örgütlü grubun farklı amaçlara hizmet uğruna huzur, sükun ve çalışma barışını bozmak için ücreti ve sosyal hakları bahane etmeleri” olarak karalamak istedi. Yönetim aynı açıklamada, direnen işçileri işten atmakla tehdit etti.

CHP’li belediye taşeron köleliğini savundu!

Belediyenin yazılı açıklamasında, işçilerin taleplerinin haklılığı konusunda itirafta bulunduğu da görüldü.

“15 Aralık itibari ile Belediyemize taşeron hizmeti veren firma elemanlarından örgütlü bir grubun iş akitleri ile ilgili hiçbir sorun olmamasına rağmen Belediyenin asli kadrolarında çalışanların yıllardır kazanılmış sendikal hakları ile taşeron çalışanlarının da ücret ve sosyal haklarının eşitlenmesi talebinde bulunarak eylem yaptıkları bilginiz dahilindedir” ifadeleriyle başlayan açıklamada kadrolu işçilerle taşeron işçileri arasındaki uçurum ortaya konarken açıklamada taşeron köleliği savunuldu.

Sendikaların suç ortaklığı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Karalama ve yalan dolu ifadelerin yer aldığı açıklamada şöyle denildi:

“Yaklaşık bir aydır, çalışanların desteğinden yoksun üç-beş kişilik grubun tüm çalışanların temsil edildiğini ispat için sağdan soldan topladıkları bir avuç taraftar ile basın ve kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadırlar. Tüm uyarı ve emeğe olan saygımıza rağmen görevleriyle ilgili işbaşı yapmayan protestocuların 25.01.2012 itibari ile iş akitlerinin de feshedilmiş olacağı bilgisini basın ve kamuoyuna arz ediyoruz.”

Belediye Başkanlığı’nın açıklamasında dikkat çeken diğer bir nokta ise belediye “örgütlü, yetkili ve yetkisiz sendika yetkilileri ve temsilcilerinin” belediye yönetiminin uygulamaya esas almış olduğu karara katıldıklarını beyan ettikleri iddia edildi.

İşçilere suç duyurusu

Açıklamanın son bölümünde ise direnişçi işçiler hakkında suç duyurusunda bulunulduğu belirtilerek “hak ve hukukun aranması noktasında yasal gereklilikleri hiçe sayarak Kamu düzenini bozmaya yönelik eylem sorumlularına gerekli işlemin ilgili makamlarca yerine getirilmesini beklediğimizi basın ve kamuoyunun bilgisine sunuyoruz” denildi.

ABB’de işçi kıyımı yaşanırken...

Birleşik Metal-İş neyi bekliyor!

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu ABB Elektrik Fabrikası’nda sendikalı işçi kıyımı ve baskılar yaşanırken sendika yönetimi sessizliğini koruyor.

ABB’nin Dudullu ve Kartal’daki fabrikalarında yaşanan baskılara ilişkin açıklama yapan Ümraniye İşçi Birliği, Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No’lu Şube’nin sessizliğine dikkat çekerken bağımsız taban örgütlenmelerini geliştirmenin önemine vurgu yaptı. Birliğin açıklaması şöyle:

Birleşik Metal-İş neyi bekliyor!

2010- 2012 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi’yle birlikte yeni esnek yükümlülükler hayata geçmiş oldu. Sermayenin elini güçlendiren bu uygulama, işçi sınıfı için daha çok yıkım anlamına geliyor. “Bu dönem” de tarih yazdığını iddia eden Birleşik Metal-İş aslında Türk Metal Sendikası’nın imzaladığı ihanet sözleşmesinin bir benzerine imza attı. Şimdi sözleşmenin sonuçlarını başta Bileşik Metal Sendikası’nda örgütlü fabrikalarda görebiliyoruz.

Önemli bir tekel olan **ABB Elektrik**, son aylarda işçileri yoğun çalışma koşullarına maruz bırakıyor. Kartal ve Dudullu’da bulunan fabrikalarda her gün bir sorun yaşanıyor. Kartal ABB’de 33 işçi nedensiz bir şekilde Dudullu’ya gönderildi ve bir işçi işten atıldı.

18 Ocak Çarşamba akşamı ise Dudullu ABB’de biri işyeri 3. temsilcisi olmak üzere iki işçi işten atıldı. “Yüz kızartıcı” nedenler öne sürülerek atılan işçiler, özel bir tercihin sonucu işten atılmışlardır. Çünkü ikisi de fabrikada her soruna karşı duyarlı olan öncü işçilerdir. İşçiler üzerinde tahakküm kurmaya çalışanlar başta temsilci işçiyi işten atarak kendileri için dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyorlar.

19 Ocak Perşembe öğlen vardiya değişiminde işçiler, servislere binmeyerek 1,5 saat fabrikanın bahçesinde sendikadan durumla ilgili açıklama beklediler. İşten atılan arkadaşlarına sahip çıkmak için eyleme hazır olan işçiler, sendika tarafından evlerine gönderildiler. Birleşik Metal 1 No’lu Şube’nin en örgütlü fabrikası olan Dudullu ABB işçileri, tüm engellemelere rağmen TİS döneminde eylemli bir hat izlemişti. Fakat ihanetle sonuçlanan her TİS sonrasında işçilerde bir kırılma oldu ve örgütlülükleri zedelendi. Şimdi ise işten atılma saldırısıyla karşı karşıya kalan işçiler, sendikaları tarafından yalnız bırakıldılar.

20 Ocak Cuma sabahı fabrika bahçesinde 1 No’lu Şube Başkanı **Kemal Coşkun** tarafından bir açıklama yapıldı. Sendika genel merkezi ile işyeri arasında konuyla ilgili bir görüşme yapacaklarını, eğer sonuç değişmezse durumu değerlendireceklerini söyleyerek işçileri beklemeci bir konuma düşürdü. İşçiler “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganını atıp o gün işlerine döndüler. O sırada beklemenin zamanı olmadığını, hemen eyleme geçilmesi gerektiğini söyleyen işçilere ise şube başkanı tarafından “acele etmeyin çok aceleci davranıyorsunuz” söylemiyle işten atma saldırısını sessiz-sedasız masa başında bitirmeye “kararlı” olduklarını gösterdi.

Nitekim de öyle oldu. 23 Ocak Pazartesi günü işyeri ile sendika yönetimi arasında yapılan görüşmeden de bir sonuç çıkmadı. Sendika yönetimi, görüşmeden sonra sonucun değişmediğini, yasal süreci başlatarak konuyu takipçisi olacaklarını ifade etmekle yetindiler.

Bu saldırı karşısındaki tutumda da görüldüğü gibi sendika bürokratları aynı oyalama taktiklerini kullanarak, yeni bir işçi kıyımının önünü açtılar. İşçilerin eyleme hazır olduğu bir durumda dahi, geri bilinci ön çıkararak eylemden geri durdular. Dudullu ABB işçileri her şeye hazırlanırken, Kartal ABB işçilerinin sadece mesaiye kalmayacaklarını söylemelerini gerekçe göstererek sendika bürokratları saldırıya eylemli bir tepki vermekten kaçtılar. Fabrika temsilcisinin işten atılması öncelikle sendikal örgütlülüğe karşı bir saldırı anlamına gelmektedir. 20 Ocak sabahı fabrikaya gelen BMİS 1 No’lu Şube Başkanı **Kemal Coşkun**’un fabrika yönetim tarafından içeri alınmaması ve ardından verilen “izinle” bir süreliğine fabrikaya girmesi bunun önemli bir göstergesidir.

Sendikalarımızın üzerine çöreklenmiş bürokratik anlayış yok edilmediği sürece hep aynı tabloyu yaşayacağız. Sermayenin saldırıları hız kesmezken, saldırılara boyun eğmeyip mücadele edecek bir sendikal anlayıştan yoksunuz.

Sendikal bürokrasiye karşı sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltmek en acil görev olarak önümüzde durmaktadır. Artık işçi sınıfına ihanet edenler hesap vermeli. Tarihin çöplüğüne atılmaya mahkum olan bu anlayışa karşı mücadele etmek için fabrikalarda bağımsız taban örgütlülüğümüzü güçlendirmemiz gerekiyor.

Ümraniye İşçi Birliği

25.01.2012

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arasta Tekstil’de eylem

İstanbul

Güneşli’de kurulu Arasta Tekstil’de işçiler gasp edilen ücret alacakları ve işten atmalara karşı mücadele ediyorlar. Artık yeter diyen işçiler Meral Çetin’in yalanlarına kanmadıklarını ve maaşlarını alana kadar da Arasta’yı ve

Meral Çetin’i teşhir edeceklerini vurguluyorlar. İşten atılan Arasta Tekstil işçileri bunun ilk adımı olarak da aylardır alamadıkları ücret hakları için 23 Ocak günü Arasta önünde eylem yaptı.

Arasta işçileri, sınıf bilinçli, örgütlü mücadeleci işçileri hiçbir gücün yenemeyeceğini bildiklerini ve Arasta patronuna bu gücü göstereceklerini belirttiler.

Açıklamanın ardından söz alan HEY Tekstil mağduru bir işçi de yıllarca HEY Tekstil’de çalıştığını ve hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldığını, bu haksızlığa karşı ses çıkarmadığını sadece dava açtığını, işçilerin örgütlü mücadelesinin önemini kendi deneyimleri ve işçi sınıfının deneyimleriyle gördüğünü anlattı. Son olarak söz alan Arasta Tekstil mağduru işçi ise hakları olan maaşlarını alana dek yapacakları her eylemin meşruluğuna inanarak arttıracaklarını ifade etti. Yeni ve farklı eylemlerle Meral Çetin’i teşhir edeceklerini belirterek bütün sınıf örgütlerini, sendikaları ve sınıf kardeşlerinizi mücadelelerine destek olmaya çağırdı.

İşçi açıklamayı dinleyen çevredeki işçilere de seslenerek “Şu an sizler çalışıyor olabilirsiniz ama yarınımız garanti değil. Patronların bu pervasızlığı ve rahatlığı karşısında işçiler de örgütlenmeli. Bakın onların sınıf örgütleri var, TUSİAD’da, MÜSİAD’da örgütlüler. Kendi ihtiyaçlarını karşılaması için yasalar hatta yeni anayasa çıkarttırıyorlar.

Bizler de kendi haklarımız için kendi sınıf örgütlerimizde örgütlenmeliyiz. Tek tek olunca yeni anayasaya etkimiz olacak mı? Ama birlik olursak, örgütlü olursak durum farklı olur. Tüm sınıf kardeşlerime sınıf örgütlerinde örgütlenme çağrısı yapıyorum” diyerek konuşmasını tamamladı.

Eyleme aralarında BDSP’nin de bulunduğu kurumlar destek verdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Bolu’da eylemli açılış

Türkiye’nin dört bir yanında mağazaları bulunan Tesco Kipa’nın Bolu mağazası eylemle açıldı. Kipa mağazalarında örgütlenme mücadelesini sürdüren Tez-Koop-İş Sendikası “Sendikalı Çalışmak Haktır, Biz Haklıyız Biz Kazanacağız” sloganıyla, yeni açılan mağaza önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde açıklamayı okuyan Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Haydar Özdemiroğlu, haklı mücadelelerine bir ivme daha kazandırmak üzere burada olduklarını söyledi. Kipa’daki örgütlenme mücadelesine ilişkin bilgi verdi.

Karayollarında özelleştirme saldırısı

Türk-İş 5. Bölge Temsilcisi Rifat Pekkan, Kayseri AKP il binası önünde yaptığı basın açıklamasıyla Özel İdaresi Genel Sekreteri Mustafa Atsız'a tepki gösterdi. Basın açıklamasına Yol-İş 1 No'lu Şube Başkanı Adem Özokutan, Demiryol- İş Şube Başkanı Yakup Aslan, Yol-İş 2 No'lu Şube Başkanı Duran Ayerden katıldı.

Sendika ağaları hiçbir ön çalışma yapmadan sessizce basın açıklaması yapmayı hedeflediler. Katılımı sadece karayollarında bulunan temsilcilerle sınırladılar. Böylece fiilen işçilerin katılımını engellediler.

Karayolları işçileri AKP hükümetinin hedefinde...

Tepkiyi İl Özel İdare Sekreteri'yle sınırlayan Rifat Pakkan; işçileri taciz etmekle, sürgüne yollamakla, ikinci sınıf insan muamelesi yapmakla suçladığı Kayseri İl Özel İdaresi Genel Sekreteri'ni protesto etti. Böylece özelleştirme saldırısı gündemini suni bir gündemle sulandırmaya çalıştı. Rifat Pakkan AKP hükümetinin Karayolları Genel Müdürlüğü'nün özelleştirme saldırısına ve bunun yaratacağı sonuçlara bir cümleyle dahi değinmedi.

Genelde özelleştirme saldırılarına özelde karayollarının özelleştirilmesine ilişkin teslimiyetçi tutum sadece Kayseri'deki sendika ağalarından ibaret değildir. Özelde Yol-İş, genelde Türk-İş genel merkezi karayollarının özelleştirilmesi saldırısına yönelik olarak tıpkı üç maymun oyununda olduğu gibi sağılar, dilsizler ve körler gibi davranıyorlar.

AKP hükümeti karayolları işçilerinin ekmeğine kan doğramak, tıpkı Tekel işçilerine reva gördüğü uygulamaları karayolu işçilerine dayatmak için aylar önce harekete geçti. Bu çerçevede 59 yıllık Karayolları Genel Müdürlüğü'nün teşkilat yasasını, özelleştirmeye uygun hale getirdi. Yeni yasa ile Karayolları Genel Müdürlüğü'nü özel bütçeli bir kurum haline getirmenin önündeki yasal engelleri kaldırdı. Karayolları Bölge Müdürlükleri'nin araç parklarıyla birlikte özel kapitalist inşaat tekellerine devrinin yasal altyapısını hazırladı.

Yol-İş ağaları özelleştirme saldırısına ilişkin hazırlıklara tepki göstermek bir yana, saldırının kapsam ve niteliğini karayolu işçileriyle paylaşmaktan özenle kaçınıyorlar. Kapalı kapılar ardında Ulaştırma Bakanlığı bürokratlarını ikna etmeye endeksli görüşmeleri sürdürüyorlar. Bir yandan da karayolu işçilerinin hiçbir hak kaybına uğramayacağına dair garantiler veren yatıştırıcı açıklamalarda bulunuyorlar.

Yol-İş yöneticileri karayolu işçilerine sorunu çözeceklerini söylüyorlar. Karayolları Bölge Müdürlükleri'nin satılmasını yaptıkları girişimlerle engelledikleri yalanını karayolu işçilerine yutturmaya çalışıyorlar. Görüşmelerin sonunda karayollarının özelleştirilmesini, bölge müdürlüklerinin tasfiyesini engelleyeceklerini söylüyor, işçilerin kendilerine güvenmelerini istiyorlar. Görüşmelerden sonuç çıkmazsa Türkiye'yi eylem alanına çevireceklerini söyleyip, işçilerin olası tepkisini zincirlemeye ve durdurmaya çalışıyorlar.

Yol-İş bürokratlarının özelleştirme karşıtı politikasının özü özeti uzlaşmadır. Görüntüyü kurtarmak için bile direnmekten bahsetmeyen sendika ağaları daha şimdiden tüm mesailerini ortaya çıkma olasılığı bulunan özelleştirme karşıtı sesi boğma çerçevesinde harcıyorlar. İşçiler geçmişleri ihanetle dolu olan sendika ağalarının söylemlerine kanmamalıdır.

Yaşanan özelleştirmeler ve sonuçları...

Özelleştirme, krize girmiş sermayenin kendine yeni karlı faaliyet alanları açma, bu yolla krizi aşma ve siyasal-toplumsal yaşamda daha güçlü olma amacına ulaşma araçlarından biridir. Özelleştirmeler sonrasında üretilen mal ve hizmetlerin ucuzlaması ve kaliteli hale gelmesi üzerine kurulu tezlerin tümü iflas etmiştir. Mal ve hizmetler daha da pahalılaşmıştır. Özelleştirilen iş yerlerinde işten çıkarmalar yaygınlaşmıştır. İşçileri yaklaşık yüzde 70 işten atılmıştır. Sendikasılaştırma yüzde 75'e yaklaşmıştır. İşçi ve emekçiler bu nedenle büyük ekonomik-sosyal kayıplara uğramıştır.

Yaşanan özelleştirmelerin sonuçları ortadadır. Yapılan özelleştirmelerin ardından işçilerin yüzde 80'i işinden ekmeğinden oldu. Sendikasılaştırma aldı başını yürüdü. Taşeronlaştırma genelleşti. Ücretler budandı. İşçilerin sosyal hakları ve ikramiyeleri ortadan kaldırıldı. Karayollarının özelleştirilmesi durumunda karayolu işçilerini de benzer karanlık bir tablo beklemektedir.

Birleşen karayolu işçilerinin mücadelesi özelleştirme saldırısının panzehiridir!

Bu saldırı karayolu işçilerinin elindeki tüm kazanımları ve hakları gaspetme saldırısıdır. Tıpkı diğer özelleştirmelerde olduğu gibi karayolu işçilerinin sendikal örgütlülüğü hedefe çakılacak ve taşeron işçilik genelleşecektir. Ücretler budanacak, ekonomik ve sosyal haklar tümüyle tasfiye edilecektir. Özelleştirme durumunda daimi ve sözleşmeli statüsünde çalışan binlerce sendikal işçiye 4-B statüsünde güvencesiz çalışma dayatılacaktır. Ayrıca karayollarında çalışan sendikaya kısa bir süre önce üye olan yaklaşık 9 bin taşeron işçisi işinden ekmeğinden olacak, sendikal haklar ve özgürlüklerden mahrum edilecektir.

Karayollarının özelleştirilmesi konusunda AKP hükümetinin en büyük güvencesi sendika bürokrasisidir. AKP hükümetinin kendine duyduğu güvenin nedenlerinden birincisi yıllardır sürdürdüğü özelleştirme saldırısında elde ettiği başarıdır. İkincisi özelleştirme saldırısının başarısı için en büyük desteği sendika ağalarından almış olmasıdır. Buna bağlı olarak Yol-İş yöneticilerinin karayolu işçilerini denetimi altında tutmaktaki maharetleridir.

AKP hükümetine Yol-İş bürokratları destek vermeselerdi Karayolları'nda üç ayrı ücret skalası uygulaması sürdürülemezdi. Eşit iş yapan işçilerin eşit ücret almasını engellenemezdi. 9 bin karayolu işçisi, taşeron statüsünde yıllardır asgari ücret karşılığında sendikal haklardan mahrum bırakılarak çalıştırılmazlardı.

Görev öncü karayolu işçilerinin omuzlarındadır!

Eksik olan karayolu işçilerinin öncü rolü oynayacak, bu dinamikleri kendi etrafında toplayacak daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğün yoksun oluşudur. Karayolu işçilerinin sendika ağalarının etkinliğini kırarak mekanizmaları yaratamamış olmasıdır. Her yere yayılan bir genel direnişin örülebilmesi için, öncelikli sorumluluk bu eksikleri kapatacak bir hareketi başlatmaktır.

Bu da şu an ortaya çıkan olanakları en iyi şekilde değerlendirmeyi, karayolu işçileri arasında tam bir örgütlenme ve bilinçlenme seferberliği başlatmayı gerekli kılmaktadır. Bu işin bir an önce gereğince yapılmasını sendikal ihanet çetelerinden ya da makam-mahkeme kapılarında dolananlardan bekleyemeyiz. Görev öncü işçilere düşüyor.

Sendika ağalarını mücadeleye zorlayacak olan güç karayolu işçileridir. Karayolu işçileri özelleştirme saldırısına karşı harekete geçmeli, mücadeleyi büyütmeli, sendika ağaları üzerindeki baskıları artırmalı, daha şimdiden özelleştirmeye karşı mücadeleye önderlik edecek taban örgütlerini oluşturmak için bütün işyerlerinde harekete geçmelidirler.

Kayseri'de işçisiz basın açıklaması!

Karayollarındaki özelleştirme saldırısına karşı gerekli mücadeleyi örgütlemeyen Yol-İş Sendikası ağaları Kayseri'de işçisiz bir "eylem" gerçekleştirdi. Yol-İş 1 Nolu Şube Başkanı Adem Özokutan, Demiryol-İş Kayseri Şube Başkanı Yakup Aslan, Yol-İş Kayseri 2 Nolu Şube Başkanı Duran Ayerden'in katıldığı ve Türk-İş 5. Bölge Temsilcisi Rifat Pekkan'ın basın açıklamasını okuduğu eylem AKP Kayseri İl Başkanlığı önünde yapıldı.

Rifat Pekkan özelleştirmeye karşı tepkisini Özel İdaresi Genel Sekreteri Mustafa Atsız'la sınırladı. Öyle ki diğer illerdeki İl Özel İdaresi yönetimlerine teşekkür etti. Rifat Pekkan, "İşçileri taciz eden, sürgüne yollayan, ikinci sınıf insan muamelesi yapan Kayseri İl Özel İdaresi genel sekreterini protesto ediyoruz. Oysa unutulmasın ki Kayseri İl Özel İdaresi işçileri, herkes sıcak yatağında yatarken kelle koltukta 24 saat kar mücadelesi veren, hastalar, öğrenciler ve köylüler için köy yollarını açık tutan, köylere kanal-gölet yaparak köylere su götüren, onlarca şehit vermek pahasına tünellerle uzağı yakın eden. kısaca vatani için hizmet ifa ederken beli bükülenlerdir. Memlekete katkısı bir özel idare çalışanı kadar olduğu dahi kuşkulu olan kimi şahısların, işçilere karşı takındıkları bu saldırgan tutumu anlamak ve kabul etmek asla mümkün değildir. Sayın Atsız'a hakkımızı helal etmiyoruz" diye konuştu.

Sendika ağaları hiçbir ön çalışma yapmadan sessizce basın açıklaması yapmayı hedeflediler. Katılımı sadece karayollarında bulunan temsilcilerle sınırladılar. Böylece fiilen işçilerin katılımını engellediler. Daha önce, 22 Ocak'ta karayollarının özelleştirilmesine karşı tepki gösterecekleri konusunda açıklamalarda bulunan sendika ağaları böylece bir defa daha işçileri aldattılar.

Billur Tuz'da işgal provası

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Billur Tuz Fabrikası işçileri, direnişlerinin 22. gününde fabrikanın tepesine pankart astı. Direnişçi 5 işçi 23 Ocak sabahı saat 06.00'da, Billur Tuz adının ve ambleminin yazılı olduğu fabrikanın ortasındaki en yüksek bölgeye "Atılan işçiler geri alınsın / Billur Tuz İşçileri" pankartını astı. Pankart asma eylemini gerçekleştiren 5 işçi fabrikanın tepesinde yaklaşık 3 saat kaldı. Pankart astıktan sonra burada sürekli

sloganlar atan işçilere kapı önündeki direnişçi işçiler de slogan ve alkışlarla karşılık verdi.

İşçilerin yanına giden sivil polisler eyleme müdahale etmedi. Eylemin nasıl planlandığına ve gerçekleştiğine dair bir bilgileri olmayan işyeri idaresi ve emniyet eylem karşısında şaşkınlıklarını gizleyemediler. Saat 09.00 civarında sendikanın da talimatı doğrultusunda işçiler eylemi planladıkları gibi kendileri sonlandırdılar.

İşçiler aşağıya indikten sonra ifadeleri alınmak üzere Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Burada ifadeleri alınan 5 işçi ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldı. Pankarta ise "suç aleti" olduğu gerekçesiyle emniyet tarafından el konuldu. İfadeleri alınan işçiler ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, emniyetten çıktıktan sonra direniş alanına geri döndü.

Tüm bu süreç boyunca Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz ve her öğlen yemek kazanlarıyla Billur Tuz işçilerine yemek getiren direnişteki Savranoglu Deri işçileri de Billur Tuz işçilerini yalnız bırakmadılar.

Billur Tuz patronu, işçilerin sendikalarına sahip çıkmalarına tahammülsüzlüğünü geçtiğimiz cuma günü bir kez daha göstermişti. Cuma günü sendika üyesi 2 işçi daha işten çıkarılmıştı. Sendika üyesi direnişteki işçiler bu işten atılmaların ardından bir süreliğine fabrikanın kapısını kapatmışlar, içeriye giriş-çıkışları engellemişlerdi. Sendika, işten atma saldırısına aynı sertlikle bir yanıt vermiş oldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Yaşam 8 metreye sığar mı?"

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun 'F tipi hapishaneler kapatılsın!' şiarı ile başlattığı kampanya çerçevesinde 'Tecrit'e' dikkati çeken fotoğraf sergisini Tütün Deposu'nda ziyarete açtı.

28 Ocak'a kadar açık olacak sergide, Vedat Türkali, İlkey Akkaya, Hakan Yeşilyurt, Erkan Can, Derya Alabora, Hale Soygazi, Altan Erkekli, Yetkin Dikinciler, Zuhal Olcay, Ece Temelkuran, Pınar Sağ, Suavi, Nurgül Yeşilçay, Fırat Tanış ve Sezgin Tanırkulu'nun da aralarında olduğu 36 aydın, sanatçı, yazar ve milletvekilinin demir parmaklıkların arkasında çekilmiş fotoğrafları var.

"Tecrit öldürüyor F Tipi hapishaneler kapatılsın!", "23 saat 8 metrekaire hücrede tek başınıza ne kadar kalabilirsiniz?", "Yaşam 8 metreye sığar mı?" ve

"Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor, daha ne kadar sessiz kalacaksınız!" yazılı pankartlarda asılarak hapishane yaşamına farklı açılardan değerlendirilmesi sağlanmaya çalışılıyor.

Sergide görüşlerini ifade eden İnsan Hakları Derneği Şube Sekreteri Ümit Efe, F tipi hapishanelerin kanlı bir şekilde inşa edildiğine işaret ederek, insanın hareket alanını kısıtlanması anlamına gelen mahpuslukta, bilinçli ve sistemli olarak kişisizleştirme politikası uygulandığına dikkat çekti. Tecrit ve hak ihlallerine karşı 15 yıldır mücadele yürüttüklerini, bu süre içerisinde hapishanelerde sistematik olarak imha, inkar ve yok etme politikasının arttığını belirlediklerini ifade ederek tecrit'in sürekli olarak tırmandırıldığının altını çizdi.

Çoğunlukla siyasi mahkumların konduğu bu hapishanelerin yanısıra, İmrallı'da olduğu gibi kişiye özel tecrit ve tredman uygulandığını da vurguladı. Resim sergisinde sergilenen fotoğrafları çektiirmenin, tecrit'e onurlu bir karşı duruşun bir örneği olduğunu belirtti. İnsan olan herkesin de, tecrit'e karşı çıkması gerektiğini vurgulayarak duyarlılık çağrısında bulundu.

Mart 2012 sonuna kadar sürecek kampanyada her cumartesi günü farklı merkezlerde 'F oturumları', her cuma İHD İstanbul Şubesi'nde film gösterimleri, hafta içlerinde stand ve resim sergileri yapılacak.

28 Ocak Cumartesi gününe kadar açık olacak sergi saat 11.00 ile 19.00 saatleri arasında gezilebilecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Çiğli'de film gösterimi

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nin aylık film gösterimleri devam ediyor. Ocak ayı film gösterimi 25 Ocak Çarşamba günü gerçekleştirildi.

Film gösteriminde yönetmenliğini Giuliano Montaldo'nun yaptığı "Sacco ve Vanzetti" filmi gösterildi. Film, İtalyan asıllı Amerika'ya göç etmiş 2 anarşist işçinin bir cinayet ve gasp olayı ile ilgili olarak suçlanmaları, işlemedikleri bu suçların üzerlerine yıkılmasını ve 7 yıllık mahkumiyetleri boyunca süren davayı ve bu göstermelik yargılama sonucunda idam edilmelerini anlatıyor.

Film gösterimi çerçevesinde 50 adet A4 afiş Çiğli merkezde ve Güzeltepe'de kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Belde A.Ş işçileri başkaldırıyor!

Çankaya Belediyesi'ne bağlı Belde A.Ş.'de çalışan Sosyal-İş Sendikası üyesi işçiler, 12 Eylül 2011 tarihinde imzalanan toplu iş sözleşmesinden doğan alacaklarının ödenmemesi nedeniyle eylem yaparak 8 Şubat'ta iş bırakacaklarını duyurdu.

"Sabrımız tükendi"

Sosyal-İş Sendikası Ankara Şubesi önünde toplanan işçiler Çankaya Belediyesi'nin Mithatpaşa Caddesi'ndeki binasına yürüdü.

Açıklamayı okuyan Sosyal-İş Ankara Şube Başkanı Murat Bozbeyoğlu, birikmiş sorunlarının çözüleceğini uman Belde A.Ş. işçilerinin umutlarının kısa zamanda boşa düştüğünü belirtti.

Çankaya Belediyesi Başkanı Bülent Tanık'ın "toplumcu belediyecilik" iddiası ile göreve geldiğini hatırlatan Bozbeyoğlu, "Emeğin ve emekçinin hakkını vermezsen iddia slogan olmaktan öteye geçmeyecektir. Sloganların ise karın doyurmadığı bilinmektedir" ifadelerini kullandı.

"Başkaldırıyoruz!"

Belde AŞ işçilerinin bu akıl dışı tabloya sessiz ve seyirci kalmayarak 8 Şubat'ta iş bırakacağını söyleyen Bozbeyoğlu bunun bir başlangıç olacağını belirtti. Şube başkanı, talepleri karşılanmadığı koşullarda Belde A.Ş.'de yaşamı tamamıyla durduracaklarını belirtti.

Gelir testi çileye dönüştü

“Herkesin sağlık güvencesine kavuşacağı” propagandası ile 1 Ocak 2012’de yürürlüğe giren zorunlu Genel Sağlık Sigortası (GSS) kapsamında yapılan gelir testi uygulaması daha şimdiden toplum genelinde büyük bir kaosa yol açtı. Sağlık alanının tamamen piyasaya açılması planının bir parçası olarak gündeme getirilen yeni uygulama kapsamında ülke genelinde yüzbinlerce kişi gelir testi yaptırmak için uzun kuyruklar oluşturuyor.

Şubat ayı sonuna kadar genel sağlık sigortasına başvurup gelir testine tabi olmayanların, SGK tarafından gelirlerine bakılmaksızın, devlete kişi başı 212 TL borçlu olacakları ve bu borcun her ay katlanarak artacağı ifade ediliyor.

Başvurular Şubat ayı sonuna uzatıldı

Gelir testi uygulaması için son gün olarak belirlenen 31 Ocak 2012’nin, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’in yaptığı açıklamayla Şubat ayı sonuna uzatılması bile yeni uygulamanın çarpıklığını ortaya koyuyor.

Gelir testi başvuruları ise emekçiler açısından tam anlamıyla çileye dönüşüyor. Tüm kayıtlara rağmen yoksul olduğunu devlete ispat etmeye mecbur kılınmak istenen emekçiler, ikamet adreslerine en yakın Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı’na başvuranların yoğunluğu nedeniyle uzun kuyruklar oluşturuyor. İlçelerde genellikle kaymakamlık binaları içerisinde bulunan vakıflara yapılan başvurular kapsamında bir dizi belge isteniyor. Kişinin ikamet ettiği adreste kayıtlı olanların imzaları ve nüfus cüzdanı fotokopileri ile hanede bulunan buzdolabı,

telefon ve televizyona kadar ayrıntılı sorulara cevap istenen gelir testinde ayrıca, ikamet edilen adresin kime ait olduğu, ederi, gelir testi yaptıranın aylık geliri, hanedeki tüm bireylerin aylık gelirleri ve kira bedelleri gibi bilgiler soruluyor. Belgelerin altına imza atanlar, Sosyal Güvenlik Kurumu’nun adrese gelerek yerinde inceleme yapmasına izin vermiş oluyorlar.

Altyapı yok, kar var

Öte yandan, bu işlemin kendisi de ayrı bir ranta çevriliyor. Vakıflar, kendilerine başvuru yapılmadan önce ikamet edilen muhtarlıktan form alınmasını istiyor. “Form-5” adındaki formlar maliyet olarak oldukça düşük bir külfete sahip olmasına rağmen muhtarlıklar tarafından 5 TL’ye satılıyor.

Devlet sorun görmüyor

Gelir tespiti için yapılması zorunlu kılınan başvuruların başlamasından bu yana ortaya çıkan tablo devlet tarafından görmezden geliniyor.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin “Genel Müdürlüğümüz her şehirdeki müracaatı takip ediyor. Gerekirse uzatırız ama şu an uzatacak şekilde çok büyük bir sıkıntı bize gelmedi, takip ediyoruz” dedi.

Çalışma Bakanı Faruk Çelik ise bütün yeşil kartlılar ve sigortalıların bile panik yapıp gelir testine koştuklarını bu nedenle de yığılmalar ve uzun kuyruklar oluştuğunu söyleyerek ortaya çıkan sorundaki sorumluluklarını inkar etti.

SES’ten GSS açıklaması...

“Bedeli emekçilere ödetecekler!”

SES İzmir Şubesi, zorunlu GSS uygulamaları ile ilgili basın açıklaması yaptı. Bu uygulamanın başlamasının bedelini de emekçilerin ödeyeceği belirtildi.

Açıklamada, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları’nın önünde sabahın zemheri soğuşunda oluşan kuyrukların, yoksul emekçilerin sadaka niyeti ile hizmet almaya mahkum edilmesinin resmi olduğu ifade edildi. Sabah çok erken saatlerde, yağmur kar kış demeden yollara düşülerek alınan sıraların tek sebebinin devletin açgözlü kurnazlığından medet umacak hale getirilen “yoksulluğun ispatı” olduğu vurgulandı.

Açıklamanın devamında, hükümetin “hayattaysan, ocağında aş yerine yoksulluk da kaynıyorsa prim öde, çünkü artık GSS uygulaması var” zihniyetinin bir sonucu olan gelir testi uygulamasının gereken yeterlilikte ve açıkça paylaşmadığı vurgulandı. Yetkililerin “kişi başına milli gelirin 10 bin doların üzerinde” olduğuna dair yaptığı açıklamalara rağmen parasını ödeyemeyen yurttaşların yoksul olduğu, tüm kayıtlara rağmen bunu devlete ispat etmeye mecbur kılındıkları ve sadaka niyeti ile hizmet almaya mahkum edildikleri belirtildi.

İzmir BES’ten eylem

Maliye emekçileri 25 Ocak günü İzmir’de gerçekleştirdikleri eylemle ücrette adalet taleplerini dile getirdiler. İzmir Vergi Dairesi önünde yapılan eylemde açıklamayı okuyan Büro Emekçileri Sendikası (BES) İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam, Maliye Bakanlığı’nda yaşanan “Ücret adaletsizliğine hayır!” eylemlerinin ikinci haftasında olduklarını söyledi. Bu hafta Başbakan Tayyip Erdoğan’a, Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’e ve İzmir milletvekillerine mektup göndereceklerini belirterek gönderecekleri mektubu basın ve kamuoyuna okudu.

Sağlam, ayrıca 657 sayılı devlet memurları kanunundan da maddeler okuyarak şu an memurlara uygulanmak istenen hukuksuzluğu eleştirdi.

Devletin tüm vatandaşları için eşitlik ilkesini uygulamaktan sorumlu olduğunun belirtilmesine rağmen, Maliye Bakanlığı’nın aynı masalarda, aynı adli, idari, mali ve cezai hükümlere tabi olarak aynı işi yapanlar arasında başta ücret farklılıkları olmak üzere ayrımcı uygulamalar olmasını protesto etti. Taleplerinin kabul edileceği güne kadar her çarşamba eylem yapacaklarını ve 22 Şubat günü greve çıkacaklarını duyurdu.

Sağlam’ın açıklamasından sonra ilk önce İVD’ye “Bu işyerinde ücret adaleti yoktur” afişi asıldı. Daha sonra da İVD’den Konak PTT’ye yüründü ve hazırlanan mektuplar buradan gönderildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

25 Ocak 2012 / İzmir

DİSK Genel Kurulu üzerine düşünceler...

“DİSK’e büyük görev düşüyor!”

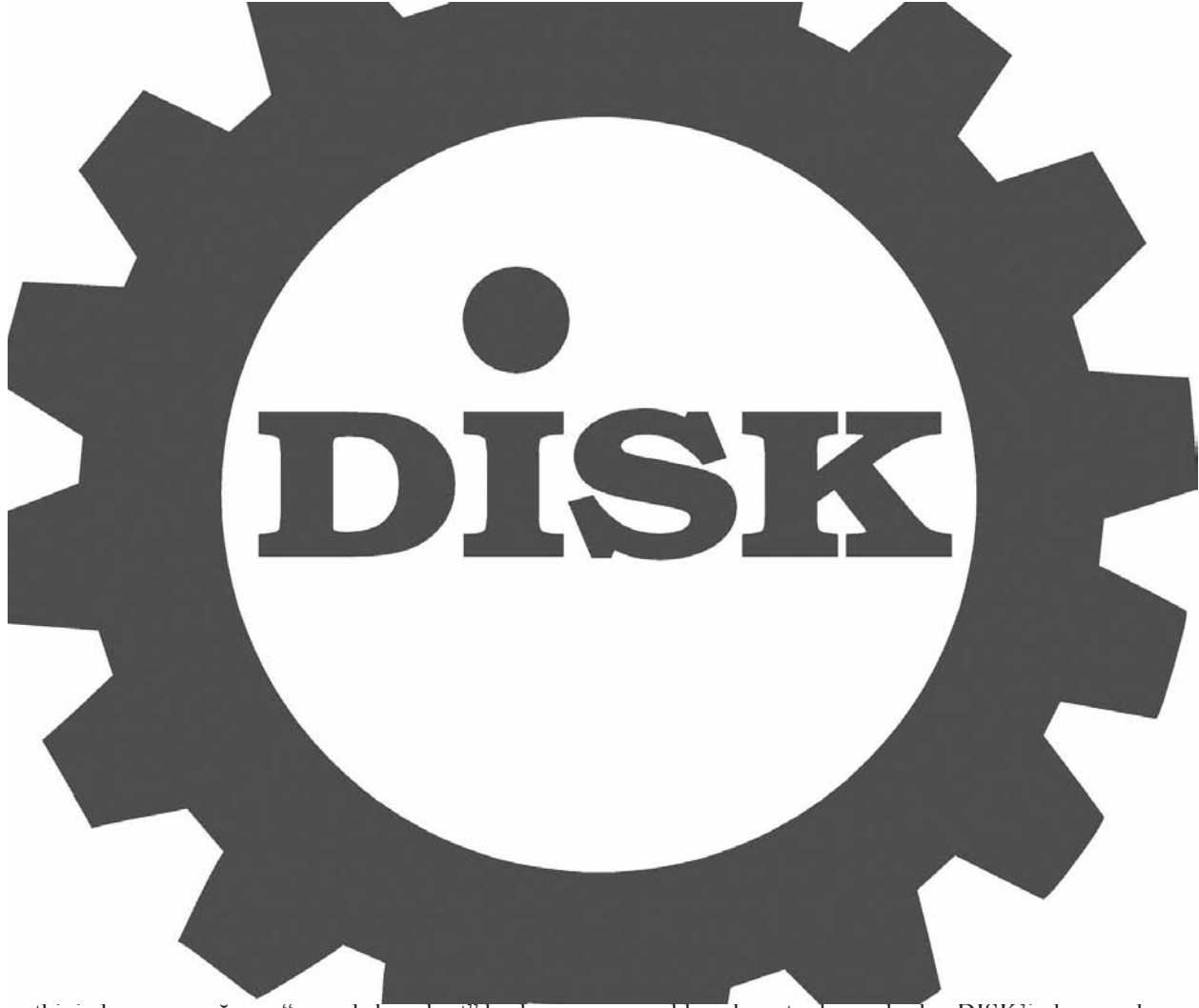
(Başta kıdem tazminatı olmak üzere sermayenin saldırılarını yoğunlaştıracığı bir dönemde toplanacak olan DİSK Genel Kurulu öncesinde, genel kurula ilişkin beklentileri sendika yöneticilerine sorduk.)

- DİSK Genel Kurul süreciyle beraber toplam saldırı dalgasına karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmelidir? DİSK’in pratiğini yeterli buluyor musunuz?

Metin Ebetürk (Sosyal-İş Genel Başkanı): Sermaye dün de saldırıyordu, bugün de saldırıyor, yarın da saldıracak. Bu hususta ne yapmak lazım, bu saldırılara karşı tek yumruk olarak cevap vermek lazım. Bu cevap vermeyi de güçlendirebilmek için tabii ki sokağa inmek gerekir. Sokağa inmeyi becerebilmek için de örgütlü olmak gerekir. DİSK’in önce önüne koyması gereken hedef örgütlenmeyi pekiştirebilmesi ve savunmasıdır. İşyerlerindeki örgütlülüğün güçlendirilmesi gerekir. Yeni yeni işyerleri kazanılarak örgütlülüğün büyütülmesi gerekir. Bunlar yapılmadan sokaklara inemeyiz. İnsek bile çok kişi olamayız. Tabii ki biz bugünkü gücümüzle de sokağa iniyoruz. Haklarımızı talep ediyoruz. Kazanılmış haklarımızı korumaya çalışıyoruz. Kıdem tazminatı gibi, kıdem tazminatının elimizden alınması gibi birçok saldırı ile karşı karşıya kalacağız. Bugün karşı karşıya kalacağımız konulardan birisi örneğin kıdem tazminatından sonraki ikinci saldırı bölgesel asgari ücret, istihdam büroları diğer kazanılmış haklarımızın elimizden alınması olacaktır. Bunları topyekûn savunabilmemiz ve saldırıları bertaraf edebilmemiz için örgütlenebilmemiz gerekir. Bu duygu ve düşüncelerle DİSK yeni dönemde mutlaka ve mutlaka tüm sendikaları tarafından temsil edilen güçlü bir DİSK olmak zorundadır. Geçmişte topluma sadece işçi sınıfına ve emekçi katmanlara değil tüm topluma umut verecek bir perspektif ortaya koymak zorundadır. Bu perspektifi de Türkiye işçi sınıfının geleneği en iyi şekilde yolumuzu aydınlatacak diye düşünüyorum. Bunun için de DİSK ve bağlı sendikaların yöneticilerinin, üyelerinin, temsilcilerinin hepsinin gayreti daha güçlü bir DİSK’tir. Bunun için de daha örgütlü bir DİSK yaratılmalı diye düşünüyoruz.

Sani Deniz (DİSK/Genel-İş Mersin Şube Sekreteri): Sermaye çevrelerinin sendikalaşma ve mücadeleye karşı saldırıları örgütlenme alanını daraltıyor. Torba yasa ve genel olarak taşeronluk sistemi örgütlenmenin önünde ciddi bir engel. Taşeron firmalar işimizi çok zorlaştırıyor. Sen örgütlenip yetki alana kadar taşeronun işi bitiyor. Mersin Genel-İş’ten 90’a yakın işçi arkadaşımız torba yasayla işten ayrıldı. Ayrılanlar genelde küçük belediyelerin işçileriydi. Hükümet hiçbir örgütlü yapıya tahammül göstermiyor. Artık topyekûn mücadeleye girişmenin zamanı çoktan geldi. Bu dönemde toplanacak DİSK Genel Kurulu’nu işçi sınıfı adına çok önemli buluyorum. En kısa sürede grevse grev, direnişse direniş, eylemse eylem kararı alıp harekete geçilmeli. Ben radikal bir kararın alınmasını ve mücadelenin yükseltilmesini bekliyorum. Şu anki mücadeleyi yetersiz buluyorum. Bütün konfederasyonlar ortak hareket edebilmeli.

En son yaşadığımız örnek mücadelenin aciliyetini ortaya koyuyor. Mersin Büyükşehir Belediyesi’nde

yetkiyi almamıza rağmen “sosyal-demokrat” başkan itiraz etti ve halen dava sürüncemede. Son olarak DİSK Genel Kurulu’nun tüm işçi sınıfı için hayırlı olmasını diliyorum.

Mehmet Manas (Emekli-Sen Adana Şube 2. Başkanı): Kıdem tazminatına yönelik saldırı planı yeni bir şey değil. Sermayenin yıllardır gaspetmek istediği hakların başında geliyor. Özellikle 2001’den sonra AKP’nin gelmesinin ardından Türk-İş ve Hak-İş’ten herhangi bir tepkinin olmadığı biliniyor. Türkiye’de sendikal hareket açısından DİSK ve KESK’in dışında alanlara herhangi bir sendikanın inmediği bir süreci yaşıyoruz. DİSK’in de daha fazla alanlara inerek, sadece kıdem tazminatı ile sınırlı kalmayıp diğer haklarında seslendirilip gereken duyurular yapılması gerekir.

DİSK içerisinde en büyük sendika Genel-İş. Ayrıca Birleşik Metal, Dev Sağlık-İş var. DİSK’e bağlı sendikalar herhangi bir çalışma içinde değil, alanlarda görmüyorum. Oluşacak yeni yönetimin DİSK’e bağlı sendikaları mücadeleye çağırması, alanlara indirmesi gerekiyor. Başka bir alternatif yok. Sağ düşüncedeki sendikalardan bir sonuç alınamayacağının bilinmesi gerekiyor. Alanlara, sokağa çıkılmalı. Gerek işyerlerinde, gerek sokakta yıllardır var olan hakların gaspedilmesiyle ilgili mitinglerin yapılması, ülkede yaşayan işçi ve emekçi kesimin sendikal haklar konusunda bilgilendirilmesi gerekiyor. Bu görev de DİSK’e düşüyor. Türk-İş ve Hak-İş’ten herhangi bir beklenti olmamasından dolayı en büyük görev DİSK’te ve yeni seçilecek yönetime düşüyor.

Cebrail Dağhan (DİSK/Genel-İş Adana 2 No’lu Şube Sekreteri): Saldırıların arttığı bir dönemde

genel kurulunu toplayacak olan DİSK’in bu genel kurulda da birlik beraberlik içinde, tabiri caizse tek yumruk halinde hareket etmesini, sendikaların tümünü kucaklayan bir yönetim listesiyle genel kurulun karşısına çıkmasını istiyoruz. Küresel sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı, emekçilerin bütün kazanımlarının ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir dönemde genel kurulun toplanması sınıfa umut ve güven vermelidir. Seçimden çok sınıfın sorunlarının tartışıldığı, çözüm yollarının arandığı bir kongre olması dileğimdir.

Kıdem tazminatı saldırılarının yoğunlaşacağı, esnek ve kural dışı çalışmanın yaygınlaştığı, bölgesel asgari ücretin dayatılmaya çalışıldığı bir süreçten geçilmektedir. Bu durumda sınıf içinde dik duracak, saldırılara karşı tabanıyla tek vücut olup karşı duracak bir DİSK beklemekteyiz. Bu genel kurulda sınıfın özlemi koltuk kavgası değil sorunların tartışılmasıdır. DİSK’in misyonu farklıdır. DİSK’in misyonunu, sınıf içinde emekçilerin hak ve çıkarlarını savunan, bu konuda taviz vermeyen yapısını görmek istiyoruz. Sermayenin karşısında, özellikle ülkemizde sendikalaşmanın çok düştüğü bir yerde taşeron örgütlenmesine, sendikasız işçi kalmayınca kadar örgütlemeye önem vermesini, örgütlediği işçilerle de gelecek saldırılara karşı eylemlilik sürecinin başını çekmesini istiyoruz.

İsmail Akgül (Genel-İş Sendikası Adana 1 No’lu Şube Başkanı): DİSK’in eski DİSK olmasını istiyoruz. İşçi sınıfına yakışır bir DİSK istiyoruz. Onu da bu genel kurulda yapacağız. Alanlarda olmalıyız. DİSK’in mücadelesi diğer sendikalara göre elbette daha iyidir. Bu genel kurulla birlikte daha da iyi olacaktır.

SES Genel Başkanı Çetin Erdolu ile sağlıkta dönüşüm ve sağlık hakkı mücadelesi üzerine konuştuk...

“Birleşik bir emek mücadelesi örülmeli”

- Yeni yıla GSS’deki kapsamlı değişikliklerle girdik. Son gelişmelerden başlarsak “nüfusun tamamının sağlık güvencesi kapsamına” alındığı doğru mu? Hükümet ve sermaye politikaları açısından sağlık alanında gelinen nokta nedir?

- “Sağlıkta Dönüşüm Programı” küresel sermayenin Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve IMF eliyle büyük ölçüde borçlu ülkelere dayattıkları bir projedir. Projenin esası sağlık hizmetinin piyasalaştırılması ve ticarileştirilmesi yoluyla sermayenin kar alanı haline getirilmesi, dolayısıyla kapitalizmin yapısal krizini bu alanda sağlanan pazar üzerinden aşma çabasıdır. Sağlıkta Dönüşüm Programı ve Dünya Bankası’nın bu programı özetleyen cümlesiyle sağlığa bütçeden ayrılan payın arttırılması ve sağlığın sermaye eliyle yürütülerek bütçeden buraya kaynak aktarılması şeklinde özetlenmiştir. Sağlıkta Dönüşüm Programı’nda sağlığın finansman yapısı tamamen değiştirilmiştir. Genel vergilerle finanse edilen sağlık hizmetinden herkesin zorunlu olarak prim ödeyeceği Genel Sağlık Sigortası sistemine geçilmiştir.

GSS Yasası 2008’de yürürlüğe girmiş olmasına rağmen prim ödemeye ilişkin uygulama (sağlık sistemine karşı memnuniyetsizlik oluşturmamak adına) 1 Ocak 2012’ye ertelenmişti. 1 Ocak 2012 tarihi itibarıyla herkesin GSS kapsamı içinde yer alması birinci yasal zorunluluktur. İkinci yasal zorunluluk GSS kapsamı içinde sağlık hizmeti alabilmek için asgari ücretin 1/3’ünden daha fazla aylık geliri olan herkes gelirine göre 35 lira ile 212 lira arasında sağlık primi ödemesi zorunluluğudur. Yani asgari ücretin 1/3’ünü hesaplayacak olursak aylık geliri 295 liranın üzerinde olan herkesin (ki bu gelirlere özürlü aylığı, öğrenci bursu vb. gelirler de dahildir.) GSS Yasası’na göre Şubat ayı sonuna kadar aylık gelir tespiti yaptırmaları gerekmektedir. Bunun için Aile ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı il ve ilçelerde mevcut olan Sosyal Dayanışma ve Yardımlaşma Vakıfları’na başvurmak gerekiyor. Bu tespiti yaptırmayanlar hizmet alamayacakları gibi asgari ücretin iki katı kadar gelirleri varmış gibi değerlendirilerek prim cezasına çarptırılacaklardır. GSS primi ödemeyenler prim borçlarını yasal faizleriyle ödemedikçe sağlık hizmeti alamayacaklardır.

Şimdi bu yasanın açıklanan biçimi bu. Biraz da Türkiye’deki nüfus yapısını değerlendirmek gerekiyor. Türkiye’de 12 milyon “yeşil kart”lı var. Bu yeşil kartlı sayısının yasayla birlikte 5 milyona inmesi bekleniyor. Kayıtdışı çalışan oranı % 50’ye yakındır. Bu da çalışan nüfusun yarısının GSS primi ödemeyerek kapsam dışında kalması anlamını taşır. Yine Türkiye’de devletin Bağ-Kur primi toplama oranı %43, SSK primi toplama oranı % 47 kadardır. Yani nüfusun %60’ına yakınına oluşturan SSK ve Bağ-Kur’luların yarıya yakını prim . Sosyal güvenlik primi yatıramayan bu kesimin GSS primi yatırarak kapsam alanı içine girmesi de düşünülemez. Sağlık hizmetinin her aşamasında katkı payı ödemenin dışında sağlık hizmetinin kapsamı içine girebilmesinin GSS primi zorunluluğuyla ne kadar güçleştiğini görmekteyiz.

Biraz da GSS primine esas teşkil edecek olan aylık gelirin belirlenme kriterlerine değinmek gerekiyor. Aylık gelir tespit edilirken hane halkı gelirinin bazı kıstaslara göre belirlenmesi yöntemi kullanılmaktadır. Bu kıstaslar içinde tezekle ısınma ve yemek pişirmeden tutun kullanılan mutfak eşyasına ve mutfakta pişen yemeğe, oturlan evin gecekondlu olmasından bir apartman dairesi olmasına kadar değerlendirildiği insan onuruna yakışmayacak yöntemler kullanılmaktadır. Biraz önce ifade ettiğim gibi bir öğrencinin aldığı burs veya özürünün aylık aldığı gelir dahi hesaba katılarak GSS primi ödeme zorunluluğu getirilmektedir.

-Geride kalan yılın en hareketli kesimi sağlık emekçileri oldu. Sağlık alanındaki mücadele açısından değerlendirirseniz geçtiğimiz yıl nasıl geçti?

- 2010 yılı sonunda başladı sağlık emekçilerinin mücadelesi. Aslında “sağlıkta dönüşüm programı” sağlık emekçilerini güvencesiz ve esnek çalışmaya mahkum eden bir sistem. İstihdam biçimi sağlık emekçilerini ilgilendirse de sağlık hakkını ortadan kaldırması açısından yalnızca sağlık emekçilerini değil, ülkede yaşayan başta emekçi halk olmak üzere herkesi ilgilendirmektedir. Bu nedenle mücadele bütünlüklü olması gerekirken 2010 sonunda başlatılan bu mücadele sağlık emekçilerinin mücadelesine sıkışmıştır. Bu mücadelenin avantajlı yanı sağlık emekçilerinin bütününe kapsayan sağlık alanındaki emek ve meslek örgütlerinin içinde olduğu platformlar eliyle verilmiş olmasıdır. Aralık 2010’da TTB ve SES’in Muğla’da gerçekleştirdiği bölge mitingi, 27 Şubat’ta yine sağlık örgütlerinin ortaklaştığı Diyarbakır bölge mitingi, 13 Mart’ta 30 bini aşan katılımın olduğu Ankara mitingi gerçekleştirilmiştir. Bunu izleyen süreç içinde 9 Eylül Üniversitesi’nde 5 günü bulan bir grev ve bu grevin yarattığı motivasyonla Türkiye’nin her yerinde %80’e varan bir oranda uygulanan 2 günlük grev, 19-20 Nisan grevi...

12 Haziran seçimleriyle birlikte AKP’nin aldığı %50 oy oranının yarattığı yılgınlık ve yenilgi psikolojisi mücadelede belli bir durgunluğa neden olmuşsa da Eylül başından itibaren yeniden örgütlü bir mücadele başlatılmış, sağlık alanındaki emek ve demokrasiden oluşan platformlar oluşturularak sağlıkta piyasalaştırma ve ticarileştirmeye karşı kararlı bir mücadele vermek üzere yola çıkılmıştır. Ancak bu mücadele 23 Ekim Van depremi nedeniyle bir süre daha kesintiye uğramıştır. 2 Kasım 2011 tarihinde Diyarbakır’da yapılan toplantıda, SES’in

yasal zemininin oluşturulması anlamına gelen, Sağlık Bakanlığı teşkilat yapısını değiştiren ama üniversite Eğitim ve Araştırma ve Devlet Hastaneleri’ni işletmeye dönüştüren, kamu özel ortaklığı uygulamasıyla sermayeye rant alanları açan, serbest sağlık bölgelerinin kurulmasına olanak sağlayan, gönüllü sağlık hizmeti adı altında dernek, vakıf ve cemaatlara sağlık hizmeti alanı açan özetle sağlıkta özelleştirmenin tamamlanmasını sağlayan Kanun Hükmünde Kararnameler’in çıkarılmasıyla birlikte mücadele hızlandırıldı. Üniversite hastanelerinden başlayan, öğretim üyelerinden taşeron işçilere kadar tüm sağlık emekçilerinin birlikte yürüttüğü irili-ufaklı ilk deneyimler ortaya çıktı. Daha sonra bu deneyimlerin içinden çıkan farklı statü ve farklı örgüt aidiyeti nedeniyle oluşmuş işyerlerindeki parçalı tablonun büyük ölçüde aşılmasını sağlayan işyeri meclisleri kuruldu. Mücadele etme kararlılığı taşıyan sağlık örgütlerinin koordinasyonu 21 Aralık’ta Türkiye’nin her yerinde sağlık hakkı meclislerinin oluşturulması ve 1 gün hizmet üretilmemesi şeklinde yeni bir hat oluşturuldu.

- Süresiz grevi dile getiriyorsunuz. Bugün için böyle bir grevin olanakları nedir?

- Şu anda ise bu birikimin daha ileriye taşınması için olmayan yerlerde işyeri meclislerinin oluşturulması ve varolanlarının güçlendirilmesi gündemde. Bundan da öte mücadelenin sağlık emekçilerini aşan bir perspektifle örülmesi ve diğer emekçi katmanların mücadeleye dâhil edilmesi ve birleşik bir emek mücadelesi örülmesi çalışmaları yürütülüyor. Buna paralel olarak bugüne kadar hasta ve hasta yakınlarında oluşan memnuniyetin 1 Ocak’tan itibaren uygulanmaya başlayan GSS katkı paylarındaki artışlar ve verilen hizmetin daraltılması nedeniyle öfkeye dönüşmesi üzerinden halkın da örgütlenmesine yönelik bir bakış açısıyla hareket ediliyor. Bu amaçla illerde DKÖ, sendika, dernek ve siyasi partilerle birlikte örgütlü halk inisiyatiflerinin de içinde olacağı “sağlık hakkı meclisleri” oluşturuluyor. Bu yeni oluşturulan sağlık hakkı meclisleriyle işyerlerinde oluşturulan meclislerin birleştirilmesi, halkın da katılımının sağlanarak mücadelenin toplumsallaştırılması sağlık hakkı mücadelesinin geleceği açısından önemli kazanım sağlayacaktır. Birleşik mücadele sağlanması halinde halkın da desteğiyle gündeme gelecek olan süresiz bir grevin sağlıkta dönüşümün geldiği noktadan geriye çevrilmesi başarılabilecektir. Yani ücretsiz, ulaşılabilir, nitelikli, eşit bir sağlık hizmetinin (kamusal bir sağlık hizmetinin) kadrolu, güvenceli sağlık emekçileri eliyle verilmesi mümkün olacaktır. Önümüzdeki dönemde sağlıkta yıkıma karşı ısrarla üzerinde durmamız gereken hat kadrolu, iş-ücret ve gelecek güvencesi olan bir çalışma sistemi, katkı ve katılım paylarının olmadığı eşit, ücretsiz, nitelikli bir sağlık hizmeti olmalıdır. Hazırlığını yaptığımız süreç bu hedefe bağlıdır. Bu mücadeleyi kazanmamız için de mutlaka bütünlüklü, toplumsallaştırılmış, siyasallaştırılmış bir sağlık hakkı mücadelesi bilincine sahip olmamız gerekmektedir.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çatı Partisi

(9-10 Eylül 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın Çatı Partisi konulu kısmıdır. Burada konunun yalnızca başlangıç bölümlerine yer verilmiştir...)

Reformist solun gündeminde bir kez daha Çatı Partisi projesi var. Tasfiyeci ortak paydada birleşen çok sayıda sol grubun Kürt hareketi eksenli bu projede bir araya gelmesi başlı başına önemli bir olaydır. Ama TKİP olarak biz, bu girişimi kendi konumumuz ve iddiamız üzerinden ayrıca önemsiyoruz. Çatı Partisi girişimini salt kendi sınırları içerisinde değil, fakat devrim iddiası taşıyan devrimci bir parti olarak, bizi ilgilendiren etki ve sonuçları üzerinden de ele alıyoruz.

Çatı Partisi projesi son yıllarda bizzat Abdullah Öcalan tarafından döne döne gündeme getirildi. Örneğin 2007 seçimleri öncesinde çokça tartışılan yine Öcalan kaynaklı “Zeytin Dalı” önerisi de bir Çatı Partisi projesiydi. Ardından bizzat Çatı Partisi projesi olarak bir ara yoğun tartışmalara konu oldu. Bu türden tartışmalar genellikle de seçimlerin hemen öncesinde ve hemen sonrasında alevlenir, buna alıştık artık. Öncesinde seçim bloğu kurulur ama bu bloğun seçimlerden sonra da devam edeceği, bunun birleşik bir parti ya da bir Çatı Partisi olabileceği söylenir. Eğer seçimlerde bir başarı varsa, seçimlerden sonra bu tartışma bir süre için belli bir güç de kazanır. Ama ardından kendiliğinden sönümlenir, ta ki bir sonraki seçime kadar. Bu kez de öyle mi olur, şu an bilemiyoruz, bekleyip göreceğiz. Ama uzun yılların davranış biçimi böyle. Bu, tartışma ve girişimlerin seçimlere endeksli bu seyri, sözkonusu olanın temelde parlamentarist bir proje olduğunun en dolaysız bir ifadesidir.

Gündemdeki yeni girişim üzerinden henüz birçok şey belirsizliğini koruyor (Bu konferans 9-10 Eylül 2011 tarihlidir-Red). Konuya ilişkin olarak henüz çok az tartışma ve açıklama var. Kamuoyuna yansıyan bazı toplantı haberleri ile birkaç röportaj dışında şu an fazlaca bir şey yok ortada. Henüz ne adı, ne program, ne de misyonu açık bir girişim bu. Yine de girişimin sözcülüğünü üstlenmiş olanların röportajlar üzerinden yaptıkları bazı açıklamalardan hareketle söyleyebileceklerimiz var. Örneğin adı Kongre Partisi, Çatı Partisi, Kongre Girişimi ya da Demokratik Cumhuriyet Kongresi olabilir deniliyor. Bu ad önerileri bile başlı başına önemlidir. Zira bunlar üzerinden girişimin esin kaynağı kadar programatik sınırları da kendini gösteriyor. Abdullah Öcalan damgası ve Demokratik Cumhuriyet Projesi’nin sola uyarlanışı var burada, bu açıkça görülüyor.

Hedef demokratik bir toplum, yani mevcut cumhuriyeti demokratikleştirmek deniliyor. Bu arada hedefler arasında toplumsal hareketi siyasallaştırmak, siyaseti toplumsallaştırmaktan söz ediliyor. Bazı sözcüler daha açık, daha sade ve daha pratik koyuyorlar sorunu. Son seçim bloğu oluşumu insanlar için bir umuda dönüştü, bu umudu büyütme gerekir, Çatı Parti bu umudun büyütülmesi için bir araçtır. Bir

muhalefet boşluğu, zayıflığı var, bunun yarattığı bir ihtiyaç var, Çatı Partisi bu ihtiyacı karşılayacaktır deniyor. Yeni katılımlarla büyüdüğü iddia ediliyor, ki doğrudur, son seçim başarısının ardından buna heveslenenlerin çoğalmış olması şaşırtıcı değil. İki kutuplu bir siyasal rejim var, buna karşı üçüncü bir seçenek yaratmak gerek deniliyor ve bu “üçüncü cephe” olarak tanımlanıyor. Bu yılların söylemi, yıllardır birçok grubun dilinde, bilindiği gibi. Bu durumda “üçüncü cephe” Çatı Partisi girişimi üzerinden örülmek isteniyor.

Girişimcilerin girişim hakkında halen kamuoyuna yansıyan başlıca görüşleri bunlar.

Bir de içinde yer almayıp da gözlemci olarak katılanların söyledikleri var. Reformist solun bir kesimi halen bu çalışmaya gözlemci olarak katılıyorlar. Bunlardan ÖDP başkanı, Çatı Partisi önerisinin ufku Kürt sorununun çözümünde oynayacağı rol ile sınırlıdır, dolayısıyla bu, solun birleşik mücadele ihtiyacına yanıt veren bir proje değildir, diyor. Kürt hareketinin Kürt sorununa ilişkin bir çözüm projesi var, bunun için olanaklı olan her türlü güç ve desteği örgütlemeye çalışıyor, Çatı Partisi de bunun sol güçleri örgütleme aracıdır, demek istiyor. Doğru da söylüyor. Doğru söylemesine doğru söylüyor ama eğrisi şurada: Bu çevreler bu türden projeler içinde bizzat kendileri yer aldıklarında, bugünkü projeye destek verenlerle aşağı yukarı aynı ya da benzer argümanları kullanıyorlar, bu tür girişimlere benzer türden anlamlar ve misyonlar atfediyorlar. Ama şu veya bu nedenle dışında durmak yoluna gittiklerinde ise, projenin gerçek sınırları ve işlevi konusunda bazı doğruları söylemek zorunda kalıyorlar.

Bu bir kez olsa, sözkonusu akım ya da çevre yanılığını gördü, sorun bu dersiniz. Ama yazık ki böyle değil. Örneğin 2008 yılında, Ertuğrul Kürkçü’nün de içinde yer aldığı Sosyalist Emek Hareketi’nin sözcülerinden biri, mealen, Türkiye’nin muhalefet gündemi Kürt sorunu eksenli projeler olamaz, bunu sosyal bir eksene oturtmadığınız sürece, işçi sınıfını harekete geçiremediğiniz sürece, bu türden projelerin bir başarı şansı yoktur, diyebiliyordu. Doğru da söylüyordu. Ama 2008’de bu doğruyu söyleyenler, şimdi bu projenin mimarları arasında yer alıyorlar. Aynı SEH hareketinin lideri, bugünkü projesinin baş sözcülerinden ve en hararetli savunucularından biri. Dışına çıkınca ya da dışında durunca bir türlü, içine girince başka türlü konuşmalara bir örnek bu.

Gündemdeki projenin ana eksenlerinden biri olan EMEP açısından da durum farklı değil. Bu türden projelerin içinde hararetle yer aldığı dönemler olduğu gibi, dışında durduğu ve onları ihtiyacı karşılayamaz saydığı dönemler de oldu. Nitekim 2009’daki yerel seçimler sonrasında bu projeden koptu, blok girişimlerinden uzaklaştı. Parti adına yayınlanan resmi açıklamalarda, bu girişimden, “Çatı Partisi girişiminin amaç, içerik ve biçim olarak halkın ihtiyaç duyduğu birlik örgütlenmesini ifade etmediği” için ayrıldığını söyledi. Ama ne zaman ki 12 Haziran seçimlerinin öncesinde genel başkanı parlamentoya göndermek

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

H. Fırat

**Seçimler
ve sol hareket**

Parti değerlendirmeleri-1

ya da solun tablosu

H.Fırat

şansı yeniden doğdu, tutum ve değerlendirmeler de bir anda tümüyle değişti. EMEP yeniden Blok'a döndü, tam da milletvekili aday listelerinin kesinleşmesinden birkaç gün öncesinde! Bu arada Çatı Partisi projesi de yeniden toplumsal muhalefetin dört gözle beklediği bir umut olarak sunulmaya başlandı, bu aynı çevre tarafından. Oysa dün amaca uygun değildir gerekçesi ile terkettileri o aynı projeydi.

Bütün bunlar reformist sol çevrelerin perişan tablosunu gösteriyor işin aslında. Bu çevreler son 20 senedir, 12 Eylül yenilgisinin yarattığı tasfiyeci yıkımı yeni bir düzeyde tamamlayan '89 çöküşünden beri, hep böyle birtakım projelerle vakit geçiriyorlar, enerji tüketiyorlar. Tümü de döne döne başarısızlığa uğradığı halde bu projelerin bir türlü sonu gelmiyor. Bu türden arayışlar kötü ünlü Kuruçeşme tartışmaları ile başlamıştı, yıl 1989. Şimdi 2011 yılı sonundayız; aradan geçen yirmi küsur yıl içinde gündeme gelen sayısız birlik projesine rağmen bu türden hayat kurtarma projeleri ile alınabilen bir arpa boyu yol yok ortada.

Siyasal mücadelenin bir mantığı var; siyasal mücadele sınıflar mücadelesidir, sınıflar arasında cereyan eder. Siyasal ilişkiler son tahlilde sınıflar arası ilişkilerdir. Etkili bir siyasal mücadele yürütmek, toplumda bir taraf haline gelmek, ciddi bir alternatif mi olmak istiyorsunuz, bunu sınıf eksenli bir toplumsal hareket geliştirerek yapabilirsiniz ancak. Bunun dışında kesinlikle başka bir şansınız, herhangi bir olanağınız yoktur. Ciddi bir sınıf yönelimine girmek, oradan bir güç yaratmak zorundasınız. Sizi siyasal alanda bir güç ve giderek bir alternatif haline getirebilecek tek yol, tek çıkış budur. Kuşkusuz bu kolay değildir; ama bunun dışında bir yol, kolay bir formül, sihirli bir çözüm de yoktur.

Tasfiyeci solun kendi iki on yıllık olumsuz deneyimi kadar kuyruğunda sürüklenmeyi marifet saydığı Kürt hareketinin kendi olumlu deneyimi de bunu gösteriyor. Kürt hareketi bugünün Türkiye'sinde resmi düzen siyaseti karşısında etkili bir siyasal güç odağıdır. Bunu neye borçlu peki? Kürt halk kitlelerini ulusal duygu, özlem ve istemler üzerinden harekete geçirmeye, ulusal hareket sınırlarında ve bu siyasal eksen üzerinde bir toplumsal hareket yaratıp büyültmeye. Kürt ulusal hareketi tam da buna dayanıyor, siyasal sahnede bunun üzerinden bir güç olarak duruyor. İç ve uluslararası siyasette ciddiye alınmasını, hesaba katılmasını tümüyle buna borçlu. Bu arada tüm tasfiyeci solu baştan çıkaran o seçim başarılarını da tümüyle buna borçlu. Bu işin sırrı budur, açıklaması buradadır.

Gücü böyle yaratabilirsiniz ve ancak böyle ciddi bir güç olabilirsiniz. Masabaşı projeleriyle, aynı sınırlı ve yorulmuş güçleri kendi içinde yeniden yeniden harmanlayarak, katıp karıştırarak sonuçta ortaya bir şey çıkaramazsınız. Büyük birlik projelerinin döne döne iflası ve bunlara eşlik eden sonu gelmez hayal kırıklıkları dışında. Bunlar da yalnızca tasfiyeciliği derinleştiren sonuçlar yaratır. Kuruçeşme süreçlerinden çıkan (ve mimarlarından

Sosyal mücadelenin dışında, kitlelerin dışında hiçbir ciddi ve kalıcı birlik projesi hayata geçiremezsiniz. Hiçbir güç olamaz, hiçbir umut da yaratamazsınız.

birinin samimi ifadesiyle, “görmekle” birer “iflas”la sonuçlanan) SBP ve ÖDP örnekleri, bunu bütün açıklığı ile ayrıca gösteriyor. Bu tür sözde birleşmelerden, beş benzemezlerden oluşan geçici bir kargaşa ve ardından da kaçınılmaz dağılma çıkar yalnızca. 5-10 grubu sözde birleştirirsiniz, birleşik bir parti yarattık sanırsınız, üç sene sonra bu beş benzemezler topluluğu bölünüp dağılır, ortaya birleştirdiğinizden daha fazla grup çıkar. ÖDP deneyimi tamı tamına budur. Bu oluşuma bir grup olarak katılan bazıları daha sonra kendi aralarında birkaç gruba bölünmüş olarak ayrıldılar. Devrimci Yol'dan Kurtuluş'a kadar bu böyle.

Sosyal mücadelenin dışında, kitlelerin dışında hiçbir ciddi ve kalıcı birlik projesi hayata geçiremezsiniz. Hiçbir güç olamaz, hiçbir umut da yaratamazsınız. Blok umut olmuşmuşt! Bir kere ortada gerçek bir güçbirliğinin ifadesi sayılabilecek bir blok yok. Bunu görmek için bazı blok küskünlerinin blok bünyesinde işlerin nasıl yürüdüğüne ilişkin resmi açıklamalarına bakmak bile

yeterlidir. Sözkonusu olan, Kürt hareketi eksenli ve bu eksenle sürüklenenlerden oluşan bir ilişkiler tablosudur. Bundan dolayı da Kürt hareketinin kendi başarısını alıp bloklaşma başarısı olarak sunmanın bir ciddiyeti ve inandırıcılığı yoktur.

Ulusal bir hareketin yedeğine girerek, onun olanaklarına dayanarak Türkiye toplumuna alternatif yaratamazsınız. Bunun tersi olabilir; sosyal bir eksene dayanarak büyük bir hareket yaratırsınız, bunun etkisi altında ulusal hareket, feminist hareket, çevreci hareket, Alevi hareketi pekala gelişebilir. Sınıf eksenli bir sosyal mücadele tüm bu hareketlerin gelişip serpilmesini kolaylaştırabilir. Ama bunun tersi olmaz. Ulusal bir hareket sosyal mücadelenin harekete geçirici dinamiği olamaz. Olmadığını bize son 25 yılın deneyimleri ayrıca göstermektedir. Ulusal eksene daralmış bu mücadele, kendi iradesi ve tercihinin ötesinde, Türkiye'de sosyal dinamiklerin dizginlenmesinde önemli bir rol oynadı. Oysa '60'lı yılların büyük sosyal uyanışı, ardından '70'li yılların büyük sosyal mücadeleleri, Kürt

hareketinin gelişip serpilmesini de alabildiğine kolaylaştırmıştı.

Bu da anlaşılabilir bir durumdur; zira sosyal mücadele ezilen ve sömürülen bütün kesimler üzerinde uyarıcı, harekete geçirici bir etkide bulunur. İşçi sınıfı, emekçiler harekete geçtikleri zaman, tüm öteki ezilen kesim ya da katmanlar da bunun doğrudan ya da dolaysız etkisi altında hareketlenirler. Sınıf eksenli sosyal mücadele bunu alabildiğine kolaylaştırır, buna uygun koşullar oluşturur, alanlar yaratır. ‘60’lardaki büyük sosyal uyanış üzerinden görüyoruz bunu, ki ekseninde yıllar boyunca kesin olarak işçi sınıfı, ardından yansırı gençlik vardır. ‘70’li yılların büyük sosyal hareketliği üzerinden görüyoruz bunu, başlangıcında kendini öncelikle gösteren bir kez daha işçi sınıfı hareketi ve yansırı gençlik hareketidir. Öteki katmanlara yayılması bunun ardından gelmiştir.

Türkiye’nin her iki büyük sosyal hareketliliği döneminde, gerek ‘60’lı ve gerekse ‘70’li yıllarda ilk hareketlenen işçi sınıfıdır. Bunun verileri apaçık ortadadır. Türkiye’nin ‘60’lı yıllarında gençliğin kitlesel hareketlenmesi 1968’i bulmuştur. Oysa büyük Saraçhane mitingi 1961 yılı sonundadır. Aynı yıllarda kurulan TİP’in kurucuları sendikacılar ve bunların bir kısmı sonradan DİSK’in de kuruluşuna önderlik etmişlerdir. Türkiye’yi sarsan Kavel grevi, ki grev hakkının önünü açmıştır, 1963’tedir. Zonguldak kömür işçilerinin iki işçinin hayatına malolan ve sıkıyönetim ilanına yolaçan büyük direnişi 1965’tedir. Sendikal harekette bir ayrışmaya yolaçan ve DİSK’in kuruluşunu hızlandıran ünlü Paşabahçe grevi 1966’dadır. Türkiye işçi sınıfı hareketinde son derece önemli bir gelişme olan DİSK’in kuruluşu 1967’dedir, vb. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir, bu liste uzatılabilir. Oysa öğrenci gençlik hareketliliği için ‘60’lı yılların ikinci yarısını, daha somut olarak da 1968’leri beklemek gerekti.

Sosyal mücadele, hele de işçi sınıfı eksenli sosyal mücadele, tüm öteki ezilen, sömürülen, baskı gören, ayrımcılığa tabi tutulan kesimleri de harekete geçirir, bunu yinelemiş ve 1960’lar Türkiye’si’ni de bunun için örneklemiş oluyorum. Oysa doğası ve bundan kaynaklanan sınırları nedeniyle, salt ulusal istemlere dayalı bir ulusal hareket böyle bir rol oynayamaz. Dahası, kimi durumlarda da tersine dizginleyici bir rol oynar. Bizdeki son yirmin yıllık deneyimin somut olarak gösterdiği gibi.

Siz devrim hedefini kategorik olarak bir yana bırakmış ve düzen içi çözümünü strateji haline getirmiş bir ulusal hareketin yedeğine girerseniz, anayasal barışçı çözüm eksenli projelerin bir parçası olursanız, sol ya da devrimcilik adına geriye kalan neyiniz varsa artık, onu da böylece bitiririp tüketirsiniz. Haklı istemlere dayalı bir ezilen ulus hareketi elbette ki sizin doğal müttefikiniz olabilmelidir. Ama kendi konumunuz, kendi sınıf ekseniniz üzerinden gelişen bir hareket olarak bunu yapmak başkadır, tam da bundan yoksun olduğunuz için gidip ulusal bir hareketin yedeğine girmek, onun olanaklarına sığınmak başka. Bu ikincisi kuyrukçu bir sürüklenme içinde kendi iddiasını bir yana bırakmak, kendi kimliğini yitirmekten başka bir şey değildir. Sınıf kimliğiniz temelinde ve sosyal mücadele üzerinden kendi rolünüzü oynayınız, kendi

gücünüzü geliştiriniz, bu temelde elbette Kürt hareketi ile de ittifak arayınız. Ama kendi misyonunuzu bir yana bırakıp Kürt hareketinin projeleri, imkanları, zeminleri üzerinden hareket ettiniz mi, yalnızca kendinizi anlamsızlaştırır ve böylece de tüketirsiniz.

“ Bugün TKİP’nin görevi, bu türden tasfiyeci girişimlerin karşısında devrim odağı olarak öne çıkmak, bu tasfiyeci cereyana ideolojik, politik, pratik cephede direnmek ve kendini bir güç odağı olarak geliştirmektir ”

gerçek kılabilecek yegane sınıfa sırtını dönmüş bir sol hareket gerçeğimiz var orta yerde. Yeni tasfiyeci cereyanın etki ve sonuçlarına bu gerçeğin ışığında yaklaşmak durumundayız.

Partinin alternatif adlarından birisi de Demokratik Cumhuriyet Partisi, demiştim. Evet proje bu, cumhuriyeti demokratikleştirme projesi! Kurulu düzene reformist bir iç alternatif yani. Bu gerçek, Abdullah Öcalan’ın bu projenin yalnızca manevi esin kaynağı değil fakat dosdoğru ideolojik önderi olduğunun da bir kanıtıdır. Öcalan’ın İmralı sonrası ideolojik platformunun en temel ögesidir, cumhuriyeti demokratikleştirmek. Şimdi Çatı Partisi üzerinden bu, kuyrukçu solun ortak platformu haline geliyor. Devrimci Parti Kapatılsın! - https://tr.wikipedia.org/wiki/Devrimci_Parti_Kapatılsın!

temelleri üzerinde demokratikleştirmek ufku içinde ele almak tipik bir revizyonist düşünce tarzıdır. Bu ‘70’li yılların revizyonist partilerinin ortak platformu idi. Şimdi de devrimden kopmuş ve Kürt hareketi ekseninde kümelenmiş her türden reformist, halkçı, troçkist çevrenin ortak platformudur.

Düne kadar bu “toplumu demokratikleştirme” formülüyle dile getirilirdi. Öcalan’ın İmralı açıklamalarından beri artık “cumhuriyeti demokratikleştirmek” olarak formüle ediliyor. Öcalan; Mustafa Kemal önderliğindeki Kurtuluş Savaşı, temel önemde bir kazanım olarak cumhuriyeti yarattı, şimdi ihtiyaç onu demokratikleştirmektir, diyor ve Kürt sorununun çözümünü de bunun içine oturtuyor. “Demokratik cumhuriyet” projesi budur ve bu bir devrimden kopuş projesidir. Bu, bugünkü açık gerici anlamıyla değil ama, tam da II. Enternasyonal geleneğindeki o reformist sol anlamıyla gerçekte bir sosyal-demokrat projedir. Abdullah Öcalan’ın kitaplarında, özellikle de *Bir Halkı Savunmak* kitabında, bunun ideolojik temelleri genişçe var. Demokrasi mücadelesinin kautskist ele alınışının yeni bir versiyonu olarak. Devletin alanını daraltmak, sivil toplumun alanını genişletmek olarak dile getirilen tam da budur. Bu, kurulu düzen zemininde demokratik hak ve özgürlüklerin çoğaltılması, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi düşüncesinin değişik bir formülasyonundan başka bir şey değildir. Bunları zamanında ayrıntılarıyla ele alıp eleştirdik, burada uzatmak gerekli değil.

Tasfiyeciliğe kararlılıkla direnmek, devrimin bayrağını yükseklerde tutmak bizim temel bir özelliğimiz olageldi. Şimdi de bunu Çatı Partisi biçimine bürünen birleşik tasfiyeci cereyan karşısında yapmak durumundayız. Bugün TKİP’nin görevi, bu türden tasfiyeci girişimlerin karşısında devrim odağı olarak öne çıkmak, bu tasfiyeci cereyana ideolojik, politik, pratik cephede direnmek ve kendini bir güç odağı olarak geliştirmektir.

(...)

(Ekim, Ocak 2012 tarihli 278. sayısından alınmıştır...)

TKİP MK/ Toplantı Tutanakları/Sonbahar 2011

Sınıf çalışmasının sorunları

(Aşağıdaki metin TKİP MK'nın yakın zamandaki tam üyeli toplantısının “Sınıf çalışmasının sorunları” konulu tartışmalarının bir bölümüdür. İlgi duyan okurlar tartışmanın yayınlanmış öteki bazı bölümlerine www.tkip.org sitesi üzerinden ulaşabilirler...)

Cihan: Dünkü sınıf çalışması tartışmasını özel bir ilgiyle izlediğimi söyleyerek başlamak istiyorum. Tartışmaları izlerken toplamı içinde şunu bir kez daha gördüm: Partimizin sınıf bilinci, sınıf kimliği, sınıf eksenli çalışması, sınıf alanında katettiği mesafe konusunda büyük bir açıklık, bu açıklığın getirdiği bir özgüven, bir tatmin duygusu var saflarımızda. Bunu çok önemli buluyorum. Sınıfı temsil eden bir hareket olmak bilinci ve sorumluluğu ile konuşabiliyor buradaki her yoldaş. Bunu Parti Okulu'na katılan kadrolarda da aynı açıklıkla gördüm. Demek ki bu bilinç ve kavrayış, bu duyuş ve söyleyiş, bu sınıfı temsil etme inancı ve güveni, yönetici organdan öteye partinin bütününde var. Bunu çok önemsiyor, partimiz için çok önemli bir kazanım sayıyorum.

Partinin kazanımları

Yakın zamanda ilk çıkış belgelerimizden bazılarına yeniden bakabilme olanağı buldum, Parti Okulu için yapılan o toplu derlemeler vesilesiyle. Sonuçta popülizme karşı sosyalizm bayrağıyla siyasal mücadele sahnesine çıkmış bir hareketiz. Biz Türkiye devrimci hareketinin '60'lı ve '70'li yıllarına egemen halkçı ideolojik kimliğini ortaya koyarken, Marksizmin sınıf özünün ve karakterinin kavranamayışı üzerinde özellikle durduk. Halkçılık tam da budur, popülizmin özü ve özeti budur. Marksizmin sınıf özünün anlaşılamamasıdır. Proleter sınıf anlayışının yerine halkçı karakterde bir küçük-burjuva anlayışın geçirilmesidir. Dolayısıyla biz, Türkiye devrimci hareketinde işçi sınıfı sorununun, bunun marksist dünya görüşü içerisinde tuttuğu özel yerin anlaşılamaması, dolayısıyla Marksizmin anlaşılamaması iddiası ve eleştirisi üzerinden siyaset sahnesine çıkmış bir hareketiz. Bu bakımdan sınıf sorunu alanında bugün katettiğimiz mesafe, bilinç olarak, ruh olarak, yönelim ve pratik alan olarak katettiğimiz mesafe, fazlasıyla önemlidir. Zira bu, bizim kendi ideolojik çıkışımıza ve yönelimimize uygun bir siyasal pratik hat tutturduğumuz, teori-pratik ilişkisinde gerçek bir tutarlılık sergilediğimiz anlamına gelir. Bu teori-pratik bütünlüğü, bu ideolojik ve pratik tutarlılık, partimizin önemli bir üstünlüğüdür ve sanıldığından da önemlidir.

Sınıf yönelimi ve çalışması alandaki kazanımlarımızı akşam sizler konuşurken belli maddeler halinde özetlemeye çalıştım. Bunlar sizin vurgularınızdan da çıkan noktalar, aynı zamanda.

Gördüğüm şudur: Bir kere partide net bir proleter sınıf bilinci var. Proletaryanın burjuva toplumdaki benzersiz yeri, dünya görüşü sorunu olarak ve siyasal mücadele sorunu olarak, açıklıkla kavranmış durumda... Dünya görüşü sorunu olarak olduğu kadar siyasal mücadele sorunu olarak da diyorum, ki bu özellikle önemli. Zira yalnızca bir dünya görüşü, basitçe bir teori sorunu olarak değil, aynı şekilde siyasal anlamda bir pratik sorun olarak da. Açıklıkla teori sorunu olarak ama aynı ölçüde siyaseten, yani devrimci sınıf mücadelesi açısından, kurulu düzene ve egemen sınıfa karşı mücadelede işçi sınıfının tuttuğu

Parti için yaptığımız herşey gerçekte sınıfı devrimcileştirmede mesafe almaya yöneliktir. Parti toplumda etkin bir siyasal taraf olmadan, siyaset sahnesinde etkin bir rol oynayacak kapasiteye gelmeden önce, bir biçimde sınıf içerisinde bir güç olabilmelidir. Ancak bu takdirde toplum çapında da bir güç olarak ortaya çıkabilme konum ve yeteneğini kazanabilir.

çok özel, benzersiz ve belirleyici yer üzerinden de. Sonuçta teorik, politik ve pratik bütünlüğü içinde işçi sınıfı sorunu partimizde kavranmış, derinlemesine bilince çıkarılmış bulunmaktadır. Sınıf sorununda partinin temel önemde ilk kazanımı budur.

Öte yandan, parti siyaset sahnesinde artık sınıf üzerinden anılıyor. Birçok gözlem bunu gösteriyor, birçok yoldaş bunu dile getiriyor, siz kendi konuşmalarınızda bunun üzerinde ayrıca ve önemle durdunuz. Bu, partinin sınıf alanındaki bir ikinci önemli kazanımıdır.

Üçüncüsüne geçiyorum. Türkiye'nin popülist solu geleneksel olarak sınıfı küçümser, onu siyaseten reformizm alanı sayar. Ama kazara, şu veya bu nedenle, şu veya bu gelişmenin etkisi altında işçi sınıfı yönelimine girdiğinde ise, bunu kural olarak sendikal alan üzerinden yapar. Sınıf çalışması onlar için esasta sendikal çalışma üzerinden bir anlam taşır ve bu da onları sınıf sorununda dosdoğru reformizme götürür. Sınıf hareketine sendikal alan üzerinden müdahalenin esas olması, sınıfa müdahalenin reformist bir bakış açısına ve eksene oturması demektir. Bu mantıksal olarak da böyledir.

Partimiz ise başından itibaren sınıfa yönelimi siyasal bir kavrayışla ele almış ve sınıfa dosdoğru fabrikalar üzerinden yönelmiştir. Örgütsel çalışmamızın esasını her zaman tüm temel örgüt birimleri üzerinden sınıfa, fabrikalara yönelim oluşturdu. Parti sendikal boyutu sınıf çalışması içinde yalnızca yan bir alan olarak ele aldı. Sendikalar alanında hiçbir mevzisi yokken bile bugün hiç değilse bazı sendikalar karşısında artık rahatsız edici bir güç haline gelme başarısını, hemen tümüyle, sınıfa yönelik fabrika eksenli siyasal çalışmasına borçludur. Parti her zaman sınıfa fabrikalar üzerinden, yani tabandan müdahale etti. Bu, sınıfa devrimci bir örgütsel-politik müdahaledir.

Tarih içerisinde bolşevizmin müdahalesi de tamı tamına böyledir. Fark şuradadır: Bolşevizmin böyle bir müdahaleye girdiği sırada Rusya'da sendikalar yoktur. Sendikal biçimler, birlikler, Zubatovcu sendikacılık Rusya'da 1905'lere doğru doğdu. Dolayısıyla başlangıçta marksistlerin bu konuda bir tercih sorunu yoktu. Politik bir müdahale yapmak durumunda idiler ve bunu da fabrikalar üzerinden yaptılar. Bizde ise iyi kötü bir sendika geleneği ve iyi kötü bir sendikal örgütlülük var. Dahası bu sınıf hareketi üzerinden bir kültüre de dönüşmüş durumda. Fakat işte böyle bir toplumda, biz hiç de sendikal alan üzerinden müdahale etme kolaylığına düşmedik. Bizim için sınıf çalışması temelde bir fabrika çalışması oldu. Sınıf alanında bugüne kadar elde ettiğimiz tüm kazanımlar bu sayede elde edilmiştir.

Bir dizi örnek üzerinden somut olarak da gösterebilirim; Türkiye'nin devrimci demokratları, sınıf alanına her ilgi duyduklarında, bunu hep de

sendikalar üzerinden yapıyorlar ve buradan reformist bir zemine kayıyorlar. Sendikalist-ekonomist bir bakış açısıyla sınıfa müdahale etmenin bir sonucudur bu. Oysa biz sınıfa fabrikalar üzerinden politik-örgütsel bir müdahaleyi esas almak üstünlüğüne sahibiz. Partimizin sınıf alanındaki bir başka üstünlüğü ve kazanımı da işte budur. Bu devrimci konum ve kimlikten, dolayısıyla da sınıf sorununu devrimci politik bir bakış açısıyla ele almaktan gelen bir üstünlüktür.

Parti sınıf hareketi içerisinde artık bir taraf haline gelmeye başladı; buna ilk üç kazanımı ortaya koyarken değinmiş oldum. Ama gerçekte bu, partinin sınıf sorunundaki dördüncü temel kazanımıdır. Kuşkusuz henüz toplum çapında değil, ama sol hareket ve sendikal hareket sözkonusu olduğunda, parti artık sınıf hareketi üzerinden dikkate değer bir taraftır. (...) Bu da parti için bu alandaki bir dördüncü somut kazanımıdır.

Sınıf eksenli siyasal hareket

Sınıf sorunu dünya görüşünün özüne ilişkin bir sorundur ve toplumsal devrim bakımından kilit önemdedir. Tunus-Mısır derslerini bu vesileyle yeniden önemle hatırlatıyorum. Parti için yaptığımız herşey gerçekte sınıfı devrimcileştirmede mesafe almaya yöneliktir. Parti toplumda etkin bir siyasal taraf olmadan, siyaset sahnesinde etkin bir rol oynayacak kapasiteye gelmeden önce, bir biçimde sınıf içerisinde bir güç olabilmelidir. Ancak bu takdirde toplum çapında da bir güç olarak ortaya çıkabilme konum ve yeteneğini kazanabilir. Dikkat ediniz, toplumda devrimci güç odağı olmak iddia ve hedefini, sınıf eksenli parti iddia ve hedefine bağlı olarak ele alıyoruz. Zaman içinde öncelik açısından olduğu kadar mantıksal bakımdan da. Bu anlaşılır bir şeydir; sınıf içinde güç olamazsak siyaset sahnesinde ve toplum düzeyinde zaten güç olamayız. Kürt hareketi ulusal eksenli bir mücadele örgütlediği ölçüde siyaset sahnesinde bir güç haline geldi, bunun tersi değil. Biz de sınıf hareketi içerisinde etkin bir güç olmadığımız sürece siyaset sahnesinde etkin bir taraf olamayız, dikkate değer bir rol oynayamayız.

“Parti, sınıf, devrim!” diyoruz. Bu şiarın anlamına daha yakından bakalım. Parti sınıfla anlam kazanıyor ve ancak devrimcileşmiş bir sınıf varsa devrim zafere ulaşabiliyor. En mükemmel bir parti örgütünü kendi içinde yaratsanız bile, ki gerçekte bunu kendi içinde yaratamazsınız, bu sınıf ekseninde değilse eğer hiçbir ciddi siyasal sonuca gidemezsiniz. Bu vesileyle, tarihte sınıf dışı “bolşevik çelik çekirdek”ler yoktur eleştirisini hatırlayalım. Mesele o polemikte gerçekten çok iyi konulmuştur ve tekrar tekrar bakmayı haketmektedir. İdeolojik kimlik, kadro, örgüt, illegalite, ayakta kalmak, deneyim vb., bütün bunlar hep sınıf hareketini devrimcileştirmede etkin bir güç

olabilmek, işlevli bir güç olabilmek içindir. Sınıf sorunu bu denli hayati bir sorundur, parti için olduğu kadar devrimin zaferi için de.

İdeolojik kimlik söz konusu olduğunda güvenceniz dünya görüşüdür, somut olarak Marksizmdir. Ama maddi güvence, sınıfsal kimlik söz konusu olduğunda, biricik gerçek güvence işçi sınıfına, işçi sınıfı hareketine dayanmak, proleter sınıf eksenli bir parti olabilmektir. Dolayısıyla sorunumuz ve şaşmaz hedefimiz, sınıf hareketi eksenine oturmaktır. Partinin proleterleşmesi de bu temel üzerinde bir anlam taşıyacaktır.

İdeolojik kimlik söz konusu olduğu zaman güvence dünya görüşüdür, sınıfsal kimlik, maddi kimlik söz konusu olduğunda ise devrimci sınıf hareketidir, dedim. Lenin, yenilgi döneminin ardından bütün partiler darmadağın oldu, iç sorunlara boğuldu, bir tek Bolşevikler birliklerini sağlam bir biçimde korudular, çünkü ayaklarını işçi sınıfına sağlamca basıyorlardı, diyor. İşçi sınıfı birleştirici bir güçtür, bizzat partinin kendisi için de anlamına geliyor bu... Ayağını sınıfa dayamış bir partide uluorta sorunlar çıkmaz, çıksa bile öyle ikide bir incir çekirdeğini doldurmaz şeylerle iş bölünmelere varmaz. Devrimci sınıf zemini, parti içi mücadelelerin, tüm gerilimlere rağmen, parti ekseninde ve parti bütünlüğü içerisinde sürmesi olanağı da sağlar. O önemsiz sorunlar yüzünden olur olmaz yaşanan bölünmeler, dağılmalar, birbirine düşmeler, hep sınıf dışılığın getirdiği sorunlardır.

Sınıf adına konuşabilmek duygusu büyük bir ciddiyet, büyük bir olgunluk kazandırır partiye, kadroya, parti organlarına. Ama sınıf dışılık bir sürü yavanlığın, çocukluğun, sorumsuzluğun da temelidir. Solda mezhepçiliğin temeli de tamı tamına budur. Oysa sınıfı temsil eden bir harekette büyük bir ciddiyet ve vakar vardır. Bu gerçek bir toplumsal hareketi temsil eden her siyasal akımda bir biçimde vardır. PKK yöneticilerin bakın, Karayılan'a , Cuma'ya bakın... Bunlar normalde çok da birikimli ve yetenekli kimseler değil. Ama bir hareketi temsil etmek bu insanlara bir olgunluk, bir vakar, bir ciddiyet, bir hava kazandırıyor, değil mi? Konuştukları zaman, o basit siyasal konuşmaları, röportajları kastediyorum, özgüveni yüksek bir takım adamlar konuşuyor gibi okuyorsunuz, değil mi? Bu ulusal nitelikte de olsa toplumsal bir harekete dayanıyor olmanın verdiği bir kuvvettir, buradan gelen bir nitelik ve yetenektir.

Biz bir dizi sorunumuzu sınıf alanında katettiğimiz mesafe ile çözeceğiz, o zaman sorunlarımız en aza inecek derken kastedilen budur. Sorumluluk duygumuz çok başka olacak. Özgüvenimiz çok başka olacak. Bunlar çok iyi bildiğimiz ama önemle üzerinde durmamız ve derinlemesine içleştirmemiz gereken şeyler.

Devrimci dünya görüşünün sınıf özü

Marksizmde sınıf özünü düşün, geriye bir şey kalmaz. Ben işçi sınıfının modern burjuva toplumda oynadığı rolün artık bir anlamı kalmadığına inansam, bir gün bile marksist olarak kalmam. Ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişin özü tam da budur; proletaryanın modern burjuva toplumundaki özel rolünün ve bundan kaynaklanan tarihsel misyonunun açıklığa kavuşturulması, sosyalizme ilişkin bütün o ideallerin böylece maddi bir temele oturtulabilmesidir. Engels, bilimsel sosyalizm modern işçi hareketinin teorik dışavurumudur der, teorik ifadesidir demek ister. Bu böyleyse eğer, modern sınıf hareketini düştüğünüzde, geriye bilimsel bir yöntem, Marks şahsında dikkate değer bir filozof, yetenekli bir iktisatçı vb. belki kalır, ama devrimci bir dünya görüşü olarak Marksizm kalmaz. Marksizmin içini boşaltmak isteyenlerin buna onun devrimci sınıf özünü boşa çıkararak başlamaları boşuna değil. Zira proletarya

yoksa proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü de yok demektir. Dolayısıyla devrimci bir dünya görüşü olarak Marksizm yok demektir.

Bunlar işin alfabesidir ama Türkiye solu bütün bu basit gerçeklerin farkında bile değil. İşçi sınıfına karşı güvensizliğin, giderek de gericiliğin gerisinde tam da bu var. Bazı sözde marksist aydınlardan tutunuz da “ezilenler” söylemi üzerinden ahkam kesenlere kadar bu böyle. Hiçbiri bu meselenin özünü anlamış değiller. Ne sınıflar mücadelesini anlamışlar ne de Marksizmin sınıf özünü... Siyaset sahnesine sınıflar mücadelesi bakış açısıyla girmiyorlar bir türlü. Sınıfın karşısına sınıfı çıkarmak bakış açısıyla girmiyorlar, zira sorunun özünü anlamış değiller. *Komünist Manifesto*’nun o ilk cümlesinin özünü anlamış değiller. “Bugüne kadarki tarih sınıflar mücadelesi tarihidir” diyor *Manifesto*, ardından farklı toplum aşamalarındaki karşıt sınıfları sıralıyor. Sınıfın karşısına sınıf koyuyor. Türkiye solu için bunların söz olarak bir değeri belki vardır ama gerçek hayatta bir karşılığı yoktur. Sınıfın karşısına sınıf çıkaran bir siyasal yönelimden, bir siyasal mücadele anlayışından yoksunluğu bunu gösteriyor. Bu da *Komünist Manifesto*’nun o çok ünlü ilk cümlesinin özü itibarıyla kesinlikle anlaşılmadığının bir ifadesi. Marksizmin sınıf özünü, dolayısıyla de kendisini anlamış değiller. Birkaç onyıllı bulan pratikleri bunun tartışmasız göstergesidir.

Abdullah Öcalan kitaplarında sistemli bir çabayla Marksizmin sınıf özünü boşaltıyor, benim için işçi sınıfı sorunu yüzde on bile bir değer taşımıyor diyor. Bu Marksizmin içini boşaltmak, böylece kötürümleştirmek, bitirmek demektir. Devrimci sınıf yoksa topluma devrimci müdahale olanağı da yok demektir, bu dünya görüşünün kötürümleştirilmesidir. Bu yeniden ütopik sosyalizme, iyi dilekler, temenniler dönemine dönmektir.

Ama ütopik sosyalizmin tarihsel olarak bir haklılığı, bir meşruluğu, bir anlaşılabilirliği var. Tarih içinde insanlık düşüncesinde bir ilerlemedir ütopik sosyalizm. Proletaryanın ortaya çıktığı, 200 yıllık bir mücadeleyle kendini ortaya koyduğu bir dönemin ardından tutup ütopik sosyalizme geri dönmek, her türlü bilimsellikten ve devrimcilikten kopmaktır. Bu ideolojik manada inceltilmiş bir gericiliktir.

Sınıfı temsil etmek bilinci ve sorumluluğu

Sınıf çalışması alanındaki sorunlarımızla devam ediyorum. Öncelikle vurgulamak istediğim nokta, sınıfı temsil etmek bilinci ve duygusunu bundan böyle sınıf adına konuşmak, bu hakkı ve bu güveni kendinde görmek ile birleştirebilmek ihtiyacıdır. Tekelci bir zihniyetle değil fakat tümüyle doğal bir sınıf duygusuyla bundan böyle sınıf adına konuşabilmeli, sınıf adına söz söyleyebilmeliyiz. İşçi sınıfına yönelen her saldırı, işçi sınıfını etkileyen her olay bizi dolaysız olarak ilgilendirmeli ve karşı bir tutuma yöneltmelidir. Sınıfın siyasi temsilcileri olmak duygusu en doğal refleksimiz haline gelmeli, bu bizim dilimize, söylemimize yansiyabilmelidir. “Biz sınıf devrimcileri” söylemi elbetteki bizde fazlasıyla var, devrimci sınıf partisi vurgusu da keza. Ama dün bu biraz daha soyut bir şeydi, bugünse gerçekliğimizden fişkıran bir duygu olmalı. Parti Okulu çalışmalarında ve dünkü konuşmalarda gördüğüm de bu zaten. Bunu sürekli biçimde güçlendirmeliyiz.

İki, sınıfı da biraz kamçılamak gerekiyor diyordu El. yoldaş, haklı olarak. Herşeyi sendika bürokrasisine yüklüyoruz da, sendika bürokrasisi dediğimiz sınıfın ne kadarını tutuyor ki diye ekliyordu. Evet, sınıfa artık dışardan değil fakat içerden hitap etmeli ve gerektiğinde sert bir biçimde eleştirmeli, zaaflarına

yüklenmesini bilmeliyiz. Bu konuda dışardan değil içerden seslenen bir dil geliştirmeliyiz.

Sınıfa siyasal ajitasyon kadar sosyalist propaganda ile de gitmeliyiz. Baskıdır, terördür, haklara saldırıdır, kirli savaştır, bunları konu alan salt siyasal bir propaganda kendi başına bir sonuç yaratmaz. Bu elbette gerekli ve önemlidir. Fakat bu köklü bir bilinç vermez işçiye, onu siyasal açıdan etkilese bile. Kaldı ki işçinin sınıf bilinci yoksa, salt bu türden bir propaganda bazen tersinden gerici tepkilere bile yolaçabilir. Kirli savaş örneğin sınıf bilincinden yoksun bir işçiyi çok da ilgilendirmemektedir, “bölücülüğün ezilmesi” sayarak ya kanıksamakta ya da dosdoğru desteklemektedir bile. Ama sınıfın karşısına sınıf koymak, bunu temel sınıf, mülkiyet ve sömürü ilişkilerinden giderek yapmak, işte bu sosyalist propagandadır ve işçinin mevcut bilincini sarsar ve zamanla da değiştirir. Mülkiyet gerçeği, bir tarafta büyük bir zenginlik, öte tarafta sefalet olgusu... Sömürü, emek ve sermaye gerçeği... Sınıfa bunları anlatmalı, yani sosyalist propagandaya özel bir ağırlık vermeliyiz.

Dilimizi bu açıdan da geliştirmeliyiz. Bu bildiri dili demek, özel sayı dili demek, bülten dili demek. Bu dili düzeltmemiz lazım. Geline aşamada içerden seslenen bir dil kullanacağız. Siyasal ajitasyonu sosyalist propaganda ile birleştireceğiz. Bir dizi özel sayı çıkardık demek kendi başına bir şey ifade etmez bu saatten sonra. Ne söyledim ve nasıl söyledim? Söylediğimi işçi nasıl anlayabildi, anlayabildi mi ya da? El. yoldaş, bir dönemin bültenlerini toplu olarak ele alıp inceleyelim, bakalım ne söylüyorlar, nasıl söylüyorlar derken kuşkusuz haklı. Bu yapılabilse ortaya gerçekten önemli sonuçlar çıkar, bu alandaki yetersizliklerimizin görülmesi bakımından.

Sınıf çalışmasında içerden konumlanmak bir başka önemli sorun. Parti örgütüne 2008 Sonbaharında yapılan köklü müdahaleye ilişkin temel metinde var sanıyorum. Kadrolar partinin saflarına 10-12 saat fabrikada çalışıp kapitalistlere artı-değer üretmek için katılıyor değil diyen eleştirel vurgular var orada. Bu, o dönemde öne çıkan belirli bir zaafa yöneltmiş yerinde ve haklı bir eleştiriydi. Fakat bizzat söz konusu metnin kendisinde gerekli kayıtlar da var. Eğer bir profesyonel kadronun fabrikada çalışması işlevli ve sonuç yaratıyorsa, tabii ki bu olmalı deniliyor aynı metinde. Ya da bir kadroda boş zaman kullanmaktan gelen bir atalet ya da paslanma varsa, tabii ki fabrikaya gönderilmeli deniliyor, yine aynı metinde. Ama bunun ötesinde salt mali sıkıntılardan dolayı fabrikada kadro çalıştırmak akıl alır şey değil, orada özellikle buna işaret ediliyor, oradaki eleştiri büyük ölçüde buna yöneliyor. Yanısıra bir fabrikaya kadro sokuyorsunuz ama bu kısır bir girişim olarak kalıyorsa uzun süre, niye tutuyorsunuz o kadroyu orada? Söylenen bu, eleştiriye konu olan durumlar bunlar..

Evet, yeniden içerden konumlanma, içerden müdahale! Ama planlı ve amaçlı, amaca uygun bir biçimde! Bir kadroyu sokarsınız, bakarsınız, burası kısır bir yer, burdan bir şey çıkmıyor, çeker alırsınız onu oradan, başka yere yöneltirsiniz. Böyle olmak kaydıyla, evet!

Parti Okulu etkinliği sırasında enine boyuna tartışmalara konu oldu, bir fabrikayı kuşatmak ne anlama gelir, bunun üzerinden çeşitli yönleriyle duruldu. Fabrikaya ilişkin özgün bir politikaya sahip olmak, fabrikaların doğrudan yerel bölge komiteleri üzerinden ele alınması, döne döne organ toplantılarında tartışılması, çalışmanın gidişatının buradan, bizzat yönetici organdan izlenmesi, yönlendirilmesi, yönetilmesi. Direnişlere müdahalenin İK, duruma göre MK’da gündem olması...

(...)

(**EKİM**, Ocak 2012 tarihli 278. sayısından alınmıştır...)

Tuzla’da işçiler emeğin baharına yürüyor!

Tuzla’da sanayi ve tersane havzasında çalışan işçiler 22 Ocak Pazar günü sorunlarını ve buna karşı atılacak adımları konuştular. Toplantıda, Tuzla gibi güvencesiz çalışma ve düşük ücretlerin yanında keyfi uygulamaların da yoğun olduğu bir bölgede, sorunlara karşı ortak mücadele kanalları yaratılması gerektiği söylendi.

Metal İşçileri Birliği (MİB) adına yapılan konuşmada “İşçiler olarak yaşadığımız sorunlara karşı harekete geçeceksek ilk olarak neler olup bittiğine dünya ölçeğinde bakabilmeliyiz” denildi. Ulusal İstihdam Stratejisi’nden kıdem tazminatı hakkının gaspına kadar tüm uygulamaların sermayenin yeni süreci karşılayacak kölelik saldırıları olduğu ifade edildi.

Tersane İşçileri Birliği temsilcisi ise, bu saldırılara karşı işçilerin birliğinin sağlanması gerektiğini belirtti. Tersaneler havzasında bu saldırıların zaten fiilen hayat bulduğu ve sermayenin burada uyguladığı modelleri resmileştirdiği ifade edildi. Sonrasında Elta Elektrik direnişi örneği ile tersane işçilerinin mücadele deneyimi üzerinde duruldu. Örgütlenme ve eylem süreciyle tersane işçileri arasında oluşan etkisi aktarıldı.

Toplantıda emeğin baharını kazanmak için yapılması gereken hazırlıklar da konuşuldu. Metal İşçileri Birliği “Sermayenin bize dayattığı karakışa karşı emeğin baharını kazanalım” diyerek 1 Mayıs’a kadar somut mücadele adımları atmak gerektiğini söyledi. Tuzla işçilerinin ortak kürsüsü olması açısından ve birlik zeminini güçlendirmek için Tuzla İşçi Bülteni çıkarılması gerektiği ifade edildi. Gelecek süreçlerde bu tarz işçi toplantılarını sektörel birlikler olarak sürdürmek gerekliliği vurgulandı.

Toplantının ikinci bölümünde ise çalışılan yerler üzerinden yaşana sorunlar paylaşıldı. Özellikle tersane işçileri arasında Elta direnişinin ne kadar ses getirdiği bir kez daha görüldü. Bu bölümde Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişi döne döne vurgulanan bir deneyim oldu.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Bursa’da “Demokrasi ve devrim” semineri

Bursa BDSP 22 Ocak günü “Demokrasi ve devrim” konulu bir seminer düzenledi. Seminerde demokrasi sorunu devrimci sınıf programı çerçevesinde çeşitli yönleriyle ele alındı.

Yapılan sunumda demokrasi sorununun güncel, tarihsel ve devrim stratejisiyle ilişkili geniş bir kapsamı olduğu anlatıldı. Lenin’in demokrasi sorununun proleter devrimdeki yeri ve önemine ilişkin görüşleri aktarıldı. Demokrasi mücadelesinin, işçi sınıfının devrime hazırlanması, burjuvaziyi devirmek için tüm demokratik mevzileri ve duyarlılıkları seferber etmesi, aynı zamanda ise burjuvaziyi devirdikten sonra iktidarını pekiştirmesi ve demokrasiyi tam olarak uygulayabilmesi bakımından önemine değinildi.

Sunumda demokrasi sorununun anlamına ve somut içeriğine değinilerek sınıflar üstü bir demokrasi anlayışının olamayacağı da ifade edildi. Ayrıca her tarihsel ve toplumsal dönemde demokrasi sorununun somut içeriği ve anlamının farklı olduğu vurgulanarak, çeşitli tarihsel dönemlerde sorun nasıl ortaya çıktığı ve nasıl bir biçim aldığı örneklerle anlatıldı. En ileri burjuva demokrasisinde de demokratik hak ve özgürlükler alanını sınıflar mücadelesinin düzeyinin belirlediği vurgulanarak, burjuvazinin biçimsel demokrasinin gerisinde burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün gizlendiği anlatıldı. Burjuva demokrasisinin karşısında proletaryanın Paris Komünü ve onu izleyerek Sovyetleri ortaya çıkararak proletarya demokrasisinin ne olduğunu gösterdiği ifade edilerek, proleter demokrasinin de burjuvaziye karşı bir diktatörlük olduğu, işçi sınıfının ise kendi içerisinde en ileri demokrasiyi uyguladığı vurgulandı.

Sunumda diğer bir başlık olarak demokrasi sorununun devrim stratejisiyle ilişkisi ortaya konuldu. Geleneksel hareketin siyasal demokrasiyi Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

devrim stratejisinin omurgası yapmış olmasının yarattığı yapısal zaafa dikkat çekilerek, devrim stratejisinin sadece siyasal gerçeklerle değil iktisadi ve toplumsal gerçekler bir bütün olarak ele alınarak oluşturulabileceği anlatıldı. Devrimin sınıfsal bir iktidar değişimi olduğu vurgulanarak, devrim stratejisinin de sınıf ilişkilerinin somut durumu üzerinden doğru bir biçimde ortaya konulabileceği anlatıldı. Böylelikle Türkiye’nin somut sosyo-ekonomik ve sosyo-politik gerçeklikleri üzerinden sosyalist devrimin tek doğru stratejisi olduğu, demokratik sorunların da bu temel devrimci iktidar hedefine bağlı olarak çözümünü bulacağı anlatıldı. Sunumun ardından çeşitli güncel sorunlar üzerinden kapsamlı tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Sözcüsü S. Murat Çakır ile konuştuk...

“Devletten ve sermayeden bağımsız bir politika oluşturulmalı!”

“Çözüm işçilerin ellerinde”

- İş cinayetleri ve katliam gibi ‘kaza’lar kapitalizmin değişmez gerçeği. Fabrikalarda, atölyelerde ve tüm çalışma alanlarında yaşanan ölümleri “kaza” olarak nitelendirmek doğru mu? Ya da emek örgütleri içerisindeki farklı eğilimler tarafından da yapılan ‘iş sağlığı’ ve ‘işçi sağlığı’ gibi ayrımları nasıl değerlendirirsiniz?

- Öncelikle şunu belirtmek gerekir. Dedğiniz gibi iş cinayetleri ve katliamlar kapitalizm devam ettiği sürece var olacak. Ancak işçi sınıfının örgütlülüğü burada önemli bir etkidir. Sınıf örgütlülüğünün gücü oranında bu katliamlar daha az olabiliyor. Son dönemde iş cinayetlerinin bu düzeyde artması “güvencesizlik” ve “örgütsüzlük” gerçeğini çıplak bir biçimde gözler önüne sermektedir.

Sermaye iş cinayetlerini “kaza” olarak lanse etmektedir. Oysa bu “kaza”lar çalışma koşullarındaki değişiklikler, alınacak önlemler gibi bazı düzenlemelerle yaşanmayabilir. Bazen iş kazalarının yüzde 98’i önlenabilir gibi bazı söylemler kullanılıyor. Açıkçası bu yüzde 2’lik payı nereden dolayı bıraktıklarını bilmiyorum. Sorunun bu şekilde ifadesi de yanıltır. Yaşananlar tamamen ya da onların deyişiyle söylersek yüzde 100 önlenebilir. İşte tam da bu yüzden, “önlenebilir oldukları halde önlenmediği için kaza değil cinayettir”. İş cinayetlerinin sorumlusu ise sermaye ve onun iktidarındır. “Kaza” söylemi cinayetleri gizlemek için kullanılan bir kılıftır. AKP iktidarıyla bu söylem daha da güçlendirilmeye çalışılmaktadır. Diyanet hutbeleri, madencilerin ardından söylenen “güzel öldüler” veya “ölüm mesleğin kaderinde var” söylemleri de işin manevi yönünü oluşturmaktadır. İş cinayeti dediğiniz zaman, taleplerinizi yükselttiğiniz zaman ise “provokatör” ilan ediliyorsunuz bu ülkede.

İşçi sağlığı yerine “iş sağlığı” kavramının kullanılmasındaki amaç ise işçiyi özne olmaktan çıkarmaktır. İşçinin değil işin sağlığı yani işletmenin verimliliği, kârlılığı hedeflenmektedir. Eylül ayında ülkemizde gerçekleştirilen 19. Dünya İş Sağlığı ve İş Güvenliği Kongresi’nde de bu amaç açıkça dile getirilmişti. Sorun bir önleme kültürü yaratma ve iş güvenliği malzemelerini pazarlama biçiminde açıklanmaktaydı. Yani iş cinayetlerinin emek sömürüsüne dayanan kapitalist üretim sisteminin bir sonucu olduğu gizlenmektedir. Emek örgütlerine ise bir “sosyal partner” görevi olan “sivil toplum örgütleri” olarak yer verilmek istenmektedir. Yani hiçbir belirleyiciliğin olmayacak, toplumsal bir denetim işlevi göreceksin ve “sınıf örgütü” olmayacaksın. Ne yazık ki sermaye sınıf örgütlerini etkisizleştirme noktasında önemli adımlar attı. Ancak bu demek değil ki onlar kazanacak. İşçi sağlığı ve güvenliği talebi sınıf hareketinin önümüzdeki dönem önemli bir gündemi olacaktır ve bunun ilk adımları birikmeye başlamıştır.

“Büyümenin arkasında iş cinayetleri var”

- 2011 yılına bakarsak iş cinayetleri ve meslek hastalıkları konusunda Türkiye’de nasıl bir tablo var. Maden, metal, petro-kimya, tekstil gibi pek çok sektöre ilişkin istatistik veriler nasıl bir manzara ortaya çıkarıyor? Öne çıkan noktaları sıralarsanız neler diyebilirsiniz?

- SGK verilerinin hazırlanması biraz farklıdır bunu belirtmek gerekli. Yaşanan iş cinayeti sonrası prosedürlerin tamamlanması ortalama 5 yılı bulmaktadır. Bu yüzden örneğin son olarak açıklanan 2010 yılı istatistikleri o yıla ait cinayetlerin bir dökümünü vermemekte, o yıl kapanan dosyaların bir dökümünü vermektedir.

Bu anlamda İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi olarak tuttuğumuz iş cinayetleri haberleri yaşananları dolaysız vermesi açısından anlamlıdır. Gerçeği gözler önüne yaşanır yaşanmaz sermektedir. Ancak bizlerin de temel sorunu iş cinayetleri bilgilerine yazılı, görsel ve dijital basın ve kısıtlı örgütlülükle ulaşabilmemizdedir. Bu yüzden son 4 aydır açıkladığımız iş cinayetleri rakamları gerçeğin ancak dörtte birini yansıtmaktadır diye düşünüyorum.

2011 yılında iş cinayetlerinin arttığını söylememe bile gerek yok. Çünkü OSTİM ve İvedik’teki patlamalar, halen Maraş Çöllolar Sahası’nda 9 madencinin göçük altında bulunması her şeyi anlatıyor. Meclis olarak 2011 yılında 619 iş cinayeti kayıt altına aldık. İnşaat, maden, tarım, metal, kimya, enerji, gıda, belediye ve tekstil işkolları alarm veriyor. İnşaatlarda önemli bir yoğunlaşma yaşanırken düşmeler, göçükler ve barınma sorunu sonucu ölümler öne çıkıyor. Madenlerde göçükler devam ediyor. Mevsimlik tarım işçileri kapalı kasa kamyonet veya traktör kazaları sonucu hayatlarını kaybediyor. Kimyada patlamalar, metalde ezilmeler ve enerjide ise düşmeler ile elektrik çarpmaları cinayetlerin nedenleri olarak öne çıkıyor.

Ülkemizde iktidar tarafından övülen yüksek büyüme oranları teranelerinin arkasında işçi ölümleri var. Örneğin Avcılar-Beylikdüzü metrobüs hattı deniyor, bir bakıyorsunuz bir işçi hayatını kaybetmiş. TOKİ inşaatları deniyor, her gün göçük haberi alıyorsunuz. Hidroelektrik santralleri işçilere mezar oluyor, torna tezgâhları bedenlerimizi eziyor. Ne için? Bizim yaşamlarımız onların zenginliklerinin kaynağını oluşturuyor işte...

Meslek hastalıklarında ise tam bir bilinmezlik hâkim. Kayıt altına aldığımız 619 cinayetin 5’ini slikozis sonucu ölümler oluşturmakta. Kot kumlama işçilerinde silikozis nedeniyle ölümleri biliyorduk. Ama 2011’de 4 dış teknisyenin de slikozis sonucu ölümünü öğrendik. Yine yüzlercesi hasta. Sağlık sektöründe böyle bir hastalık olduğu aklınıza gelir miydi mesela? Bunlar buzdağının görünen yüzü bile değil. Çünkü uluslararası araştırmalara göre iş cinayetleri ve meslek hastalıkları arasında bir bağlantı var.

sıklığı çalışan nüfusun binde 4’ü ile binde 12’si arasında değişmektedir. SGK’nın son açıklamasında ülkemizde çalışan nüfusun 24 milyon olduğu belirtilmekteydi. Yani gerçek meslek hastası sayısı 96 bin ile 288 bin arasında değişmekte ve bu durum tespit edilmemektedir.

“Adımlar anlamlı ama yetersiz”

- Geçtiğimiz yıl DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından bir kongre gerçekleştirildi. Kongrenin başlığı ve yürütülen tartışmalar açısından konfederasyonlar cephesinden atılan adımları yeterli buluyor musunuz?

- İşçi Sağlığı Kongreleri normalde 10’ar yıllık aralıklarla yapılmaktadır. Ancak 2008’de yapılması planlanan bu son kongre ancak 2011 yılının Aralık ayında gerçekleşti. Kongrenin yapılması için ısrar eden ve emeği geçen arkadaşlara bir teşekkür etmek gerekiyor öncelikle.

Kongrelerde tartışılanları, esasen emek hareketinin gücü belirlemektedir. Bu anlamda yapılan kongre emek hareketinin durumunu da birebir yansıtmaktadır. Benim görebildiğim kadarıyla tartışmaların ekseni işçi sağlığı ve güvenliği üzerinden değil, emek hareketinin genel sorunları üzerinden gerçekleştirildi. Bu durum konu ile ilgili çalışmaların azlığının bir göstergesi de. Burada esas olarak kastettiğim pratik faaliyetler. Çünkü sorun, ortaya konan teorik çerçeve ile pratikte yaşananlar arasındaki açının fazlalığı. Ayrıntılı bildiriler sunulabilir ki bu gereklidir. Peki, işçilerin sorunlarına ne düzeyde derman olabiliyorsunuz? Esas bu soruyu sormak gerekiyor. Yani düşünün. Şu an bulunduğunuz mekâna çok yakın bir yerde bulunan inşaatta bir iş cinayeti meydana gelse ne yapacaksınız? Bir refleks oluşturabiliyor musunuz? Hayatını kaybeden işçinin ardında kalan yakınlarının sorunlarını çözebiliyor musunuz? Soruları çoğaltabilirsiniz.

Emek örgütlerinin de bu sorulara cevap vermesi gerekiyor. Bu noktada özellikle meslek örgütlerinin attığı olumlu adımlar var ama yetersiz. Devletten ve sermayeden bağımsız bir işçi sağlığı ve güvenliği politikası oluşturulmalı ve kurumsallaştırılmalı. İstanbul’da yapmak istediğimiz tam da bunun gerçekleştirilmesi için bir fiili durum oluşturmaktır.

“İşçi sınıfı güvencesizleştiriliyor”

- Kongre, “Esnekleşme ve İşçi Sağlığı” ana temasıyla düzenlendi. Esnekleşme ve işçi sağlığı ilişkisinin arka planı nedir? Hükümet ve sermaye çevrelerinin Ulusal İstihdam Projesi’ni hayata geçirmek istediklerini biliyoruz.

- Basına yansıyan kadarıyla, Ulusal İstihdam Stratejisi belgesi, ulusal sanayi stratejisi belgesi, stratejik plan gibi hükümet planlarının ana ekseni güvence kapsamını, esnek çalışma şartlarına uyum sağlayacak şekilde değiştirmek. Daha açık söyleyecek olursak, şimdiye kadar kayıtdışı ve var olan yasalarca da kabul edilemez çalışma şekillerini ve şartlarını artık yasal hale getiren düzenlemeler bunlar.

İş cinayetlerine baktığımızda güvencesizlik ile çalışma ortamındaki can güvenliği arasında büyük bir paralellik olduğunu saptıyoruz. Özellikle işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunun giderek piyasalaşıp, özel danışmanlık şirketlerine devri ile sürecin hızlandığı tüm

hükümet yetkililerinin azalma iddiasına rağmen gözle görülüyor. Vasıf, eğitim, cinsiyet, bölge ve sektör dinlemeden.

Bu planlar, son bir yıldır yapılan düzenlemeler de düşünüldüğünde işçi sağlığı ve güvenliğinde devletin görevini zayıflatan uygulamaların bir sonucu olduğu gibi alanın da kar getiren bir sektör haline getirilmesinin ve adımları atacak öznelerin ilan edilmesinden başka bir şey değildir. Tekrar edersek işçi sınıfı güvencesizleştiriliyor. Diğer yandan ‘ulusal anlamda önde gelen sivil toplum kuruluşları’ olarak adı geçen MÜSİAD, TUSKON ve TISK ise bu sürecin uygulayıcısı olarak öne çıkıyor. Özellikle ‘İslami sermaye’ olarak tanınan MÜSİAD ve TUSKON’un isimlerinin öne çıkması uluslararası sermaye ile entegrasyon sürecinde gösterdikleri performans sonucu oluyor.

Sermayenin çözüm adıyla attığı her adım, şu an yaşanan sorunları olduğundan da büyütüyor ve bunları çözmeye iddiasıyla bambaşka bir işçi/çalışan cehennemine adımımızı atmamızı talep ediyor. İş cinayetlerine itiraz edenleri işsizlikle tehdit ediyor. İşsizlere ise ancak masraflarını kendi cebinden karşılamaları yoluyla iş “veriyor”. Meslek eğitimi, sağlıklılık belgeleri ile sertifikalarını işçi daha işe başvururken satın aldığı yetmezmiş gibi, işçinin ilk maaşından itibaren fona devredilen işsizlik ödeneğine, fona devredilmesi tasarlanan kıdem tazminatına ve iş kazası sigortasına da katkı yapması bekleniyor. Yeter ki sermayedar üzerindeki “işçilik maliyetleri” azalsın, istihdam artsın. Zira istihdam bunca zahmete rağmen artmıyor. Sermayedarlar, işçiye daha çok iş yaptırıp daha çok kar elde ediyor. Bu kadar uzun, yoğun çalışma ile işçilerin sağlığı ve güvenliğini maliyet olarak gören yaklaşım olağanlaştıkça, piyasadaki satın alınabilir hizmetler halini aldıkça, devletin kendisi de hem taşeronluk hem de performans yönetimi yoluyla sürece ayak uydurdukça iş cinayetlerinin artması da gözle görülür hale geliyor.

Avrupa’nın Çin’i olmak ya da başka bir deyişle işçilerin kanı üzerinden kar elde etmek. Durumun özeti budur.

“Can güvenliğinin yanına iş güvencesi talebi eklenmeli”

- Taşeron köleliği bugün gerek örgütsüzlük gerekse de güvencesizlik açısından işçi sınıfı için büyük bir tehdit. İşçi sağlığı ve güvenliği açısından düşünürsek ne gibi etkileri var?

- İşçi sağlığı ve güvenliği, örgütsüzlüğün ve güvencesizliğin en gözle görünür halini vermektedir. Bizler “can güvenliği, iş güvencesi istiyoruz” derken bu durumu kastediyoruz. İşçilerin evden çıktıkları andan itibaren can güvenlikleri tehdit altındadır. İşe giderken hangi koşullar var? En uç örnek mevsimlik tarım işçilerinin durumudur. Ortalama 60-70 saat çalışıyor, yapabileceğinden daha fazla mal üretmesi isteniyor. Taşeron işçiler işte tam da bu koşulların işçileridir. En çok çalışan, hiçbir sağlık-güvenlik önlemi olmayan, barınma-ulaşım-beslenme-temizlik gibi hakları olmayan işçiler, en örgütsüz işçiler. Yasal haklarınız var deniyor. Örneğin sağlıksız koşullar var ise işçinin çalışmama hakkı var. Çalışmayın da görelim. Hemen işten çıkarılırsınız. Bırakın “çalışmıyorum” demeyi itiraz hakkınız bile yok. Bu yüzden can güvenliğinin yanına iş güvencesi talebini eklemeliyiz.

Taşeronlaştırma tehdidini bir örnek vererek açıklamak anlamlı olacaktır. Madenlerde özel ya da kamu işletmesi farketmez taşeronlaştırma oldukça yaygındır. Aynı madendesiniz. A şirketi işçisi olan kazmacılar galeri açıyorlar. B şirketi işçileri ise ray döşüyorlar. Galeri açarken açılan boşluklardan sızan grizu hemen yayılır. Diğer tarafta ise ray yapan işçinin çıkarttığı kıvılcımla aniden patlama meydana gelir. Özetle işi parçalarsanız karşılaştığımız durum budur. Çünkü işçiler iki ayrı şirkete bağlıdır. Denir ki asıl patron

bu ilişkiyi sağlamakla mükelleftir. Bunun bile hayata geçmediğini biliyoruz. Ayrıca tekrar altını çiziyorum, taşeron uygulaması kamu işletmesi adı altındaki yerlerde de oldukça yaygındır.

İş o noktaya varmış ki cenazelerimizi çıkarma işi bile taşerona veriliyor. Hatırlarsanız Karadon’da meydana gelen patlama sonucu 30 madenci arkadaşımız hayatlarını kaybetmişti. Devlet -540 kodda kalan işçilerin cenazesini çıkarma işini ihale etmiş ve ihale iptal bile edilmişti. En son Çinli bir şirket tarafından cenazelerimiz çıkarılmıştı. Peki, 8 ay göçük altında kalan arkadaşlarımızdan birinin taşeron şirket işçisi olması ve şirkette iş görevi olarak aşçı gözükmesi her şeyi özetlemiyor mu? -540 kodda 8 ay cenazesi çıkarılamayan bir taşeron şirket aşçısı!

“İşçi sağlığı ve güvenliği sorunu örgütlenmenin ana meselelerinden biridir”

- Sendikal örgütlenme işçi sağlığı ve güvenliği açısından ne gibi avantajlar sağlıyor. Gerçi, geçtiğimiz aylarda Savunma Bakanlığı’na bağlı TNT atölyesinde sendikalı işçilerin ölümüne tanıklık ettik. Bir kamu kurumunda yaşanan iş cinayeti nasıl bir anlamı var?

- En yetersiz örgütlenme bile örgütsüzlükten iyidir. Ancak nasıl bir örgütlenme sorusu önemli. Ne yazık ki 12 Eylül sonrası sendikal örgütlenme bir toplumsal denetim işlevi görmekte. Sendikacı diye bir meslek icat oldu. Bu soru ve türevleriyle çok karşılaşıyoruz. Sorun salt sendikalı olmak değil, işçilerin örgütlü olmasıdır. Çünkü sorunun muhatabı bizzat işçilerdir ve çözüm de onların ellerindedir. Sendikalar da bu anlamda bir araç olabilir.

Ne yazık ki sendikal örgütlenmenin gündeminde sağlıklı ve güvenli çalışma koşullarını talep etme sorunu yeterince yer almamaktadır. Toplu iş sözleşmelerinde bazı talepler vardır. Ancak bunlar uygulanmamaktadır. Yine de taşeron, örgütsüz işçilere göre çalışma koşulları görece daha iyidir.

Çalışma Bakanlığı’nın verilerine göre ülkemizde 24 milyon işçi vardır. İşçilerin ise 880 bini sendikalıdır. Ve yine 200 bin civarında işçi toplu sözleşmelerden yararlanmaktadır. Bu sayı dikkat ederseniz yıllar içinde sürekli ve hızlı bir düşüşü göstermektedir.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen bazı sendikalarımız özellikle taşeronların örgütlenmesini merkezine alanlar, gerek üyelerinin gerekse tüm işkolunda çalışan işçilerin sağlıklı ve güvenli çalışmalarında görece olumlu adımlar atmaktadırlar. Bu sendikalarımızın işçi sağlığı ve güvenliği sorununu örgütlenmenin ana meselelerinden birisi haline getirmelerinin onları daha da güçlendireceğini düşünmekteyim.

Kırıkkale’deki patlamaya gelince ortada trajik bir

durum vardır. İşçilerimizin kimlikleri patlama sonrası ancak DNA testi sonucu belirlenebildi. Hatta hayatını kaybeden işçi sayısında bile 3 mü, 4 mü tereddüdü yaşandı. Arkadaşlarımız Türk Harb-İş Sendikası üyesiydi. Peki, patlama sonrası neler yapıldı? Arkadaşlarımız “şehit” ilan edildi ve toprağa verdik. Arkadaşlarımız örgütlü ve güvenceli! idi. Benzer bir durum Türk Maden-İş üyesi olan ve halen yeraltında bulunan 9 maden işçisi arkadaşımız için de geçerlidir. 10 Şubat’ta cenazelerin göçük altında kalmasının birinci yılı dolacak. 500 çalışandan fazla olan, kamu işçisi, sendikalı, erkek yani en güvenceli olduğu söylenen işçilerin durumu da ortada. İşte güvencesizlik gerçeği tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır. Sağlıklı ve güvenli çalışma koşullarının var olan en üst sınırı işçi sınıfının içinde bulunduğu cehennemi gözler önüne sermektedir.

“Devletten ve sermayeden bağımsız politika”

- Tüm bu süreçte meclis nerede duruyor? Meclisin önünde nasıl bir planlama var ve tüm bu tablo içerisinde nasıl bir yerde duruyor?

- Türkiye’nin dört bir yanında her gün işçiler can güvenliği olmadan çalışıyor ve sağlıklarını, hayatlarını kaybediyorlar. Geçtiğimiz yıllarda Davutpaşa patlaması, Tuzla tersaneleri, madenler ve kot kumlama; en öne çıkan örnekleri oluşturdu. Diğer yandan bu alanlarda emek ve meslek örgütlerinin verdikleri mücadeleler de işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunun somutlaşmış örnekleri olmaya başladı.

Bu noktada 2010 yılının Eylül ayında DİSK İstanbul Merkez Temsilciliği, KESK İstanbul Şubeler Platformu, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu ve İstanbul Tabip Odası’nın çağrıcılığında “İşçi Sağlığı Çalışma Grubu” oluşturuldu. 2010 yılının sonunda Çalışma Grubu’nun birçok akademisyen, basın emekçisi, sosyal bilimci, işçi aileleri gibi farklı kesimlerle görüşmeleri sonucu, iş cinayetlerinden etkilenenlerin, konuya dair söyleyecek / yapacak bir şeyleri olanların da katılabileceği daha geniş bir zeminin kurulması gündeme geldi. Böylece işçilerin, doktorların, mühendislerin, işçi ailelerinin, avukatların, iş müfettişlerinin, akademisyenlerin, gazetecilerin ve sosyal bilimcilerin; kurumsal temsilin esas alındığı ancak bireysel olarak da katılımlarının gerçekleşebileceği, sorunlarını gündemleştireceği bir “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi” fikri ortaya kondu.

Meclis koordinasyonunun sağlanması, iş cinayetlerini kayıt altına almak, olası riskli bölgelere dikkat çekmek, yapılabilecekleri ortaya koymak için www.guvenlicalisma.org / www.yanginkulesi.org isimli bir internet sitesi oluşturduk. Yine her ay başında bir ay evvelki iş cinayetlerini kamuoyu ile paylaştığımız değerlendirmeleri alanlarda gerçekleştirdik. Ayrıca Tuzla’da bir kimya tesisindeki patlama ve Kağıthane’de inşaatta zehirlenme gibi gelişmelerde olay yerlerine giderek yaşananları tespit ettik ve gerekli girişimlerde bulunmaya çalıştık.

Önümüzde attığımız mütevazı adımları süreklileştirme ve bileşenlerimizin daha aktif olarak çözümün bir parçası olmasını sağlamak gibi görevler bulunmaktadır. Bu noktada özellikle işçi örgütlerinin katılımını daha yoğunlaştırmayı istiyoruz. Ayrıca sürecin bizzat tarafı olan işçi ailelerinin daha organize bir biçimde örgütlenmesi gerekiyor.

Daha evvel dediğim gibi, devletten ve sermayeden bağımsız bir işçi sağlığı ve güvenliği politikası oluşturulmalı ve kurumsallaştırılmalı. İstanbul’da yapmak istediğimiz tam da bunun gerçekleştirilmesi için bir fiili durum oluşturmak... Bu mücadele işçi sınıfının üretim sürecinin tek belirleyeni olacağı zamana kadar devam edecektir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mısır’da halk isyanının birinci yılı...

İklim yeni isyanlara gebe!

Amerikancı diktatör Hüsnü Mübarek ve çetesine karşı patlak veren isyanın ilk günü olan 25 Ocak, “devrimin yıldönümü” olarak kutlanıyor. “25 Ocak Devrimi” olarak adlandırılan isyan, 17. gününde 30 yıllık diktatörü alaşağı etmişti. Tunus diktatörü Zeynel Abidin Bin Ali’den sonra Hüsnü Mübarek’de 11 Şubat 2011’de tarihin çöplüğünü boyladı.

Halk isyanının birinci yıldönümünde farklı kutlamalar yapıldı. Zira Mübarek sonrası iktidarı devralan generaller de, ordu ve ABD ile işbirliği yapan Müslüman Kardeşler de isyanda aktif rol oynayan devrimciler de “25 Ocak Devrimi” ni kutladı. Her kesimin devrimden anladığı da beklediği de farklı olunca, kutlamalar da farklı oluyor.

Dünyaya esin kaynağı: “Tahrir Meydanı direnişi”

Ortadoğu ve Arap dünyasındaki merkezi konumundan dolayı Mısır’da patlak veren halk isyanı, kısa sürede dünyanın gündemine yerleşti. Devlet terörü ve katliamlar karşısında gerilemek bir yana günden güne militanlaşan kitle eylemleri, dört gün gibi kısa bir sürede halk isyanına dönüştü. 28 Ocak’ta milyonlarca işçi emekçi ve genç Mısır’ın tüm önemli kentlerinin alanlarını doldurdu. Amerikancı diktatörlük dördüncü gününde çatırdamaya başladı.

Tahrir Meydanı direnişin simgesi olmakla birlikte, ülkenin ikinci büyük kenti İskenderiye ile işçi sınıfının etkili olduğu üçüncü büyük kent Süveyş’te de yüzbinler alanlara çıktı. Başkent Kahire’de ise Tahrir Meydanı’nın yanısıra işçi havzası olan Mahalla el Kübra ile kalabalık nüfuslu emekçi semtlerinde yüzbinlerce emekçi alanları işgal etti.

28 Ocak’ta Kahire, İskenderiye ve Süveyş başta olmak üzere birçok kentteki emniyet müdürlükleri, polis karakolları ve istihbarat merkezleri ateşe verildi. Hakim partinin Kahire’deki genel merkezi de aynı kaderi paylaştı. Bazı kentlerde polis silahsızlandırıldı. 11 saat süren çatışmaların ardından gaz bombası stoğunu tüketen kolluk kuvvetleri kentleri terketmek zorunda kaldı. Mısır’da polisin boşalttığı alanların çoğunu halen ordu doldurmaktadır.

Zorba rejimin saldırı, katliam ve provokasyonlarına rağmen Tahrir Meydanı’ndaki direniş kırılmamış, tersine, isyana katılanların sayısı sürekli artarak 8 milyona kadar ulaşmıştı. Sürekli direniş hali, isyan karşısında şaşkına dönen Washington’daki savaş baronlarını Hüsnü Mübarek’i savunamaz konuma düşürdü. İşçi sınıfının bireysel katılımın ötesine geçip grev ve direnişlerle eyleme geçmesi ise, diktatörün sonunu getirdi.

Tahrir Meydanı kitlesel, militan, sürekli direnişin simgesi olarak dünya emekçilerinin bilincine yerleşmiş bulunuyor.

Ordu iktidara yerleşti

Halk isyanı karşısında rejimin sağlam kalan tek kurumu ordu idi. Hem parçalanma korkusu hem saldırının isyanı farklı boyutlara taşımasından duyulan korku, Mısırlı egemenleri olduğu gibi ABD’deki efendileri de orduyu kullanmaktan alıkoydu. Nitekim Mübarek’in alaşağı edilmesinden sonra ordu, kolaylıkla yönetimi ele geçirdi.

Programı olmayan, devrimci önderlikten yoksun olan bir isyanın iktidarı ele geçirmesi zaten mümkün değildi. Ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal

taleplerle isyan eden emekçilerle genç kuşakların talepleri netti. Ancak hareket halk isyanına dönüşmesine rağmen iktidar talebi gündeme getirilmedi. Zira bu noktada herhangi bir hazırlık bulunmuyor. Bu durumda ordu, kayda değer bir çaba sarf etmeden iktidara yerleşebildi.

Bu arada dördüncü günde isyana katılan Müslüman Kardeşler, orduyla işbirliği yaparak, iktidardan pay alma çabasına Hüsnü Mübarek alaşağı edilmeden önce başladılar. Zira bu dinci gerici burjuva akımın emekçilerin talepleriyle bir ilgisi yoktur. Onlar için öncelik iktidar ve artıdeğer yağmasından büyük bir pay kapmaktı. Bundan dolayı, Mübarek’in devrilmesiyle sarsılan rejimi tahkim etmek ve emekçileri evlerine kapatmak için özel çaba sarf etmeye başladılar. Dinci gerici güçler, emekçilerle gençliğin talepleri uğruna Tahrir Meydanı’nda gerçekleştirdikleri eylemleri engellemek için kimi zaman provokasyonlara başvurmakla kalmadılar, grev kırıcılığına da soyundular.

Gericici güçler için Mübarek’in gidişi, iktidar ve rant paylaşımı meselesini öncelikli hale getirdi. Ordu-Müslüman Kardeşler ittifakı emekçilere karşı birlikte hareket ederken, iktidar paylaşımı için aralarında çatıştılar. Bu güçler hiçbir zaman devrimci olmadılar, ama artık aktif karşı devrimci olduklarını göstermekte sakınca görmüyorlar. Zira onlar için halk isyanı, iktidarı yeniden paylaşmaya fırsat veren bir olaydan ibaretti.

Her talep için militan direniş!

Dümene oturan generaller için öncelikli mesele rejimi tahkim etmek ve iktidarın en azından bir kısmını elde tutmaktır. İlk günden grevleri ve kitle gösterilerini yasaklayan generalleri ne işçi ve emekçilerin ne gençliğin talepleri ilgilendiriyor. Onlar, rejimin bekçileriydi ve buna göre hareket ettiler. Bu durumda emekçiler, her talep için Tahrir Meydanı’nı yeniden direniş alanına çevirmek zorunda kaldılar. İşçi sınıfı ve kamu emekçileri ise ayrıca bağımsız sendikalarını kurup grev ve direnişlerle de hak arama mücadelesini yaygınlaştırdılar.

Her grev ya da direnişin karşısında ordu-Müslüman Kardeşler ittifakını bulan işçi ve emekçiler, baskı, yasaklama ve provokasyonlara aldırmadan mücadeleye devam ediyorlar.

Ekonomik, demokratik, sosyal veya siyasal alanlarda ulaşılan tüm kazanımlar için yüzbinlerin direnişi gerekti. Generaller kitle baskısı altında kalmadan tek bir ileri adım bile atmadılar. Bu da işçi ve emekçilere kimsenin hak veya özgürlük bahşetmeyeceği, her hak veya kazanım için direnişin şart olduğunu gösterdi. Mücadelenin süreklileşmesi anlamına gelen bu durum, safların daha net görünmesini, her sınıfın kendi eğilim ve duruşunu net bir şekilde ortaya koymasını zorunlu kılıyor. Mücadelenin bu aşaması, Tahrir Meydanı’ndaki milyonları, kaçınılmaz olarak ayırtırdı. Zira diktatörün alaşağı edilmesinde çıkarları çakışan sınıfların, diğer alanlardaki çıkarları birbirinden uzaklaşıyordu. Artık işçiler ayrı bir sınıf kapitalistler ayrı bir sınıf olarak davranmak zorundadırlar. Gerçekten burjuva sınıflar bunu baştan yapıyorlardı, şimdi sıra işçi sınıfının da aynı netlikte tutum alabilmesinde.

Sınıfın örgütsüzlüğü dinci gericiliğe yaradı

Mübarek’in devrilmesinden sonra hem Müslüman Kardeşler hem onlardan daha kökten dinci olan Selefiler’in etkisi arttı. Oysa bu güçler ilk günlerde isyandan uzak durmuşlardı. Selefiler’in adından pek söz edilmezken, Müslüman Kardeşler’in şefleri, el Cezire televizyonuna verdikleri demeçlerde olaylarla bir bağlantıları olmadığını vurguladılar. Ancak eylemlerin halk ayaklanmasına dönüştüğü dördüncü gün olan 28 Ocak’ta, “isyana hareket olarak katıldık” açıklamasını yaptılar.

Sokak eylemlerinden uzak duran bu gerici burjuva hareket, işçi sınıfı ve emekçilerin siyasal alandaki örgütlülüklerinin zayıf olmasını fırsat bilerek, isyanın meyvelerini devşiriyor. İlerici devrimci güçlerin boykot ettiği seçimlerden galip çıkan dinci-gerici güçler, halen ordu ile iktidar paylaşımı pazarlığını sürdürüyorlar.

Bu başarı, dincilerin marifetinden çok,

diktatörlüğün ağır baskısı altında kalan ilerici ve devrimci güçlerin zayıflığından kaynaklandı. Buna karşın gerici iktidarın bir tarafı haline gelen dinci-gerici güçler, emekçilere artık cepheden saldırabilmektedir. Grev kırılcılığı bunun bariz göstergelerinden biridir. Bu net sınıfsal tutum, hareketin gençlik örgütünde bulunan emekçi kökenli gençlerin tepkisini çekiyor. Yansıyan bilgiler, gençlikle hareketin şefleri arasındaki çatışmanın bir ayrışmaya yol açma ihtimali olduğuna işaret ediyor.

Dinci gerici akımların verili koşullarda güçlenmiş olması, halk isyanının taşıdığı muazzam önemi değiştirmeyeceği gibi, bıraktığı eşsiz deneyimlerin değerini de azaltmaz. Siyasal mücadelede örgütlü olan sınıflar her zaman avantajlı durumda olur. İsyân, işçi ve emekçilere bu konudaki zayıflıklarını göstererek uyarıcı olmuştur.

Kurtuluş “yeniden devrim”de!..

Halk isyanı ve diktatörün alaşağı edilmesi, Mısırlı emekçiler için olduğu kadar, evrensel planda da önemli bir kazanımdır. İsyân halkların birleşebileceğini, korkuyu yenebileceğini, çok güçlü görünen diktatörleri alaşağı edebileceğini, direniş için hızla öz örgütlenmeler kurarak yönetme yeteneklerini geliştirebileceğini vb. kanıtlamış, dünya emekçilerine esin kaynağı olmuştur. Ayrıca Mısırlı işçi ve emekçileri demokratik ve siyasal alanlarda önemli kazanımlar elde etmiştir.

Tüm bu kazanımlara rağmen emekçilerin ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal talepleri, özü itibarıyla yerli yerinde duruyor. Zira işsizliği, yoksulluğu ortadan kaldırmak, sosyal adaleti sağlamak, yolsuzluk ve rüşvete son vermek, genç kuşaklara aydınlık, onurlu ve özgür bir gelecek sağlamak, kapitalist sistemde ulaşılabilecek hedefler değildir. Hele de kapitalizmin küresel krizinin emperyalist ülkeleri bile çöküşün eşiğine getirdiği bir dönemde.

Bu olgu, Mısırlı işçi ve emekçileri mücadeleyi sürdürmeye zorluyor. Sınıflar mücadelesinin seyri, insanın insan tarafından sömürülüp köleleştirildiği bir sistemde söz konusu taleplerin gerçekleştirilemeyeceğini, dolayısıyla asıl engelin diktatörlerden de öte, bizzat diktatörlük olduğunu işçi sınıfı ve emekçi müttefiklerine gösterecektir. Nitekim devrimci güçlerin 25 Ocak kutlamalarını “Yeniden Devrim” başlığı altında kutlamaları, bu gerçeğin en azından işçi ve emekçilerin ileri kesimleri tarafından şimdiden kavrandığına işaret ediyor.

Acil ihtiyaç devrimci sınıf partisidir!

Sertleşme dönemine giren sınıflar mücadelesine iyi hazırlanmak, kapitalizmin ekonomik sosyal ve siyasal alandaki saldırılarına karşı koyabilmek ve dinci gericiliğin emekçilerin başına bela olacak icraatlarıyla başa edebilmek için, devrimci sınıf partisinin inşası kritik bir önem taşıyor. Zira örgütlü burjuvazi karşısında durabilecek yegâne güç, örgütlü proletaryadır.

İkinci isyanın veya yeniden devrimin akıbetinin ilkininkine benzememesi için, Mısır işçi sınıfı ve emekçi müttefiklerinin devrimci sınıf partisinin önderliği altında birleşik bir mücadele hattı örmeleri gerekecek. Aksi halde burjuvaziyle hesaplaşmak bir yana, birinci isyanın kazanımlarını kaybetmek bile olasıdır.

Programı net, devrimci temeli sağlam, duruşu militan bir devrimci sınıf partisinin inşası hem işçi sınıfı hem devrimci güçlerin önünde duran temel görevdir. “Yeniden devrim” sürecinde bu inşa başarıyla tamamlandığında, işçi sınıfı iktidarının yolu da açılmış olacaktır.

Mısır halk direnişinin 1. yıldönümünde emekçiler Tahrir’e aktı...

“Zafere kadar devrim!”

Mısırlı emekçiler, aylarca süren halk ayaklanmaları ile Mübarek’i devirmelerinin birinci yıldönümünde yine Tahrir Meydanı’nı doldurdular. Mübarek’ten sonra yönetime gelen ordunun istifa etmesini isteyen Mısırlılar “Zafere kadar devrim!” sloganını haykırdılar.

Diktatörün devrilişinin birinci yılı

Tunus’ta başlayan halk ayaklanmalarının açtığı yolda direnişe geçen Mısırlı emekçiler, onlarca yıldır iktidarda bulunan diktatör Hüsnü Mübarek’i devirmişlerdi. Aylar süren eylemleri boyunca Tahrir Meydanı’nı terketmeyen emekçilerin bu ilk zaferi emekçiler payına büyük bedeller düşürmüştü. Ancak Mübarek’in devrilmesinin ardından yönetim ordunun eline geçmişti.

Diktatörün devrilişinin birinci yılında bir kez daha Tahrir’e akan emekçiler ordunun yönetimi bırakmasını istediler. Mübarek’in devrilmesini “devrim” olarak nitelendiren emekçiler, birinci yıldönümü kutlamalarında da “Zafere kadar devrim” dediler. Meydandan “Kahrolsun askeri yönetim!”, “Zafere kadar devrim!” ve “Tüm Mısır sokaklarında devrim!” sloganları yükseldi.

Reuters Haber Ajansı’na konuşan Halid Abdullah adlı bir eylemci, “Mısır ordusu Tahrir’de bizi öldürdü ve bunu söylemekten

korkmuyorum. Ordu ve polis bizi katletti ve devrimin sesini kısmaya çalıştılar. Ama size söylüyorum, devrimin sesi susturulamayacak” dedi.

Orduya tepki büyüyor

İktidarı sivil yönetime bırakmayarak emekçilere verdiği sözü yerine getirmeyen ve emekçilerin öfkesi ile karşılaşan ordu, günler öncesinden başlayan kutlama hazırlıkları çerçevesinde resmi bir kutlama yapılacağını duyurmuştu. Ancak ordunun “devrimlerini” çaldığını söyleyen emekçiler kutlamaları kendilerinin yapacağını ve aylar süren ayaklanmalarda yaşamını yitirenleri anacaklarını belirtmişlerdi.

Emekçilerin bir kısmı 24 Ocak gecesi Tahrir Meydanı’nı doldurmaya başladılar. 25 Ocak sabah saatlerinde katılanlarla beraber kutlamalara başlayan emekçiler, ayaklanmalarda yaşamını yitirenler anısına Tahrir Meydanı’nın ortasında geçici bir anıt diktiler.

Mısır Yüksek Askeri Konseyi Başkanı Hüsnü Tantavi’nin yıllarca Mübarek yönetiminde Savunma Bakanı olarak görev yaptığını hatırlatan emekçiler, Tantavi’nin iktidarda kalmasının Mübarek yönetiminin son kalıntılarıyla da olsa hala sürdüğünü belirttiler. Bunun karşısında, ülkedeki ordu diktasının kalkmasını istediklerini dile getirdiler. Emekçiler askeri konseyin Mısır siyasetindeki yerini her zaman korumaya çalışacağına inanıyor.

Ayrıca, Tahrir civarındaki dükkan ve mağazaların, isyan günlerini hatırlatacağı düşünülen gösteriler için stok yapmış olmaları da dikkat çekti.

Mübarek’ten sonra ilk defa “özgür-demokratik bir seçim” yapıldığını iddia eden dinci-gerici partiler ise kutlamalara sessizce katıldılar.

OHAL kaldırılıyor (!)

Emekçilerin kendisine duyduğu tepkinin farkında olan askeri yönetim öfkenin önünü alabilmek için hamleler yapmaya çalışıyor. Bugünkü kutlamalar vesilesiyle, 1967’deki savaştan bu yana süren OHAL’in kaldırıldığını açıklayan Konsey Başkanı Tantavi, ordunun yönetimde kalmasına karşı seslerini yükselten emekçilere karşı hayata geçirilen saldırılardan geri durmayacaklarını ifade etti.

Yasaların “eşkıyalık” yapanlara yine uygulanacağını söyledi, ancak ayrıntı vermedi. Askeri yönetimin, sivil yönetime geçiş için eylem yapanlara müdahaleyi meşru göstermek için emekçileri “eşkiya” diye tanımladığı biliniyor.

Mübarek, 30 yıla yaklaşan iktidarı sırasında defalarca bu yasaları kaldırma sözü vermiş, ancak sözünü hiç yerine getirmemişti.

Mısır’daki halk ayaklanmalarının birinci yıldönümü kutlamaları bir kez daha emekçilerin öfkesini açığa çıkararak ülkenin daha sert mücadelelere gebe olduğunu gösterdi.

Emperyalist tekellerin “Davos Zirvesi” toplandı...

“Kapitalist barbarlığın derinleşen vahşet tablosu!”

Her yıl geleneksel olarak Ocak ayında toplanan ve “Davos Zirvesi” olarak tanımlanan “Dünya Ekonomik Forumu”, bu yıl 25-29 Ocak tarihleri arasında İsviçre’nin Davos kasabasında 42. kez toplanıyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin kaderini ilgilendiren ve geleceğini karartan yeni saldırı ve kölelik politikalarını saptamak ve uygulamak üzere **“Büyük değişim: Yeni modeller oluşturmak”** ana başlığı altında gerçekleştirecek bu yılki zirve.

42. Dünya Ekonomik Formu toplantıları başlamadan “güvenlik önlemleri” adına Davos kasabası adeta işgal edildi. Zirvenin güvenliği için 1.5 milyon İsviçre Frangı harcanarak binlerce polis ve asker seferber edilmiş bulunuyor. Güvenlik önlemleri Davos ve çevresinde başlayarak havadan ve karadan bütün Chur Kantonu’nu ve Zürih Havaalanı’nı da kapsayacağı ileri sürülüyor. Zenginler kulübünün güvenliği için yapılan hazırlığa anti DEF karşıtlarının hazırlığı eşlik ediyor. Birçok “sivil toplum” kuruluşları, antifaşist ve devrimci gruplar “Davos zirvesi çözümün değil, sorunun kaynağıdır!” şiarıyla Bern, Cenevre, Zürih, Basel ve Davos gibi kentlerde protesto gösterilerine hazırlanıyor.

Toplantıların bu yılki ana temasını oluşturan **“Büyük değişim: Yeni model oluşturmak”** sistemin sahipleri tarafından dünyadaki gelişmelere uygun olarak saptandığı ve sorunların köklü çözümünü kapsayacağı anlamında bilinçli bir adlandırma olduğu özellikle vurgulanıyor.

Birleşmiş Milletler (BM) tarafından kısa süre önce yayınlanan **“2012 Dünya Ekonomik Görünüm Raporu”**nda dünya ekonomisinin ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunduğu kaydediliyor ve çok sayıda ülke, finans krizini atlatmak için çaba göstermesine rağmen bu çabaların sonuç vermediği, çünkü sorunların kaynağına inilmediği iddia ediliyor. Dolayısıyla 2012 Davos toplantılarının ana teması, sorunun nasıl kökten çözülebileceğini amaçlıyor ve buna uygun yeni modeller oluşturarak “büyük dönüşüm” hedefleniyor! Bu amacı “gerçekleştirmek” için DEF toplantıları için “stratejik ortaklık” oluşturan 109 dev şirketin yanısıra 40 devlet başkanı, hükümet temsilcileri, sivil toplum örgütleri, stratejistler vs. ile birlikte 2.600 kişinin zirveye katılacağı bekleniyor.

2009 yılında bu yana Davos zirvesi küresel krizin gölgesinde gerçekleşiyor ve elbette krizden çıkmanın çözüm arayışları zirveye damgasını vuruyor. Bu yılki zirvenin zengin gündeminin ana başlığını da bir kez daha ekonomik kriz oluşturmaktadır. Kapitalist sistemin 2012 yılına ağırlaşan ekonomik bir krizle girmiş olması koşullarında toplanan Davos Zirvesi’nin gündemi başka türlü de olamazdı. Alınan tüm önlemlere ve faturayı emekçilere ödetme çabalarına rağmen hafiflemek bir yana gittikçe derinleşen ekonomik kriz kapitalist dünyanın temsilcilerini derin kaygılara ve umutsuzluğa itmiş bulunuyor.

DEF’in kurucusu ve başkanı Klaus Schwab, DEF’in Cenevre’deki merkezinde düzenlenen basın toplantısında başka şeylerin yanısıra **“dünya 2009 yılındaki finansal krizden ders çıkarmayı öğrenemedi”** yakınmasını dile getirdikten sonra **“güncel sorunların eski metodlarla çözülmeye çalışılması bizi sadece çıkmaza sokar”** derken krizden çıkmak için bugüne kadar izlenen yöntemlerin dışına çıkılması gerektiğini

dile getiriyor. Kapitalizmin daha “insancıl” ve “reform” edilmesi gerektiği önerdiği yöntemlerden biri oluyor.

Ama gene de sistem adına umutsuzluğu şu cümlelerle dile getiriyor: “Etrafa çözüm önerebilecek insanlara umutsuzca bakıp duruyoruz.” Çözüm önerisi beklediği insanlar Davos Zirvesi’nde bir araya gelen ve dünyayı yöneten emperyalist tekeller ve onların temsilcileridir. Dolayısıyla sorunun kaynağı olanlardan sorunun çözümünü aramak gerçekten de umutsuzca bir girişimdir.

Ekonomik krizin yeniden ağırlaşmakta olduğuna ilişkin pek çok veri kapitalist dünyanın temsilcilerini derin kaygılara itmiş bulunuyor. Bu ekonomik bunalım temeli üzerinde giderek derinleşen sosyal ve siyasal bir bunalımın da yaşandığı düzen temsilcileri tarafından daha sık dile getiriliyor. Bu böyle olduğu içindir ki, özellikle de son yıllarda, Dünya Ekonomik Forumu’nda tartışılan konular, sadece ekonomik alanlarla sınırlı kalmıyor, aynı zamanda siyasal, sosyal ve toplumsal alanların tümünü de kapsıyor. Zirvenin bu yılki gündemi bunun sade yeni bir örneğini oluşturuyor.

Dünya Ekonomik Formu, Davos toplantılarından önce geleneksel olarak **“Küresel Riskler”** başlıklı rapor hazırlıyor. Bu yılda zirvede tartışılmak üzere dünya çapında, sanayi, hükümet, üniversite ve “sivil toplum” kesimi temsilcilerinden oluşan 469 uzmanın görüşü alınarak hazırlandığı söylenen 7. “Küresel Riskler” raporu, kapitalist dünyanın karşı karşıya bulunduğu gerçeğe ışık tutması bakımında çarpıcı bilgiler içeriyor.

Bern’de Davos protestosu

Dünya Ekonomik Forumu Davos zirvesine karşı protesto gösterilerinin ilki 21 Ocak’ta başkent Bern’de gerçekleşti.

Bern eylemi İsviçre merkezli olarak düşünülmüş ve bilinçli bir tutumla izin başvurusu yapılmamıştı. Bu durum, gerçekleşecek eylemi kriminalize etmek amacıyla basın ve gerici partiler tarafından kullanıldı.

Polis müdürü “Eylemi organize eden gruplarla ilişki kurmak istiyoruz ama muhatap bulamıyoruz, bu durumda eylemi yaptırmayacağız” açıklamasında bulunuyordu. Öyle ki yapılan hazırlıklar arasında yeraltındaki araba parklarında bile nezarethaneler inşa edilmiş, şehir kanalizasyonları kontrole tabi tutulmuştu. Eylemi engellemeye yönelik olarak Bern Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Raporda gelecek 10 yıl içinde yaşanma “olasılığı” en yüksek riskler olarak şiddetli gelir eşitsizliği, kronik mali dengesizlikler, sera etkili gaz salınımında yükseliş, siber saldırılar, su arz krizleri gibi konular sıralanmaktadır. “Etkisinin büyüklüğü” açısından ise en önemli beş küresel risk ise, Büyük Sistemik Finansal Çöküş, Su Arz Krizleri, Gıda Kıtlığı Krizleri, Kronik Mali Dengesizlikler, Enerji ve Tarım Ürünü Fiyatlarındaki Aşırı Oynaklık olarak listeleniyor.

Raporda, “ekonomik” ve “jeopolitik” risk kategorileri de özetlenmiş bulunuyor. Ekonomik Riskler olarak: ‘Kronik mali dengesizlikler’ ve ‘şiddetli gelir eşitsizlikleri’ riskleri bu yılki raporda gelecek on yılda karşılaşılabilecek en olası ekonomik riskler olarak öne çıkıyor. Jeopolitik Riskler olarak, küresel ölçekteki siyasal, diplomasi, çatışma, suç ve yönetim alanındaki kaygıları ortaya koyuyor. Bu alandaki risklerden en önemli ikisi ‘küresel yönetim başarısızlıkları’ ve ‘kitle imha silahlarının yayılması’ jeopolitik alanda gelecek on yılda öne çıkacak riskler arasında ikinci sırayı paylaşıyor. ‘Yaygın yolsuzluk, kritik kırılan devletler, terörizm, yaygın organize suç, diplomatik çözüm arayışlarının başarısızlığı ve yaygın yasadışı ticaret’ risklerinin yaşanma olasılığı ise korkuları büyüten başka sorunlar arasında bulunuyor.

Tüm bunlar kapitalist barbarlığın derinleşecek olan vahşet tablosudur. Çözüm ise işçi ve emekçilerin ortaya koyacağı devrimci inisiyatifte yatmaktadır ve sonucu da, geleceği de bu belirleyecektir.

polisinin yetersiz kalacağı düşünülerek Basel, Cenevre ve Zürih polisinden takviye güçler Bern’de konumlanmıştı.

Eylem günü Bern’in bütün kritik noktaları polis ablukasındaydı. İstasyonda insanlar tutuklanmaya başlandı, sokaklarda kimlik kontrolü yapılıyor ve eylemci olduğu sanılan kişiler gözaltına alınıyordu. Toplanma alanında biriken küçük bir grup yüzlerce polis tarafından hareket edemez hale getirilerek etkisizleştirildi. Çevrede birikenler sloganlarla durumu protesto etti. Ardından İsviçreli bir devrimci grubun ağırlığını oluşturduğu kitle yürümek isteyince yüzlerce polis harekete geçti.

Geç saatlere kadar sokak aralarında süren eylem beklenen katılımın çok altındaydı.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Kıbrıs'ta grev yasağına rağmen kazandı

Kıbrıs'ta elektrik emekçilerinin grevi yasak tanımadı. Bakanlar Kurulu'na getirilen yasağına rağmen çalışmama haklarını kullanan emekçilerin direnişi grev kırılcılığı ve polis baskısına karşı kısmi kazanımla sonuçlandı.

Grevcilere polis terörü

Özelleştirmeye ilgili yasa tasarısının Meclis birleşimine girmesiyle süresiz grev başlatan Kıbrıs Türk Elektrik Kurumu Müstahdemleri Sendikası'na (El-Sen) getirilen grev yasağına rağmen, elektrik emekçileri 'iş başı yapmama' haklarını kullandı

Teknecik Elektrik Santrali'ne 20 Ocak günü çok sayıda polis koruması eşliğinde getirilen elektrik teknisyen ve mühendisleri, elektrik üretimine başladı. Ancak yeterli düzeyde elektrik üretilemediği gibi arızalar da giderilemedi.

Aynı gün Girne Telekomünikasyon Şubesi, jeneratörler kullanılarak işlevsel hale getirilmeye çalışıldı. Ancak direnişçi emekçiler buna izin vermedi. Ardından polis müdahalede bulundu. Emekçileri ağır bir şekilde darp eden kolluk kuvvetleri, emekçileri yerlerde sürükleyerek, apar topar gözaltına aldı. Olayda Tel-Sen Başkanı Tamay Soysan da ciddi şekilde darp edildi.

Grev hatları çökertti

Telekomünikasyon Dairesi Müdürü İrfan Paşa Özakalın'dan alınan bilgiye göre, grevin başlamasıyla birlikte ortaya çıkan küçük arızalara müdahale edilmezken, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni (KKTC) yurtdışına bağlayan, ülke içindeki santraller arası bağlantıyı gerçekleştiren Lefkoşa'daki "Sistem 12" 22 Ocak günü saat 16.00'dan sonra çöktü.

Sistem 12 arızası nedeniyle santraller arası görüşme de yapılamadığını ifade eden Özakalın, santrallerin kendi içinde görüşebildiğini ancak, birbirini arayamadığını kaydetti.

Ülkenin uluslararası telefon bağlantısını da sağlayan Sistem 12'nin çökmesiyle birlikte ülke genelinde internet bağlantılarında da sorunlar yaşandı. GSM operatörlerinin kendi aralarında aksamalar olsa da haberleşmeyi sürdürebildi, ancak Sistem 12 arızası nedeniyle cep telefonlarından sabit telefonlar aranamadı.

Grev değerlendirmesi

El-Sen Genel Başkanı Tuluy Kalyoncu greve ilişkin yaptığı ara değerlendirmede sabotaj suçlamalarına

değinerak "toplum değerlerinin korunması için" eylem yapan sendikanın sisteme bilerek zarar vermesinin söz konusu olmadığını ancak sisteme, dışarıdan müdahaleler yapıldığını belirtti. Çalışanların "her türlü baskıyla korkutulmaya çalışıldığını ve psikolojik baskı altında çalışmaya zorlandığını" ifade eden Kalyoncu, "Her çalışan teker teker aranıyor. Ancak bu sonuç vermedi" dedi. Kalyoncu, "tüm baskılara rağmen" devam eden eylemde, 600 kişinin çalıştığı kurum genelinde sadece 23 kişinin işbaşı yaptığını söyledi.

Petrol-İş'ten Tel-Sen ve El-Sen'e ziyaret

Dev-İş Federasyonu'na bağlı Kuzey Kıbrıs Türk Petrol İşçileri Sendikası (Petrol-İş) üyeleri, TEL-Sen ve El-Sen'in eylemine destek amacıyla greve çıktı.

Bir günlük grev uygulayan Petrol-İş üyeleri, ilk önce Telefon Dairesinde grevde olan Tel-Sen üyelerini ziyaret etti ve ardından Teknecik'e gidip El-Sen üyelerine destek belirtti.

Grev kısmi kazanımla sonlandırıldı

El-Sen'in sürdürdüğü süresiz grev 6. gününde kısmi kazanımla sonlandırıldı.

El-Sen ile görüşme yapan Bakanlar Kurulu'na, Kıb-Tek'in özerk bir yapıya sahip olması için El-Sen avukatları tarafından hazırlanan bir yasa tasarısı sunuldu. Tasarının bir protokolle teminat altına alınmasını ve söz konusu protokolün resmi gazetede yayımlanması talep edildi. Bunun yanı sıra, eyleme katılan emekçilere disiplin kurulunda soruşturma başlatılması kararının geri çekilmesi istendi.

Toplantı sonucunda Bakanlar Kurulu adına Başbakan İrsen Küçük bir açıklama yaptı. Küçük, taleplerin kabul edildiğini söyleyerek resmi gazetede yayımlanacağını duyurdu. Küçük, yaptığı açıklamada "Bakanlar Kurulu, Elektrik Kurumu'nun idari ve mali olarak özerklik temelinde yeniden yapılandırılması için yasal çalışma başlatılmasına karar verdi" dedi.

30 Ocak eylemi baltalandı!

El-Sen üyeleri kısmi bir kazanım sağlasa da söz konusu Özelleştirme Yasa Tasarısı hala meclis gündeminde. Yasa geri çekilmiş değil.

Öte yandan, gelişmeler Sendikal Platform ve ilerici-devrimci kurumların, El-Sen emekçilerine destek için 30 Ocak'ta yapacağı genel eylemin önüne engel olarak sunulmaya başlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak.org.tr/>

Portekiz'de emekçiler sokakta

Portekizli emekçiler kemer sıkma politikalarına karşı 23 Ocak günü sokaklara döküldü. 'Tasarruf' adı altında hayata geçirilmek istenen uygulamaları protesto eden emekçilerin hedefinde hükümetin yanısıra IMF de vardı.

'Kamu borçlarını azaltma' adı altında vergi artışları ve işçi ücretlerinin düşürülmesini içeren programı reddeden emekçilerin eyleminde provokasyon yaratmak isteyen gruplar eylemcilere sopalarla saldırdı. Bunun üzerine Portekiz polisi müdahale etti.

Portekiz'de IMF ve Avrupa Birliği'nin 78 milyar Avroluk kurtarma paketi için ön şart olan istikrar programı 3 yıllık bir dönemi kapsıyor.

Madenciler grevle kazandı

Bulgaristan'da maaş zammı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle grev başlatan maden işçileri kazanıma ulaştı. Grevin, sendikaların maden yönetimi ve hükümetle yaptıkları 15 saatlik görüşmelerin ardından sona erdiği açıklandı.

Hükümet, Maritza İztok yönetimi ve sendikalar arasında sağlanan mutabakata göre işçilerin maaşlarına ortalama 150 avro zam yapılacak. Yaklaşık 3600 kişinin çalıştığı Maritza İztok'ta madencilerin ortalama maaşı zam öncesi 800 avro civarındaydı.

Ülkedeki elektrik üretiminin yüzde 40'ını sağlayan termik santrallerdeki kömür sıkıntısı yüzünden Türkiye, Yunanistan, Sırbistan ve Makedonya'ya yapılan elektrik ihracatının tamamı durdurulmuştu. Enerji Bakanı Trayço Traykov, 6 günlük grevin devlet ekonomisine en az 3 milyon avro zarar getirdiğini açıkladı. Belirlenen işçi maaşlarına zam yapılması için devlet bütçesinden 1,1 milyon avro para ayrıldığını açıklayan Traykov, elektrik ihracatının hemen yenilenmeyeceğini bildirdi.

Genç-Sen 5. Olağan Genel Kurulu’nun ardından...

Genç-Sen 5. Olağan Genel Kurulu’nun hemen öncesinde yaptığımız değerlendirmede, Genç-Sen’in kuruluşundan bu yana en geri tablolarından birini gösterdiği belirtilmişti. 2011-2012 güz döneminin sonunda bu tablonun iyice perçinlendiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Birleşik bir gençlik hareketi oluşturmanın olanağı olarak değerlendirilmesi gereken Genç-Sen’in gelinen aşamada bu olanaklarını büyük oranda tükettiği açıktır. 10 Aralık 2011 tarihinde gerçekleşen 5. Olağan Genel Kurul’un öncesinde ve sonrasında yaşanan süreç bunun en açık göstergesidir.

Üniversiteler yeni döneme gizli harç zammı, Genç-Sen’e yönelik kapatma saldırısı, öğrencilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü gibi yoğun saldırılarla girerken, Genç-Sen’in, bu süreçleri güçlü bir şekilde karşılamak bir yana, asgari tepkinin gösterilmesi ve örgütlenmesi yönünde dahi bir adım atmadığı ortadadır. Önceki değerlendirmemizde belirtilen “*sendikaya hakim liberal-reformist bloğun algısı ve dayatması ile birlikte MYK, temsilci gibi seçilmiş(!) kişiler üzerinden sendikayı işletme mantığının dayattığı kısırlık*”ın yarattığı bu tablo 5. Olağan Genel Kurul sürecine de yansımıştır.

Temsiliyeti olmayan bir genel kurul

Genel Kurul öncesinde tam bir atalet içerisinde olan sendika, genel kurulu birkaç haftalık süreçte topar toplamıştır. Genel Kurul’un gerçekleştirilme tarihi bir önceki genel kurulda belirlenmiş olmasına rağmen, hazırlık sürecinin bu kadar kısa bir süreye sıkışmasında ve bunun yarattığı olumsuzluklarda, şüphesiz ki, Devrimci Genç-Senliler de dahil olmak üzere sendika içerisinde yer alan tüm unsurların sorumluluğu vardır.

Genel Kurul’un ön süreci geçmiş süreçlerin benzer bir tablosunu oluşturmuş, hemen her şubede gerçekleştirilen şube kongreleri Üniversite Yürütme Kurulu (ÜYK) ve üniversite temsilci seçimlerine sıkışmıştır. Buna geçtiğimiz Genel Kurul’da kabul edilen genel kurulların delege usulü ile toplanması kararı gereği hayata geçirilen delege seçimleri eklenmiştir. Şube kongreleri öncesinde il meclislerindeki her unsur tarafından “delege usulüyle genel kurulun toplanması” mantığının temelinde delegelerin yerellerinde yaptıkları tartışmaları aktarması olduğu, bu sebeple de tüm önergelerin şubelerde tartışılması gerektiğinin ısrarla(!) altı çizilirken, bu açıklamalar iyi birer temenni olmanın ötesine geçememiştir. Sonuç olarak hemen hemen hiçbir yerelde önergeler gerçek anlamıyla tartışılmamıştır.

Genç-Sen’in geride bıraktığı Genel Kurul süreçlerinde döne döne altını çizdiğimiz “yerellerin tartışmalarının genel kurula yön vermesi” bakış açısı 5. Olağan Genel Kurul’la tamamen boşa düşmüştür. Gerçek anlamıyla bir temsiliyeti olmayan delegelerle Genel Kurul gerçekleştirilmiştir. Ayrıca mesele sadece delegelerin yerellerinin temsiliyetini sağlayacak gerekli tartışmaları yürütmemiş olması değildir. Daha delege seçimlerinde gerçek temsiliyetin anlamı ortadan kaldırılmıştır. İstanbul Üniversitesi’nde örneğinde olduğu gibi, şube kurulunda bulunmayanların yerine imza atılarak katılmış gibi gösterilmesi ve o gün okulda dahi olmayan üyelerin delege seçilmesi,

normalde Genç-Sen çalışması yürütmeyen liselilerden delege seçilerek Genel Kurul’a yığılması gibi usulsüzlükler yaşanmıştır. “Delege usulü ile genel kurul gerçekleştirme” mantığının boşa düştüğü Genel Kurul sırasında söz alan pek çok Genç-Senli’nin yaptığı aktarımlarla bu gerçek tüm yalınlığı ile ortaya çıkmıştır. Bu tabloda Genel Kurul’un meşruluk zemininin olmadığı görülmüştür.

Genel Kurul’a “K Listesi” ile giren Genç-Senliler ve başka bir grup, birkaç gün kala Genel Kurul sürecinden ayrılmıştır. “K Listesi” sadece MYK’da bulunan bir kişinin deklarasyon yapması sınırında katılmış ve Genel Kurul günü çekilme gerekçelerini açıklamıştır. Deklarasyonu okumasının ardından Olağanüstü Genel Kurul toplama çağrısı yapmıştır. Diğer grup ise birebir sohbetlerin dışında Genel Kurul’dan çekilme gerekçelerini açıklama gereği dahi görmemiştir.

Genel Kurul’un ön sürecinin yetersiz olması ve çeşitli usulsüzlüklerle gerçekleştirilmesini eleştiren bu iki yapı Genel Kurul sürecine ve Genel Kurul’a müdahale etmek ve değiştirmek yerine çekilmeyi tercih etmişlerdir. Bu yönlü sorulara cevaben de “gerilim” veya “tartışma” yaratmak istemediklerini söylemişlerdir. Bu, iki grup adına da anlaşılabilir bir yaklaşımdır. Sendikanın içerisindeki yanlış eğilimlerin süreçten çekilmeyi doğuracak noktaya geldiği ve sendikanın hala sahiplenilen bir mücadele mevzisi olma durumunu koruduğu yerde “sorun var ama sorun da yaratmak istemiyoruz” şeklindeki yaklaşım, açıkça kaçak oynamaktır. Sendikanın sorunları sendikanın işleyişlerinde çözülür.

Bundan uzak bir tavır sergilemeleri aslında bizleri şaşırtmamıştır. Bu iki yaklaşım da bugüne kadar liberal-reformist bloğun yarattığı sorunların ve savunduğu düşüncelerin parçası olmuştur. Son süreçlerde kendi siyasal zeminlerindeki anlaşmazlıkların yansımalarını bu alana da taşımışlardır. Halihazırda çözümün değil, sorunun parçası olmayı bizce sürdürmektedirler.

5. Olağan Genel Kurul’da MYK seçimlerine “**Güneşli Dünya**” listesiyle giren Genç-Senliler’in

Genel Kurul sürecinin sağlıklı yönlerini Genel Kurul’da teşhir etmeleri, ancak Genel Kurul’un meşruiyet zeminini ortadan kaldıran bu tablo karşısında “sorunlara içeriden müdahale etme” gerekçesiyle Genel Kurul’da kalmaları ve MYK seçimlerine girmeleri tutarsızlıktan başka bir şeyle ifade edilememektedir.

Genel kurulda **Devrimci Genç-Senliler** dışında genel kurulun temsiliyet sorununu dile getiren tek çizgi de delegeliklerinin geçersizliğini ortaya koyarak tutum almış ve olağanüstü genel kurulun ihtiyacını dile getirmişlerdir.

Sakarya Genç-Sen Şubesi Genel Kurul’da, en ileri tutumlardan birini sergilemiştir. Üniversite şubesi düzleminde Genç-Sen’in tablosunun can sıkıcılığı dile getirilmiş, herhangi bir önergede ve MYK seçimlerinde oy kullanmama kararlarını açıklayarak tutum belirtmişlerdir.

Genel Kurul günü **Devrimci Genç-Senliler** kürsüden söz alarak Genel Kurul’un ön sürecini teşhir etmiş, Genel Kurul’u sürdürmenin meşru olmadığını belirterek olağanüstü genel kurul çağrısı yapmışlardır. Ancak sendikaya hakim liberal-reformist bloğun tutumuyla birlikte bu öneri de oylama yöntemi gibi demokratik (!) bir işleyişle karşılanmış, “genel kurulun tüm olumsuz yanlarına rağmen devam etmesi” ve “genel kurul iptal edilerek olağanüstü genel kurula gidilmesi” yönündeki iki eğilim oylamaya sunulmuştur. Oylama sonucunda da demokratik (!) bir şekilde Genel Kurul’a devam etme kararı çıkmıştır.

Genel Kurul, “**Güneşli Dünya**” listesi ile temsil edilen görüşün “şube genel kurullarında önergeler üzerine tartışmamış delegelerin oy kullanmaması, böylece önergeler üzerinden geçici kararların alınması ve nihai kararın Temsilciler Meclisi’nde alınması” önerisinin kabul edilmesi ile devam etmiştir. Ancak Genel Kurul’da kalarak sürece içeriden müdahale etme iddiası ile ortaya konulan bu öneri sıra tüzük değişikliği ile ilgili önergelerin tartışılmasına geldiğinde “ilgili tüzük maddeleri” gerekçe gösterilerek boşa düşürülmüştür. Şöyle ki, tüzük değişikliğinin sadece genel kurulda karara

bağlanabileceği söylemi ile tüm delegeler tüzük değişiklikleri ile ilgili önergelerde oy kullanabilmiştir. Önergelerin bu tabloda oylanmasının ardından gerçekleşen MYK seçimleri ile Genel Kurul boyunca oynanan orta oyununda son perde de gerçekleşmiş, tüm MYK üyeleri **“Sokak”** listesinden çıkmıştır.

Genel Kurul’un ardından ortaya çıkan dar grupçu tablo ile birlikte Genç-Sen, üzerindeki ataleti atma noktasında sahip olduğu sınırlı olanakları daha da daraltmıştır. Devrimci Genç-Senliler’in sürece müdahaleleri ve Olağanüstü Genel Kurul önerileri ise Temsilciler Meclisi, MYK gibi demokratik (!) organlarda boşa düşürülmüştür.

Genç-Sen’in bundan sonraki süreci üzerine

Genç-Sen’in içerisine düştüğü dar grupçu yaklaşımdan çıkması ve üzerindeki ataleti atıp gençlik hareketinin ihtiyaçlarına cevap veren bir kitle örgütü olabilmesi için Devrimci Genç-Senliler’in 5. Olağan Genel Kurul’un öncesinde yaptıkları 9 Aralık tarihli **“Genç-Sen 5. Olağan Genel Kurulu’na giderken... Genç-Sen mücadele programı çıkarmalı, fiili-meşru bir mücadele hattı izlemelidir!”** başlıklı açıklamada belirtilen acil görevler güncelliğini korumaktadır:

* Birleşik, kitlesel temelde bir gençlik örgütlenmesi iddiasının pratikte karşılık bulabilmesi ve sağlam zemine oturabilmesi için, *“tabanın doğrudan katılımına açık, taban inisiyatifini açığa çıkaracak mekanizmalar”* büyük bir önem taşımaktadır. Bu açıdan Genç-Sen, tabanın inisiyatifini açığa çıkartmayı hedefleyecek bir süreç işletmelidir. Bugüne kadar söz, yetki ve karar hakkı ilkesi doğrultusunda tabanın katılımını sağlayamamak, yerelerde kitle faaliyetini ajitasyon ve propagandanın ötesine taşıyamamak sonucunu vermiş, böylelikle de sendikanın etkisini daraltmıştır.

* Taban inisiyatifini açığa çıkarmak anlayışının doğal bir parçası ise, tüzüksel normlara sıkışan bürokratik anlayışı terketmek ve örgüt içinde demokratik işleyişi oluşturmaktan geçmektedir. Bürokratik bir işleyişe dayanan tüzükte değişiklik yapılmalıdır. Yeni tüzük süreci, yerellerin etkin katılımı ile, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek, örgütü dinamik bir işleyişe sokacak bir anlayışla oluşturulmalıdır. Aynı şekilde ÜYK, tüzüğün öngördüğü bir organ olarak hemen hiçbir yerelde işlememekte ve yine hiçbirinin ihtiyacına cevap verememektedir. Bu ve diğer benzeri dar zeminler, toplantıların ve organların enerjisini yok etmekte, zamanını çalmaktadır. Bu nedenle, üniversite meclislerine, mücadelenin sorunlarını tartışan, politik-pratik hattını belirleyen, karar bekleyen değil belirleyen ve uygulayan bir işlerlik kazandırılması gerekmektedir.

* Öğrenci gençliğin temel gündemlerine dayanan bir mücadele programı çıkartılmalı ve bu temellerde yerelerde etkin bir faaliyet örülmelidir. Önümüzdeki dönemde Bologna Süreci’ne ve ticari eğitime, geleceksizleştirme saldırılarına, soruşturmalara, faşist saldırılara, ÖGB ve polis terörüne karşı bir mücadele programı oluşturulmalıdır. Keza, Genç-Sen’in kapatılması sessizlikle karşılanmasına rağmen, genel kurulun ardından kapatılma kararına karşı etkili bir süreç örülmelidir. Aynı şekilde etkisiz, iyi örgütlenmemiş, “protestocu” niteliği ağır basan eylemler yerine, güçlü bir hazırlıklı örgütlenmiş, sonuç almayı ve gençliğin dinamizmini açığa çıkarmayı hedefleyen militan eylem biçimleri öne çıkarılmalıdır.

* Genç-Sen, gençliğin birleşik, devrimci, kitlesel mücadelesini yükseltmeyi hedeflemelidir. Bu açıdan birleştirici bir zemin niteliği taşınmalıdır. Son “öğrenciden yana anayasa istiyoruz” gündeminde olduğu gibi, gerek öğrenci gençliğin ufkunu fiili-meşru mücadeleden anayasal hayallere çeken tutumlardan,

gerekse de dar-grupçu yaklaşımlardan geri durmalıdır.

Genç-Sen’in yukarıda belirtilen bakış açısı ile kuşandığı takdirde gençlik hareketinin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir mücadeleyi örgütleyebileceği açıktır. Devrimci Genç-Senliler Genç-Sen’e bu bakış açısı ile müdahale etmenin tüm olanaklarını bulundukları yerelerde zorlama sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Son olarak, güncelliğini korumasından dolayı ***Ekim Gençliği***’nin 110. sayısında yapılan şu değerlendirmeyi bir kez daha hatırlatalım:

“...Çalışmanın siyasal tabanı açısından ortak bir çabaya dayanmadığı alanlarda politik gündem ve başlıklar üzerinden bağımsız siyasal faaliyetimize ağırlık vermek esas olacaktır. Zira sürükleyici bir kuvvet ortaya çıkarmadan, ilgili alanlarda reformizmin yarattığı ataleti ve beklemeyi aşabilme şansımız bulunmuyor.

Örgütün gelişeceği asıl alan politik mücadele alanıdır. Bu kapsamda Genç-Sen’in atalet içindeki organlarında gereksiz yere boğulmak yerine, birleşik veya ayrı olarak gençliği ve bu açıdan Genç-Sen’i de sürüklemeyi hedefleyen bir tutum mutlak suretle ortaya konulmalıdır.”(Gençlik örgütlenmesi sorunu, Genç-Sen ve tutumumuz üzerine, Ekim Gençliği, Sayı: 110)

Devrimci Genç-Senliler

“Saldırılara karşı tek ses, tek yumruk!”

Genel olarak hak gasplarının ince planlamalarla ve uzun vadede yapılması, buna karşı yürütülen toplumsal muhalefetin yeteri kadar sonuç alıcı olmaması, birçok sorunumuzu çözmede geç kalmamıza sebep oluyor. Yıllar önce memleket parseller halinde özelleştirilirken, TEKEL PETKİM, TÜPRAŞ gibi kurumlar özelleştirilip orada çalışan kişilerin esamesi bile okunmazken, gereken cevaplar ya zayıf kaldı ya da hep ertelendi. Nihayet bu gasplar gelip toplu halde insanların yaşamını vurduğunda ortaya çıkan tepkiler ise sonuç alınmadan yarıda bırakıldı. GSS uygulamaları da bunların en yakıcı örneklerinden birisidir. Zamanında yürütülen mücadeleye sessiz kalmanın veya sonuç almadan yarı yolda soluksuz kalmanın bedellerini bugün ödemeye başlıyoruz. Dikkat edilsin, çünkü bir yandan torba yasa ile göz göre göre kazanılmış haklarımızı alanlar, öte yandan muazzam bir oy toplayarak iktidarlaştılar. Buna karşı tıpkı GSS’de olduğu gibi gereken tepkinin gösterilmemesi yüzünden gelecek bir zamanda topluca yiyeceğimiz darbeyi bugünden görmek mümkün.

Bugün yapılanlara baktığımızda devletin pervasızlığı alenen ortadadır. “Devlet herkesi sigortalı yapacak, sigortası olmayan kimse kalmayacak” ikiyüzlülüğünün arkasında emekçiler açısından yıkıcı sonuçlar doğuran büyük bir saldırı duruyor. Devlet saldırılarını öyle bir formda yapıyor ki bundan halkın her bir kesimi farklı şekilde mağdur oluyor. Belki de bunlara bütünlüklü bir yanıt vermekteki güçlük bundan ileri geliyor olabilir. Dolayısıyla konuyla ilgili mağduriyet yaşayanları kategorize etmek ve bunları birleştiren ortak noktayı bulmak gerekiyor. Mevzuat yazılırken de envai çeşit kol tanımlanıyor: kamuda çalışanlar, sigortalı işçiler, sigortasız işçiler, işsizler (ki bunu tanımlarken de bir yığın farklı varyasyon var!), part-time çalışanlar, öğrenciler, 25 yaşından büyük öğrenciler, öğrenci işçiler vs. bu liste daha da uzayıp gidiyor. Bu yazıda öğrencilerin karşılaştığı durumu açıklamaya çalışacağım.

Ocak ayının başlarında (neredeyse tüm üniversitelerde final sınavlarının başlangıcı) üniversitelerin internet siteleri üzerinden bir duyuru

yayınlandı. Bundan sonra üniversitenin, öğrencilerin sağlık giderlerini karşılamayacağını açıklayan bu duyuruda ayrıca öğrencilerin verili durumlarına göre müracaat etmeleri gereken kurumlar ve yapmaları gereken işlemler anlatılıyor. *(Anlaşıldığı kadarıyla en büyük sıkıntıyı herhangi bir sağlık güvencesi olmayan öğrenciler ve 25 yaşını aşmış öğrenciler ve aileleri yaşayacak)* Her biri diğerinden daha bürokratik ve gereksiz olan bu maddelere bakarsak, zaten harç parasından barınmaya kadar birçok konuda zorluk yaşayan öğrencilerden bir de bu durumu kanıtlamaları isteniyor. Öyle ki; sağlık hizmetinden ne kadar para ödeyerek yararlanacağınız, nasıl ve neden yapılacağı ile ilgili “ahlaksızca” açıklamalar yapılan gelir tespiti sonuçlarına göre belirlenecek. Tipik bir tüccar zihniyetiyle, emekçilerin ne kadar gaspedileceği kuruşu kuruşuna hesaplanmış. Ustaca tezgahlanan bu sistemde devlet, bir yandan 18 yaşından büyük kişilerin babasının ya da annesinin sigortasından yararlanmasını engelleyip, diğer yandan da anne ve babasının aldığı maaşı ona da paylaştırarak aylık prim ödemesini istiyor. Elbette bu primi de ailenin çalışan fertleri istese de istemese de ödemek zorunda kalıyor. Sonuç olarak sigortalı çalışanlar için değişen pek bir şey yokmuş gibi gösterilmeye çalışılsa da 18 yaşından büyük çocuklarının aylık sağlık primlerini ödemek zorunda olmaları saldırının boyutlarını artırıyor.

Uzun süredir ince ince hazırlanan hak gaspları, gençliğin geleceğine büyük bir darbe vurmaktadır. Emeklilik yaşından kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine kadar yapılan hak gaspları ile gençliği ömür boyu kölece çalıştırmak istedikleri ortadadır.

Giderek vahşileşen sömürücü kapitalist sistem, tüm bu saldırılarını gerçekleştirirken, toplumu bölmeye ve kendi içinde farklılıklar yaratarak, sorunları ayrıştırma yoluyla, emekçileri birbirine yabancılaştırmaya çalışıyor. Tüm bu saldırılara ancak tek ses ve tek yumruk olabildiğimiz sürece engel olabiliriz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Eskişehir’den bir Kızıl Bayrak okuru

Devrim Okulu dersleri başladı

Liselerin yarıyıl tatiline girmesiyle beraber başlatılan “**Devrim Okulu**”nun ilk dersi 24 Ocak Salı günü “Devrimci Gençlik Faaliyeti” konusunu işleyerek tamamlandı.

Marksizme dair yapılan kısa bir açıklama ile başlayan etkinlikte sınıflar ve sınıf çelişkileri üzerine bir sunum gerçekleşti. Ardından da devrim ihtiyacı üzerine bir tartışma açıldı. Devrimde gençliğin yeri ve gençlik için devrimin önemi üzerine yapılan vurgular ile birlikte açılan tartışmalarla, devrimi gerçekleştirecek toplumsal güçlerin bilinç birikimi üzerine anlamlı bir söyleşi gerçekleşti.

Etkinlik gençlik hareketi içinde liseli gençliğin yerine ve güncel sorunlarına değinilen bir bölüm ile tamamlandı. Bu bölümde de liseli gençliği tehdit eden diplomalı işsizlik gerçeği ve buna benzer bir dizi sorun karşısında geniş gençlik yığınlarını devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırmanın önemi vurgulandı.

GOP DLB’nin Devrim Okulu programı şöyle:

- 24 Ocak Salı.....(saat 14:30)

“**Devrimci gençlik çalışması**”

“**Liseli gençlik ve diplomalı geleceksizlik**”

- 26 Ocak Perşembe.....(saat 11:00)

“**İstanbul Gezisi**”

Beyazıt-Sultanahmet-Dolmabahçe-Ortaköy

- 28 Ocak Cumartesi.....(saat 14:30)

“**Emperyalist savaş, iç saldırganlık**”

Emperyalizmin Ortadoğu, Kafkaslar ve

Balkanlarda işgal ve savaşları, Türkiye’de artan

baskı ve yasaklar

- 30 Ocak Pazartesi.....(saat 14:30)

“**Devrimci Kimlik**”

Devrimci mücadelede devrimci yaşam ve kimlik

- 1 Şubat Çarşamba.....(saat 14:30)

Film gösterimi: “Ülke ve Özgürlük”

İspanya İç Savaşı ve ezilenlerin mücadelesi

- 3 Şubat Cuma.....(saat 14:30)

“**Türkiye’de sol hareket ve Parti tarihi**”

Türkiye’de sınıflar mücadelesinde sol hareketin

tarihi ve tarih sahnesinde ‘Yeni Ekimler’in Partisi’nin yeri

- 5 Şubat Pazar.....(saat 17:00)

“**Liselerde yeni dönem ve mücadele programı**”

2011-2012 eğitim döneminin ikinci döneminde liselerde sorunlarımız, mücadele programımız üzerine söyleşi ve tartışma

İletişim: 0535 915 32 45

gopdlb@gmail.com

Devrimci Liseliler Birliği / GOP

Üniversitede çevik kuvvet düzeni

Üniversitelerde ilerici, devrimci öğrenci hareketini hedef alan özel güvenlik terörünün bizzat rektörlükler eliyle hayata geçirildiği tescillendi. Hacettepe Üniversitesi Eski Rektörü Prof. Dr. Uğur Erdener’in geçen yıl kampüsteki özel güvenlik görevlilerinin öğrencilere karşı kullanması için aldırıldığı biber gazı, kalkan ve gaz maskesi izni belgesi ortaya çıktı.

Eski Rektör Erdener, özel güvenlik görevlilerini çevik kuvvet polisleri gibi donatmak için geçen yıl Hacettepe’ye 250 biber gazı, 200 gaz maskesi ve 100 kalkan aldırması. Hacettepe Üniversitesi’ne yaklaşık bir buçuk ay önce atanan yeni rektör Murat Tuncer, üniversite internet sitesine ‘Üniversitemizin İptal Edilen Özel Güvenlik Hizmet Alım İhalesi’ başlığıyla koyduğu duyuruda konuyla ilgili tüm ayrıntılara belgelerle yer verdi. Buna göre geçen yıl Hacettepe’ye 250 biber gazı, 200 gaz maskesi ve 100 kalkan alındı.

Karne yerine cop!

Türkiye genelinde milyonlarca öğrenci karne alırken Ağrı Doğubayazıt’ta karnelerini almak için okula gelen öğrencilerin payına biber gazı ve polis copu düştü.

Doğubayazıt Dr. Reşat Erden Lisesi’nde karnelerini almaya okul kıyafeti yerine sivil kıyafetlerle almaya gelen 9, 10, 11 ve 12. sınıf öğrencilerinin okula alınmaması üzerine yöneticilerle öğrenciler arasında tartışma çıktı. Tepki gösteren öğrencilerden bazıları, taş atarak okulun camlarını kırdı. Lise Müdürü Cemal Ersü’nün telefonu üzerine okula gelen polisler terör estirdi. Öğrencilere copla saldıran polisler biber gazı da kullandı.

Yumurta başına 44 ay!

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün İstanbul Üniversitesi’ni (İÜ) ziyaret ettiği gün, polisin daha okul girişinde devrimci ve ilerici öğrencilere dönük saldırısı sırasında gözaltına alınan Hukuk Fakültesi öğrencisi Yiğit Ergün hakkında “polise direnip hakaret ettiği” iddiasıyla 11 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı’nca hazırlanan iddianameye göre, Ergün, Gül’ün 14 Aralık 2011’de İÜ’yü ziyaret ettiği gün okula giderken çantasına koyduğu 3 yumurta Gül’e yönelik bir protestonun “mühimmatıydı.” Okul girişinde arama yapan polis Ergün’ün çantasındaki yumurtaları buldu. Olası protesto şüphesiyle Ergün’ün okula girişin engellendi. İddiaya göre “AKP burada 3 yumurta sana az bile... AKP defol üniversiteler bizimdir” diye slogan atan Ergün, “Şerefsiz polisler kolumu bırakın” diye bağırdı. Polis memurları Adnan Ş., Muhammet Ç., Hakan K. ve Murat A. Ergün’den şikayetçi oldu.

Ergün’ün ise polise hakaret iddialarının doğru

olmadığını belirterek “Memurlara hakaret ettiğim doğru değil. Böyle bir şeyi kendime yakıştıramam” dedi. “Sözün bittiği yerde yumurta başlar” diyerek “Çantamdan yumurta çıkmış. Silah çıksa daha mı iyi? Sonuçta 3 tane yumurta yani. 2 kişilik menemen bile etmez” dedi ve yumurtanın bir silah olmadığını söyledi.

Emniyetteki ifadesinin ardından adliyeye sevk edilen Ergün, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Savcılık tarafından hazırlanan iddianamede Ergün hakkında “Hakaret ve Görevi Yaptırmamak İçin Direnme” suçlamasıyla 4 yıl 6 aydan 11 yıla kadar kadar hapis istendi. Bu da yumurta başına 44 ay hapis demek oluyor.

Yiğit Ergün’ün davası İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülecek.

14 Aralık 2011’de Abdullah Gül’ün üniversitelerine gelmesini protesto eden İÜ öğrencilerine polis saldırmış ve 5 kişiyi gözaltına almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mektuptan 6 yıl 3 ay

Evlerinde cezaevindeki arkadaşlarının yolladığı mektuplar bulunan iki kişiye “örgüt propagandası yapmaktan”, altı kişiye de “örgüt üyeliğinden” hapis cezası verildi. Sevgi Dalyan, Serhan Ahmet Arslan, Mehmet Aracı, Ali Arslan, Mahir Arslan, Cemil Onur Çelikdağ, “Devrimci Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi’ne (DHKP-C) üye olmaktan” altı yıl üçer ay hapis cezası aldı.

15 Mayıs 2010’da yapılan baskınlarla gözaltına alınan ve tutuklanan devrimcilerin ilk duruşması 30 Eylül’de görülmüş, duruşma sonucunda Serhan Ahmet Arslan ile Sevgi Dalyan’ın tutukluluğu devam ederken geri kalanlar tahliye edilmişti.

Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada, ev aramalarında bulunan flama, pankart, hapishane mektupları ve Grup Yorum CD’si delil gösterilerek sanıklardan ikisine “örgüt propagandasından” ceza verildi.

Maçın galibi sınıf dayanışması!

Direnışteki Hugo Boss işçileri ile *Tekstil İşçileri Bülteni* çalışanları, yaptıkları dostluk maçı ile dayanışmayı yükselttiler.

Hugo Boss işçileri sendikalaştıkları için 3 buçuk ay kadar önce işten atılmış ve serbest bölge önünde direnişe geçmişlerdi. Tekstil İşçileri Bülteni de direnişe destek olmak için çeşitli faaliyetler yürütüyor ve gerek işçilerin sesinin kamuoyuna taşınması gerekse direnişin kararlılıkla sürmesi için çaba harcıyor.

ESBAŞ önünde süren direnişte gerçekleştirilen bir sohbet sırasında, direnişçi işçilerle birlikte bir halı saha maçı yapılması fikri ortaya atılmıştı. Bu düşünce üzerine 21 Ocak Cumartesi akşamı saat 19.00'da Buca'da bir halı saha maçı organize edildi.

Futbol maçına direnişçi Hugo Boss işçileri ve bülten çalışanlarının yanı sıra TEKSİF sendikası İzmir İl Temsilcisi Faruk Aksoy da katıldı.

Yaklaşık 1 saat kadar süren maç, başından sonuna dostça bir havada gerçekleşti. Başlarda üstünlüğü ele geçiren Hugo Boss işçileri birbiri ardına attıkları gollerle ilk yarıyı galip tamamladılar. İkinci yarıda ise farkı kapatan Tekstil İşçileri Bülteni beraberliği yakaladı. Müsabakaya damgasını vuran ise Hugo Boss direnişçisi Murat'ın usta oyuncululuğu ve Faruk Aksoy'un kalede yaptığı başarılı kurtarışlar oldu.

Bir saat kadar süren "bol gollü" maç takımların birbirine yakın skoru ile son buldu.

Tekstil İşçileri Bülteni

SKM sözcüsü Kotil'i kaybettik

Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne (ESP) bağlı Sosyalist Kadın Meclisi (SKM) Antalya sözcüsü ve Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Antalya delegesi Rezzan Kotil hayatını kaybetti.

Bir inşaat şirketinde tekniker olarak çalışan Kotil, işi gereği Antalya'dan Balıkesir'e doğru yaptığı yolculuk sırasında trafik kazası geçirdi. Kaza, Antalya-Burdur karayolunun 40. kilometresindeki Çubukbeli Mevkii'nde meydana geldi. 49 yaşındaki Kazım Akıncı'nın kullandığı kamyonet, yağış nedeniyle kayganlaşan yolda kontrolden çıkarak 50 metrelik uçuruma yuvarlandı. Kazada sürücü Kazım Akıncı ile 37 yaşındaki Ali Rıza Işık ve 26 yaşındaki Rezzan Kotil hayatını kaybetti, Ahmet Dağaçar yaralandı.

Olayın ardından bir açıklama yapan ESP Genel Merkezi şunları söyledi:

"Sosyalist Kadın Meclisleri (ESP/SKM) Antalya Sözcüsü ve Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Antalya Eşsözcüsü Rezzan Kotil yoldaşı, bugün öğlen saatlerinde Antalya-Burdur karayolunda yaşanan bir trafik kazası sonucunda yitirdik.

Acımız çok büyük. Kaybımız da öyle.

Uslanmaz gülüşünü ve hayat dolu gözlerini asla unutmayacağız.

Uğruna mücadele ettiği devrimci idealleri kavgamızda yaşatacağız."

Sefaköy İKE'de film gösterimi

Sefaköy İşçi Kültür Evi, kültür-sanat etkinlikleri çerçevesinde düzenlediği film gösterimlerine devam ediyor. 20 Ocak günü, her cuma yapılan işçi filmleri gösterimi çerçevesinde başrollerini Şener Şen ve Nilüfer Açıkalın'ın oynadığı "Zengin Mutfağı" filmi gösterildi.

Zengin Mutfağı, Türkiye sınıf hareketinin en önemli olaylarından biri olan 15-16 Haziran'ı anlatarak başlıyor. Haziran olaylarına katılan işçiler işten atılıp tutuklanırken, patronların korkularını ve kontra örgütlenmelerini bir köşkün mutfağından bakarak işleyen filmde, karakterler üzerinden sınıf çatışması ve burjuvazinin saldırganlığı mizahi bir dille anlatılıyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Yıkım ertelendi, tehditler sürüyor!

Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek, bir önceki gece yarısı twitter hesabından yayınladığı mesaj ile Dikmen Vadisi'nde yapacakları yıkımı ertelendiğini duyurdu. Gökçek, 25 Ocak tarihli mesajında "Öncelikle şunu belirteyim. Bugün saat 7.30'da Dikmen Vadisi'nde yıkım başlıyordu. Ancak yoğun kar nedeniyle yıkımı erteledik. Çünkü provokasyoncular ve CHP'liler Dikmen Vadisi üzerinden ajitasyon için bekliyorlardı" ifadelerini kullandı.

Yıkım kararının tümüyle iptal olmadığını,

yalnızca ertelendiğini özellikle vurgulayan Gökçek, "Kar yağarken... diyerek lafa başlamalarına imkan vermedik. Ama bir adım geri atmamız söz konusu değil. Kesinlikle havalar ısınır ısınmaz yıkım geçecek" demeyi de ihmal etmedi.

Gökçek'in yayınladıkları ise derdinin hiç de emekçilerin kış ortasında sokakta kalması olmadığını gösterdi. Gökçek için bundan daha önemli olan şey, birilerinin bu durumu teşhir edecek olması.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CMYK

**Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı
91 yıl önce Kemalist burjuvazi
tarafından katledildiler...**

**Devrim ve
sosyalizm
kavgamızda
yaşıyorlar!**

